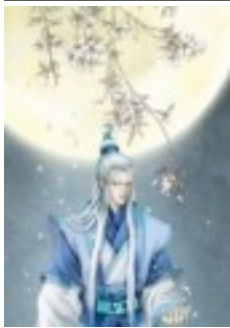

Hạ Cửu Lưu Chi Hoạt Sắc Sinh Hương

Contents

Hạ Cửu Lưu Chi Hoạt Sắc Sinh Hương	1
1. Chương 1: Giang Hồ Hiểm Ác	1
2. Chương 2: Điều Bất Ngờ Ngoài Ý Muốn	9
3. Chương 3: Bùng Tỉnh Đại Ngộ	16
4. Chương 4: Tự Tác Nghiệt, Không Thể Sống	25
5. Chương 5: Không Thể Ngờ	38
6. Chương 6: Chuyện Xấu	43
7. Chương 7: Diễm Báo	51
8. Chương 8: Nan	62
9. Chương 9: Tình Mê Ý Loạn	70
10. Chương 10: Vĩ Thanh	82

Hạ Cửu Lưu Chi Hoạt Sắc Sinh Hương

Giới thiệu

Thể loại: Đam Mỹ, cổ trang, giang hồ, nhất công nhất thụ. Editor: Khuynh Nguyệt. Beta: Tiểu Hân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ha-cuu-luu-chi-hoat-sac-sinh-huong>

1. Chương 1: Giang Hồ Hiểm Ác

Mưa phùn như dệt, đao kiếm như vông.

Vùng hoang vu dã ngoại, đúng là nơi giết người cướp của thích hợp, nếu là bãi tha ma, vậy càng thêm lí tưởng, đánh chết người, rồi tùy tiện mà vứt ở đâu cũng có thể, hoàn toàn không cần lo lắng bị người khác phát hiện, kể đó tìm hiểu nguồn gốc tìm ra sơ hở, rước lấy cả một thân tanh.

Giờ này khắc này, có tám hắc y nhân, quả thật là đúng tiêu chuẩn ăn mặc của người xấu đang bị mặt, vậy

quanh một gã bạch y nhân ở giữa, mười tám thứ vũ khí thay phiên nhau hầu hạ. Mà ở cách đó không xa, đã ngã xuống mười mấy hắc y nhân ăn mặc đồng dạng.

Trận mưa này rơi từ buổi trưa, đến bây giờ cũng không có dừng lại, tuy nhỏ như lông trâu, nhưng cũng đã làm tất cả ướt hết.

Thanh niên bị vây giết tóc rối tung, trên bạch y loang lổ nhiều điểm, đã có bầm lầy, cũng có cả vết máu của trên người hay của đối phương vấy ra. Khiến cho nguyên bản chất liệu thượng đẳng, y phục được cắt xén đẹp đẽ quý giá biến thành dơ bẩn không chịu nổi, nói là bạch sắc, cũng đã cực kì miễn cưỡng. Hơn nữa mặt trên còn có không ít tổn hại, lại chật vật đến nỗi hoàn toàn không thể liên tưởng đến bộ dáng thường ngày của y.

Chính là y tuy rằng tướng mạo chật vật, nhưng kiếm chiêu trong tay vẫn huyền lệ (rực rỡ, tươi đẹp, sáng chói..) dị thường, thân pháp mặc dù vì người đã mệt mỏi mà có vẻ chậm chạp, nhưng vẫn như cũ có thể nhìn ra đó là một tư thái tao nhã.

Từng kiếm từng chiêu sát nhân đoạt mệnh, cứ nhiên lại xinh đẹp như vũ đạo, địch thủ đối diện với kiếm pháp này cũng không dám có nửa điểm khinh thị, mặc dù biết kiếm khách đã là nỗ lực hết đà, vẫn như cũ cẩn thận ứng đối, nhìn chuôi trường kiếm mà trong ánh mắt có điểm cẩn thận ngưng trọng, rồi lại nhìn không được thấy mình sắp thắng mà mừng rỡ như điên.

Đột nhiên, bạch y kiếm khách thân hình nhoáng lên, một chiêu ‘Tán thiên diệp vũ’ vừa sử dụng đến một nửa, khí lực giống như toàn bộ hao hết, như muốn ngã quy trước.

Hắc y nhân thấy thế mừng rỡ, gào thét một tiếng, thẳng hướng trên người bạch y kiếm khách, binh khí trong tay lại ân cần tiếp đón!

“Hừ!” Bạch y kiếm khách hừ lạnh một tiếng, cước bộ nhất thối, đã vững vàng đứng thẳng lại, kiếm trong tay quang mãnh nở rộ, kiếm quang như tuyết như sóng, nháy mắt xuyên qua nửa người hắc y nhân đối diện.

“Ồ!”

“Đê tiện!”

“Giang Vô Bận! Người giỏi trò sảo trá!”

Trường kiếm phốc phốc thẳng sập ở nơi yếu hại của ba người, kiếm thế như điện, tuy rằng chỉ là một đạo vết thương nhọt nhọt, kiếm khí cũng đã đủ thương tâm mạng! Ba người xui xẻo kia thân mình loạn choạng, té vào trong vũng lầy, năm người còn lại không khỏi chửi ầm lên.

Mắt thấy thắng lợi sắp tới, lại toát ra tài giỏi đến như vậy, tuy rằng đối với đồng bạn đã chết không để ý, thế nhưng đối với khát vọng muốn thắng từ rất lâu không thể không để ý!

Phải biết rằng, Giang Vô Bận là một người trốn tránh hay nhất, tuy rằng kiếm pháp cao tuyệt, lại không hề có tâm tranh hùng, bình thường rất ít ra khỏi kiếm trang. Nếu muốn ở hang ổ của người khác, không khỏi cũng có chút không coi ai ra gì, huống chi là thập tuyệt chi nhất “Kiếm vũ” trên giang hồ, đến lúc đó không ăn thịt gà có thể nào còn mất nắm gạo, tiền mất tật mang mới tốt.

Bất quá trời không tuyệt đường người, cuối cùng bọn họ cũng đã có được cơ hội khó tìm.

Giang Vô Bận mặc dù tính tình cổ quái cao ngạo, nhưng tốt xấu cũng là người, sẽ có một ít tật xấu của con người, nhất là kiếm mắt cao hơn đỉnh, cũng có chút tật xấu muốn liều mạng.

Giang Vô Bận ái kiếm như mệnh, thân mình lại kiếm thuật cao siêu, đồng dạng lại là một kiếm khách cao siêu, tự nhiên sẽ có vài phần kính trọng.

Cách mỗi ba tháng, các vị bài danh kiếm thuật thập tuyệt trên giang hồ, sẽ mở một đại hội luận kiếm, bàn luận với nhau về kiếm thuật.

Giang Vô Bận là một trong số đó.

Vì thế những người này liền mai phục trên đường về của y, vì sau khi các tuyệt thế kiếm khách bàn luận với nhau về kiếm, đã hao hết hơn phân nửa công lực, phần thắng tự nhiên lớn chút.

Đối với thập tuyệt kiếm khách khác, cách này tuyệt đối không nắm chắc, nhưng Giang Vô Bận là đặc biệt không cần luận.

Theo tính tình của Giang Vô Bận, sau khi cùng nhóm người cùng chung sở thích bàn luận, chắc chắn sẽ mãi bất đình đề mà chạy về kiếm trang bề quan, hảo hảo mà tìm hiểu kiếm pháp.

Bởi vậy, Giang Vô Bận sẽ không đợi cho đến lúc toàn bộ công lực được khôi phục mới khởi hành, này cũng là chỗ trống mà nhóm hắc y sát thủ đã lợi dụng.

Kết quả, hết thấy đều như trong dự liệu.

Bọn họ ở nửa đường đợi hơn mười ngày, lúc này mới bắt lấy cơ hội đem Giang Vô Bận chặn đường, bắt quá bọn họ không dự đoán được chính là, “Kiếm vũ” cư nhiên rất khó triển, bọn hắn cả nhóm sát thủ đuổi giết, nhân thủ đã bị tổn hại đến không sai biệt lắm, liền chỉ còn lại vài người mà thôi, đối phương lại vào lúc này mà lần thứ hai giết ba người bọn họ!

“Hừ!” Giang Vô Bận lười cùng những người này khua môi múa mép, những tên sát thủ thu ngân mua mệnh, chính là những người vô sĩ dễ tiện nhất, thiết kế cả một đồng cạm bẫy cầm giữ, này là cường hạng, bọn chuột nhất am hiểu trộm cướp hoặc xa luân chiến thuật (chiến thuật đánh hội đồng), có tư cách gì mà ở đây chửi bậy?

Tâm tình tốt khi luận kiếm đều bị phá hư, Giang Vô Bận mắt thấy năm tên sát thủ dễ lộ ra đề phòng và sợ hãi, rồi lại xếp thành một sát trận giản dị, thật sâu hít một hơi, ổn định lại thân mình lung lay sắp đổ.

Biết lần này chính là một chiêu phân định thắng thua, hướng chỉ với thể lực hiện tại, Giang Vô Bận cảm thấy ngay cả đứng cũng đều phải dùng hết sức.

Nhóm sát thủ không hề hé răng, ngay cả tiếp đón cũng không, trực tiếp thẳng hướng binh khí về phía trước mà múa! Trước uy lực của sát trận, Giang Vô Bận nhất thời bị lung trong một đạo quang kiếm ảnh! Giang Vô Bận trầm giọng quát một tiếng, sát chiêu “Kiếm vũ” sắc bén nhất đồng thời té khởi!

Ở giữa nổ tung ra một mảnh bạch quang, như mưa châm mà tán, trên thân kiếm tích mưa rơi cũng bị một kích nội kinh, tùy chi tạc nứt ra!

Kiếm quang thủy châm, bốn phía mà khai, hoàn toàn không nhìn đến vũ khí trước người của năm tên sát thủ, kiếm phùng sáp châm (thấy khe thì cắm châm), tiếng phốc phốc liên tục vang nhỏ, đã ở trên người mà tạc ra một đám đám huyết hoa!

Cùng lúc đó, sát chiêu của năm tên sát thủ cũng không khuyết chút nào mà đánh vào trên người Giang Vô Bận! Phát ra một chiêu cuối cùng, Giang Vô Bận vì đã hao hết nội lực mà dầu hết đèn tắt, giờ phút này lại đánh ra đòn nghiêm trọng này, lập tức chống đỡ không được, ngã quỵ trên mặt đất, làm bắn lên không ít bùn hoa.

“Xú tiểu tử ... Cư nhiên làm cho gia gia mất số lượng lớn như vậy cao thủ ...” Một người trong nhóm hắc y sát thủ mắng, đang tính toán giáng cho một đao kết liễu tính mạng Giang Vô Bận, nhưng cũng không đoán được, bên tai lại “Phanh” một tiếng vang lớn, trước mắt nhất thời một phiến huyết hồng! Vết thương phía trước cứ ngỡ là không vấn đề giờ đây kinh mãnh mà bạo khai, lần này làm cho nửa người trên của hắn tạc (bùng nổ) đến huyết nhục mơ hồ, một thanh âm “ầm ầm” vang lên, rơi về phía sau, đã là hồn quy Tây thiên.

Bốn người khác còn không kịp kinh ngạc, bốn thanh vang lần lượt nổ lên, bốn người này cũng xếp hàng mà đi xuống hoàng tuyền.

Mưa “tí tí tách tách” mà rơi, vẫn như cũ không ngừng.

Giang Vô Bận nằm trên mặt đất, cả người đau đớn, ngón tay không động đậy được dù chỉ nửa cái.

Y tuy rằng thắng, nhưng cũng thắng rất thê thảm, lúc này cho dù là người trà trộn vào giang hồ, một kẻ lang thang bụi đời, tùy tay một đao cũng có thể lấy mạng y.

Nếu năm hắc y sát thủ đó còn có chiêu sau ...

Đang nghĩ đến đây, chợt nghe thấy tiếng bước chân thật nhỏ và mỏng manh đang đến gần, có người hướng bên này đi tới.

Giang Vô Bạ trong lòng căng thẳng, miễn cưỡng chính mình ngẩng đầu, chỉ thấy trong mưa gió mỏng manh nghiêng ngả, một người cầm trong tay du chỉ tán (dù bằng giấy dầu), đi qua những đám thi thể, hướng bên này mà chậm rãi mà bước.

Người nọ thân hình gầy yếu, khoác sam y rộng lớn của thư sinh, tóc dài phi dương bên hông, bộ dáng không rõ lắm, gương mặt đều bị du chỉ tán che mất.

Người bình thường không có khả năng vô duyên vô cớ mà chạy đến bãi tha ma, huống chi đối mặt với thi thể nhiều như vậy mà không hề sợ hãi, cứ đi bình tĩnh như thế.

Hơn nữa cước bộ người nọ bay bổng nhẹ nhàng, vừa nhìn là biết người mang tuyệt đỉnh kinh công, người này, là một cao thủ.

Tâm Giang Vô Bạ lập tức phát lạnh.

Xem ra y nhất định sẽ nhận tang mệnh.

Như thế nào cũng không thay đổi được.

Chưa nhượng y giầy giữa một chút, vết thương trên người đã không dung y tái thanh tĩnh.

Đến cuối cùng, Giang Vô Bạ chỉ thấy đối phương mang một song hắc bố hài (giày bằng vải màu đen), hai mắt liền tối sầm, tâm bất cam mà ngắt đi.

Trong hôn mê thanh tĩnh lại tựa hồ chỉ trong một lần hô hấp (ở đây là nói lần trước ngắt xỉu giống như chỉ thở một cái là đã tỉnh lại, nói chung là quá nhanh á), nhìn chằm chằm vào nóc nhà mà phát ngốc.

Y còn sống ... đau đớn trên người nhắc nhở Giang Vô Bạ đây là sự thật.

Vết thương to nhỏ trên người đều được hảo hảo mà băng bó, tuy rằng rất đau, nhưng miệng vết thương đều rướm một tia băng lương, trong không khí phiêu tán một vị thuốc đông y không tính là dễ ngửi nhưng cũng không đến mức khó nghe ... Xem ra người xuất hiện cuối cùng kia, không phải sát tinh, mà là phúc tinh của y.

“Nơi này là ...”

Lấy lại bình tĩnh, nhận rõ tình cảnh hiện tại của chính mình, Giang Vô Bạ nỗ lực cử động thân mình, lúc này mới bắt đầu đánh giá cảnh vật xung quanh.

Sương phòng này thực bình thường, muốn có bàn thì có bàn, muốn ghế thì có ghế, giường cũng chỉ có một cái mà y đang nằm, bất quá trên bàn là nam nữ bí hí ** đồ, ghế dựa trên lưng bàn chính là phòng sự thập bát thức, sa mạn chính là diễm hồng sắc, phiêu tán trong phòng chính là một cỗ nùng hương diễm nị, làm cho sương phòng này trông có vẻ kinh tâm động phách.

Nhất là bốn trương đồ treo trên tường, bút pháp tinh tế tỉ mỉ, dụng sắc phong phú, rất có cấp độ cảm xúc, làm cho bức vẽ hai người thậm chí ba người bốn người đang *** trông thật sống động ... Giang Vô Bạ nhãn lực không tồi, liếc mắt một cái liền thấy được lạc khoản (phần ghi chữ trên bức tranh) bên trái, có một con kim xà sồi nổi trên giấy, cũng đủ làm cho sắc mặt Giang Vô Bạ đen lại.

Xà hạt (rắn rết) phu nhân, người cũng như tên, sớm một chút liền đối y “Quan ái hữu gia” (yêu thích có thêm), nhiều lần công khai ám chỉ để y gia nhập hậu cung nơi mà tất cả là nam phi, đều bị y không chút khách khí mà dùng trường kiếm để biểu đạt ý muốn xin miễn của mình, chính là nữ nhân này thuộc loại hình con gián, như thế nào sát tiên đả chiết nhục (chém, giết, đánh, làm nhục) đều không lùi bước, tâm địa mê trai không những không biến mất ngược lại càng phát huy ra và tăng trưởng thêm nhanh chóng.

Lần này, chẳng lẽ nói, y là bị lão yêu bà kia thừa cơ sao?

Giang Vô Bạ trầm mặc một lúc lâu, đem thanh âm sợ hãi cố nén lại quay về trong mắt, yên lặng đứng dậy, sau khi nhìn thấy trên người mình chỉ vận trung y, gương mặt xanh mét nháy xuống.

“Ai biết ở lại đây, còn có thể phát sinh ra chuyện gì? Nhanh tẩu mới là thượng sách!”

Thật biết đùa, loại địa phương này đều làm cho y nổi hết da gà, đợi nhiều thêm một giây, chính là đang tra tấn thân thể của y.

Mặc dù không tìm được kiếm của mình, nhưng Giang Vô Bạt vẫn lấy cái ghế lúc này đã thuận tay ném xuống làm vũ khí, cái việc đang làm trên bí hí đồ làm cho y tiếp tục kiên nghị không nhỏ mà hăng hái chiến đấu.

Tuy vết thương trên người vẫn chưa được hảo, nhưng cử động đã không có gì đáng ngại, nội lực đã khôi phục được sáu thành, tuy rằng không đến mức có thể giết chết lão yêu bà kia, nhưng chạy trốn vẫn là không thành vấn đề.

Giang Vô Bạt không nhìn đến đau đớn trên người đang kêu gào không thôi, vận khởi khinh công, thật cẩn thận mà tiến đến bên cạnh, thăm dò một chút xác định hành lang không có ai, liền như vậy mà đẩy cửa ra bên ngoài.

“À?” Không thể nào tưởng tượng được trong một hậu cung *** tục xa hoa cực lạc, mà lại có một hành lang tiểu viện gấp khúc bình thường như thế, phía trước thùy trúc lay động, một đường mòn khúc khuỷu nhỏ nhỏ thông hướng nơi sâu thẳm, rất là thanh nhã.

Giang Vô Bạt nhin không được quay đầu lại đẩy cửa nhìn sương phòng ghê tởm kia, nhìn nhìn lại phong cảnh phía trước, quả thực là cách biệt một trời.

Này rốt cuộc là...

Lão yêu bà xà hạt phu nhân kia sẽ không bố trí một địa phương như thế, chẳng lẽ là... Đúng rồi, người cứu y chính là vị trì tán nhân kia, hơn nữa bốn bức họa bên trong thực sự chính là bút tích của xà hạt phu nhân, Giang Vô Bạt cứ thế mà liên tưởng.

“Chẳng lẽ nói ... nơi này là nơi ở của một trong những cửa Xà hạt phu nhân?”

Tâm Giang Vô Bạt khó chịu đến phiên giang đảo hải (sông cuộn biển gầm).

Hiển nhiên giả thiết này rất có thể, gian phòng ghê tởm kia chính là nơi dùng để hoan ái của Xà hạt phu nhân, về mặt những nơi khác, còn lại là nơi cư trú “Thiên điện” của vị lão huynh kia?

Giang Vô Bạt trong lòng thâm mắng suy nghĩ của chính mình, do dự một lát vẫn là hướng phía trước đi đến.

Chịu ân tích thủy (rãnh nhỏ nước) của người khác, cũng phải dùng tuyên tương báo, huống chi là ân cứu mạng? (câu này ý nói ân để dành nước giúp cũng phải báo chứ huống chi là ân cứu mạng)

Cụ thể tình huống, vẫn là chờ đến khi nhìn thấy vị lão huynh kia, mới quyết định đi.

Nơi này lớn đến không tính được, phòng có thể tìm cũng nhiều như vậy mấy cái, hơn nữa kì lạ chính là, cũng không có ai hộ vệ ... Đây cũng phản ánh được vị lão huynh kia đối xa hạt phu nhân kia có bao nhiêu tín nhiệm.

Cũng khó trách, bằng không người này cũng không tự chủ mà mang y về, về phần vừa mở mắt, cũng không thấy ả Xà hạt phu nhân làm cho người ta hận không thể đâm vào mặt kia, không biết nên nói là Giang Vô Bạt may mắn, hay là Xà hạt phu nhân may mắn.

Không bao lâu, Giang Vô Bạt liền tìm được chủ nhân nơi này.

Ở nơi đất trống giữa rừng trúc xinh đẹp, một gian trúc ốc nhỏ ở trung gian, so sánh với gian sương phòng ghê tởm kia, nơi này thực thanh nhã sạch sẽ nổi làm cho người ta phải chảy nước mắt mà khóc rống lên.

Giang Vô Bạt bỗng cảm thấy tâm linh chính mình bị tẩy rửa đến khoa trương, cảm giác khó chịu cũng mất đi không ít.

Theo nơi ở có thể thấy được bản tính một người, tuy rằng không biết vì cái gì lại sa vào cấm luyện của Xà hạt phu nhân, nhưng người này không đánh mất sự cao khiết (cao quý + thanh khiết), thật là một người đáng khâm phục.

Đúng rồi, liên tiếp bị đâm ghê tởm gì đó đã kích, Giang Vô Bạt lúc này mới hồi tưởng lại.

Vào khắc cuối cùng y có nhìn thấy cước bộ nhẹ nhàng của ân nhân, thân pháp mỹ diệu, thực rõ ràng là khinh công rất cao. Khinh công tuy rằng là công phu dễ học nhất, cũng là tối thông dụng nhất, tối thích hợp để trộm đạo, chạy trốn chết, nhưng là khinh công với công pháp ưu khuyết mới là tối khủng hoảng.

Vị trì tán nhân kia cước bộ tuyệt đẹp thông dong, tại nơi ngày mưa lầy lội kia, trên mũi giày cư nhiên không có chút bùn, có thể tưởng tượng được khinh công đã luyện đến mức nào.

Ranh giới mà cỡi trần bất nhiễm, chỉ sợ khổ công mười mấy năm cũng không làm được. Đương nhiên, này cũng là một loại khinh công cao cường.

Bởi vậy có thể tưởng tượng, trì tán nhân nếu khinh công cao minh đến tình trạng này, như vậy mặt võ công khác cũng không kém. Không biết người kia am hiểu chính là chưởng pháp hay đao pháp, hay là kiếm pháp mà Giang Vô Bận y thích nhất đây?

Nếu là kiếm pháp thì thật tốt quá, có thêm một đối tượng để bàn luận.

A, không đúng không đúng!

Người kia có thể bảo trì phẩm tính cao khiết như vậy, lại sa vào sự độc chiếm của xà hạt phu nhân, chẳng lẽ nói, trong đó có nỗi khổ gì sao?

Nghĩ đến đây, Giang Vô Bận âm thầm nắm chặt nắm tay.

Nếu thật sự vị ân nhân kia có nỗi khổ, kia y dù thế nào cũng phải giúp đỡ mới đúng! Nhất định phải dốc hết sức mà cứu vị ân nhân kia ra từ vũng bùn!

Nghĩ đến đây, không khỏi gia tăng cước bộ, đi đến trước cửa, đang muốn gõ cửa, chợt nghe tiếng người bên trong truyền ra, “Mời vào.”

Đẩy ra trúc môn, một cổ trúc hương thơm mát đập vào mặt mà đến, Giang Vô Bận hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy ***g ngực trống trải, một sự thư sướng không nói nên lời.

Trúc ốc nhỏ nhỏ, bên trong bố trí rất đầy đủ, làm người chú ý, chính là giá sách dựa vào tường kia.

Cái giá chiếm hết hơn phân nửa tường, những bộ sách dày trùng trùng điệp điệp, tựa hồ còn có những vật phẩm linh tinh, trong sương phòng mộc mạc, không khỏi có chút xa hoa..., hướng chỉ nó chiếm một diện tích lớn như vậy, muốn làm người không chú ý cũng không được.

Ngoài ra, cái bàn cái giường, đều là ngay tại chỗ lấy tài liệu, dùng gậy trúc tạo thành, chủ nhân đang đứng ở trước thư trác (bàn học), cầm trong tay lang hào (bút lông sói), trước mặt là giấy trắng, chữ viết cũng là phong cốt trác tuyệt.

Giang Vô Bận đầu tiên là tán thưởng những chữ ấy, lúc này đây mới nhìn đến chủ nhân.

Người thanh niên kia chừng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, dung mạo không đẹp, thần tình phi dương khiêu thoát, đôi con ngươi vô cùng linh động, là một cỗ trong suốt. Nhất là quanh thân đều nồng đậm phong độ của người trí thức, phối hợp với một thân nho sam, thoát nhìn không giống như là một võ lâm cao thủ có khinh công tuyệt diệu, thật giống một người ẩn cư sơn giả, một văn nhân nhã sĩ khiêu phong lộng nguyệt.

Hảo khí chất!

Giang Vô Bận vừa nhìn đến người này, trong lòng tràn ra một cỗ xúc động mong muốn được kết bạn. Y tính tình cao ngạo, cũng rất thích người cao khiết, thư sinh niên khinh (trẻ tuổi) này, còn có khí chất như thế, cái này gọi là “Phước hữu tài học khí tự hoa” (trong bụng có tài, khí chất đẹp đẽ), có lẽ nghĩa, phẩm tính cũng rất tốt.

Người này nhất định là bị Xà hạt phu nhân áp chế, mới có thể rơi vào nông nổi như thế ... Không được, y dù thế nào cũng phải giúp người này!

“Tại hạ Giang Vô Bận, đa tạ ân cứu mạng của huynh đài.” Giang Vô Bận chấp tay thi lễ, tuy rằng lời nói rất bình thường, nhưng cũng là nước cờ làm quen đầu tiên của mọi người trong trăm ngàn năm qua a.

Thư sinh kia cười cười, “Nhắc tay chỉ thêm phiền, chính là ta nơi này không có hảo được, cũng ủy khuất Giang huynh nằm mấy ngày. Cũng may mắn Giang huynh võ công cao cường, lúc này mới dốc hạ bệnh căn.”

Giang Vô Bận chân tâm nói, “Cầm thượng thiên hoa dịch, tuyết trung tổng thán nan (Dệt hoa trên gấm, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi), nếu không có huynh đài, chỉ sợ mệnh Giang mỗ bất trụ rồi.”

Thư sinh có chút ngạc nhiên mà nhìn y, “Ta xưa nay nghe nói, Giang Vô Bận đại hiệp tính tình cao ngạo lãnh mạc ... Sách, lời đồn đãi thật sự là hại người rất nặng a.”

Giang Vô Bận đương nhiên biết giang hồ truyền nhau như vậy, lại nghe đến thư sinh nói vậy, khóe miệng không khỏi co giật hai cái.

Thư sinh chú ý đến y dù chỉ là cử động rất nhỏ, cười ra tiếng, “Ha ha, thật ra là ta bảo thủ, nghe tin đồn đãi chính là tối kỵ, bằng không cũng không nhận thức Giang huynh là bằng hữu tốt như vậy.”

Hắn tiêu sái mà nói, trong lòng Giang Vô Bận cũng thở ra khẩu khí, lập tức cũng cười theo mà nói, “Có thể kết giao bằng hữu như vậy, cũng là may mắn của Giang mỗ. Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo quý tánh đại danh của huynh đài?”

Thư sinh vỗ đầu một cái, “Thật là, ta quên tự giới thiệu. Nên phạt nên phạt! Ta, họ Đỗ danh Lân, Đỗ của mộc thổ, Lân của lân phiến (vẩy cá)~.”

Đỗ Lân ...

Giang Vô Bận trong lòng niệm một lần nữa, liền nhớ trong lòng.

Hai người lại hàn huyên một lát, cũng tương đối hợp ý, Giang Vô Bận tuy rằng là kiếm khách, nhưng trong bụng học vấn cũng không ít, chính là lúc trước kết giao đều là quân nhân kiếm khách, đều đàm luận về những công phu linh tinh, cùng rất ít người đàm luận về phương diện văn học.

Bất tri bất giác đã nói nửa ngày, Giang Vô Bận cũng không thể hỏi ra chuyện của Đỗ Lân và Xà hạt phu nhân, khi đang chuẩn bị hỏi rõ ràng, bụng lại truyền đến một trận tiếng kêu ùng ục, nháo đến cả gương mặt đều hồng.

Đỗ Lân cũng không nghĩ đến, “A nha, ta đều đã quên. Giang huynh mấy ngày nay chưa từng ăn cơm, chắc là đói rồi. Là sơ sót của ta, Giang huynh ở chỗ này tạm đãi, ta đi một chút sẽ trở lại.” Nói xong, liền hướng môn ngoại mà ra, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Quên đi, chờ Đỗ Lân trở về hỏi cũng không muộn.

Giang Vô Bận xấu hổ đem suy nghĩ kéo trở về, y quá nhàm chán, liền hướng tử đầy sách mà đi tới.

Giang Vô Bận cũng là một người thích đọc sách, trừ bỏ kiếm pháp chính mình xem như tính mạng, cũng chỉ có thư họa mới khiến y cảm thấy hứng thú. Mặc dù không tính là thư si, nhưng nhìn thấy sách nhiều như vậy trong lòng cũng phát dương. Mặc dù nói thư tịch không tính là có giá trị lắm, nhưng là nhà bình thường cũng không phải là có thể mua được, trên kệ sách này rực rỡ muôn màu, tất nhiên làm cho Giang Vô Bận trong lòng đại động.

Giang Vô Bận thoáng do dự một chút, liền đứng dậy hướng giá sách đi tới.

Không tốn bao nhiêu bước đã đi đến trước giá sách, Giang Vô Bận thoáng đánh giá một chút, tiện tay rút một quyển bản sách bìa trắng bên phía tay phải trên giá, liếc mắt nhìn cái đề mục, mặt trên có dòng năm chữ nhỏ viết, không khỏi thoáng kinh ngạc một chút.

Bá Vương Thương, Giang Vô Bận tự nhiên biết được đây là loại người gì.

Cùng việc y đơn độc sử dụng kiếm sở đặc kiếm thuật thập tuyệt không giống nhau, Bá Vương Thương thế nhưng lúc trước là một trong thập đại cao thủ binh khí phổ thông được giang hồ công nhận. Giang Vô Bận mặc dù cũng được công nhận là một trong thập đại cao thủ, thế nhưng bài danh lại được xếp sau Bá Vương Thương, Bá Vương Thương xếp thứ tám, Giang Vô Bận xếp thứ chín.

Bản thân Giang Vô Bạt đối loại này hư danh là không có hứng thú, hơn nữa thái độ làm người lạnh lùng, tự nhiên khả cung tán dương chuyện cũng không mấy quan tâm, có thể lên hàng thứ chín, cũng hoàn toàn cùng bài danh kiếm thuật thập tuyệt trung có quan hệ.

Tạm thời không nhắc tới chuyện này, trước tiên nói về cái này Bá Vương Thương, chính là trên giang hồ đệ nhất hào mãnh nam, một tay bá vương thương giáo quét sạch thập lục oa đạo phi trên Thái Linh sơn, tiếng tăm ngày càng thúc đẩy thanh danh của hắn hiện giờ.

Bá Vương Thương thái độ làm người hào sảng, trượng nghĩa dũng mãnh, đối nhân xử thế đáng được ca ngợi, trong mười người cũng có hết tám người nói hắn là ‘Anh hùng’, nếu nói về mặt tính cách, liền nếu so sánh với những cao thủ khác cũng không biết hơn kém bao nhiêu.

Vì vậy, khi nhìn thấy quyển truyện kí kia, Giang Vô Bạt trong lòng vừa động, khẩn cấp mở ra xem.

Này vừa thấy, “thủ dương” hai chữ không gì che giấu mà đập vào mắt, Giang Vô Bạt một cái không lưu ý, ngón tay run lên, ‘ba’ một tiếng sách trắng tiến rơi xuống mặt đất.

Này, vừa rồi, y hình như nhìn lầm đi?

Giang Vô Bạt trầm mặc một lúc, vẫn là đem sách nhặt lên đọc lại lần nữa, y bắt đầu nhìn thật kĩ, sau đó lại đọc nhanh như gió, trang sách ‘ba lạp ba lạp’ mà lật càng lúc càng nhanh, thanh âm cũng theo đó mà càng ngày càng vang!

Khi đang đọc với tốc độ nhanh nhất, những từ ngữ xém tí làm y sùi bọt mép vẫn không ngừng làm ô nhiễm ánh mắt y. Cái gì mà “mật hồ”, “thỏ ngọc”, “****”, “kim thương” thay nhau không ngừng kích thích thần kinh của Giang Vô Bạt đã sắp nổ tung, cứ như vậy mà nhẩn nại xem được phân nửa, cuối cùng Giang Vô Bạt tức giận ném sách ra cửa, chửi ầm lên, “Cái quỷ thư gì đây!?”

Cửa ải đầu tiên khi luyện kiếm là phải bình tâm tĩnh khí, Giang Vô Bạt kiếm thuật cao tuyệt, từ lâu đã luyện đến cảnh giới hỉ nộ tùy tâm, nhưng giờ phút này lại tức giận đến ngực phập phồng bất định, sắc mặt xanh mét.

Lấy lại bình tĩnh, Giang Vô Bạt dường như nghĩ đến chuyện gì đó, xoay người lại, thuận tay cầm thêm một quyển đến! Nhưng quyển này so với quyển kia xem còn nhanh hơn, chỉ lật lật hơn mười trang liền bị ném xuống mặt đất!

Lần này càng thêm dũng mãnh, cái gì mà “Quan âm tọa liên”, “Lão hán thôi xa” từ từ, chiêu thức xuất ra, nhân vật chính đều là những hảo hữu cùng y luận kiếm – Đinh Văn Thu xước hào “Bán chiếu Văn”, Dạ Ngự Thập Nữ, Duệ Bất Khả Đáng.

Trong khoảng thời gian ngắn, lần lượt vang lên tiếng lật trang sách cùng thanh âm của sách không ngừng bị ném xuống mặt đất, phi thường náo nhiệt!

Cho đến khi những quyển sách trên giá hơn phân nửa đều bị ném xuống đất, sắc mặt Giang Vô Bạt cũng đã đen như đáy nồi, nghiễm nhiên đã xuất đa khí tiến nhiều khí, chỉ cảm thấy da đầu run lên, trên cánh tay da gà hăng hái mà nổi.

Khơi dậy quyết định cái tác dụng của nó, hay là y xem quyển cuối cùng nhất.

Vừa mở ra, Giang Vô Bạt như bị tào lồi phê, cả người đều tê rần! Những từ ngữ khó xem này vẫn như tuyền dũng chảy ra băng hồng, những chữ không thể ngăn cản mà tiến nhập vào mắt y, đánh bay ý thức của y! Nhưng y gờ tay lên một cái, khí kinh nhân mệnh bỗng quay cuồng nhất thời lan ra xung quanh, kiếm khí thấu chỉ mà ra, lập tức đem giá sách không sai biệt lắm mà chém thành hai nửa! Cùng lúc đó, Giang Vô Bạt hé miệng, phun ra một ngụm máu tươi, thân mình cũng lung lay sắp đổ.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy? Như thế nào lại có động tĩnh lớn như vậy?” Một thanh âm trong trẻo từ bên ngoài truyền vào, cũng không nghe tiếng bước chân, tiếng ‘chi nha’ của cửa vang lên, đã bị người bên ngoài đẩy ra.

Đỗ Lân trong tay mang theo một cái thực hộp, một cổ hương vị thức ăn từ bên trong truyền ra, giờ phút này người đẩy cửa chỉ thấy Giang Vô Bạt té trên mặt đất, miệng phun ra máu tươi, có thể nào mà không sợ hãi?

“Giang huynh, người làm sao vậy?” Sau đó chỉ thấy những quyển sách đã bị ném xuống đất, giá sách bị hủy hơn phân nửa, nhất thời thảm thiết mà kêu ra tiếng, “A a a, tang thương của ta a a a!”

Thanh âm thê lương dị thường, làm cho bát trà trên bàn cũng nhảy lên, cũng làm cho Giang Vô Bận vốn đã bị tức đến ngã xuống giờ lại “Oa” một tiếng thổ thêm một khẩu huyết, Đỗ Lâm lập tức thẹn quá hóa giận mà bắt lấy bả vai y lắc mạnh, ghé vào tai y rống to, “Người làm cái quái gì vậy? Đây đều là những thứ mà ta đã hao phí nhiều năm tâm huyết làm ra, cứ nhiên như vậy liền bị người hủy! Ta giết người a!”

Đả kích này có thể gọi là liên tiếp hai ba kích, Giang Vô Bận vừa nghe những lời này, nhìn Đỗ Lâm giờ đã không còn là nhất phái cao sĩ phong phạm, giờ phút này hấn diện mục dữ tợn, song nhãn thông hồng, hiển nhiên có thể là do chuyện *** thư của mình đã bị hủy!

Giang Vô Bận nhất thời phun thêm một búng máu.

Đỗ Lâm cũng mặc kệ, ngón tay duỗi ra hướng về phía cổ Giang Vô Bận, Giang Vô Bận giờ phút này tuy rằng chặt vật, nhưng vẫn theo bản năng mà duỗi tay ra, ba ngón tay đập tại trên mạch môn của đối phương, nội kinh vừa xuất, đối phương nhất thời kêu cha gọi mẹ, hét lên!

“A a a a”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương làm cho Giang Vô Bận sợ hãi mà thả lỏng tay, thư sinh thuận thế mà ngã vào trên người hắn, nước mắt nước mũi thuận thế mà cuồn lau vào trên người hắn, tiếng kêu la, tiếng kêu khóc, thanh thanh lọt vào tai, tự tự kinh tâm.

“Người có biết ta mất bao nhiêu công phu, mới thu được nhiều tuyệt phẩm như vậy không? của ta, của ta, liền như vậy bị người hủy! Người có biết khi thu thập trên giang hồ những *** thư này, có bao nhiêu vất vả không? Đây gọi là hữu giới vô thị tinh phẩm a tinh phẩm ô ô ô ...”

Nói xong, khóc rống lên từ dưới đất cầm lên quyển sách cuối cùng mà lúc này Giang Vô Bận xem, “Người cư nhiên tâm ngoan thủ lạt đến chính mình cũng không buông tha! Đây vốn dĩ người là nhân vật chính, chính là tuyệt phẩm tối được hoan nghênh a! Người biết có bao nhiêu người đang chờ đến lượt họ xem không? Người có biết người ta ra giá quyển sách này bao nhiêu không? Ta cũng chỉ có một quyển này! Người cư nhiên xé nát rồi ô ô ô ...”

Kia bộ dáng đau thống tâm, quả thật giống như có người giết cả nhà hắn.

Trong thiên hạ, có mấy người vì mấy quyển *** thư mà khóc thành như vậy Không đúng, ở đâu đó lúc trước, một đám người cũng có bao người thu được một tử *** thư nhiều như vậy, còn đường hoàng mà để ở cái địa phương dễ thấy nhất?

Huyền tượng, chính là vô tình mà tan biến.

Giang Vô Bận nhìn cái kẻ bề ngoài cao khiết, tính cách lại là tên vô sĩ *** còn vắn vẹo không biết đến địa phương nào, cảm giác những tình tảo lúc trước nứt ra thành những mảnh khối lớn lớn nhỏ nhỏ, trong khi rơi xuống, liền biến thành bột phấn, cuối cùng bị cuồng phong thổi tới, không biết bị thổi đi nơi nào rồi.

>>END 1

2. Chương 2: Điều Bất Ngờ Ngoài Ý Muốn

Nếu thời gian có thể trở lại, nếu khi ấy y có thể lựa chọn, Giang Vô Bận có thể nhìn trời mà phát ra trọng thệ (lời thề sâu nặng), y thề rằng bị nhóm hắc y sát thủ loạn đao chém chết, cũng không muốn bị cái tên mặt thiện tâm *** kia cứu!

Đáng tiếc, trong thiên hạ không có thứ đồ ăn nào gọi là hối hận, Giang Vô Bận của giờ phút này, cũng chỉ có thể cô cô đơn đơn mà đứng ngốc tại thuyền hải tặc, không tỉnh lại được.

Giờ này khắc này, ân nhân cứu mệnh của y hai nhãn tình hồng như thổ tử, hốc mắt phù thùng một vòng, bằng chứng là trên gương mặt có một đạo hoa văn trông đến thắm, như du hồn mà ngồi chồm hồm trên mặt đất, sỗ ngốc ngốc mà bị người nào đó hạ một đạo kiếm khí, trở thành phá toái thư tạ (đem sách tan tành), bộ dạng kia, nói có bao nhiêu đáng thương, liền có bấy nhiêu đáng thương.

Giang Vô Bận bắt buộc chính mình không nhìn đến, không thèm nghĩ nữa, y tuy rằng là làm sự tình này lúc thịnh nộ, nhưng lại không có một chút hối hận. Loại *** thư này lưu lại có hại vô cùng, thương tổn tạo thành có thể nói là vô pháp ước lượng.

Nghĩ đến như vậy, lại nhớ đến những hồi ức không nên nhớ. Nhớ lại những hảo hữu của chính mình được nhắc đến trong thư, hoặc là những hiệp sĩ được người người kính ngưỡng lại trở thành nhân vật chính trong này những hạ tam lam tiểu thuyết (chúng ta gọi là hằm bà lằng ^^~), lửa giận trong lòng Giang Vô Bận “đang” một cái, lần thứ hai hừng hừng cháy lên.

Bình tĩnh, phải bình tĩnh.....

Mặc dù người đối diện này là một cái *** côn, nhưng cũng là ân nhân cứu mệnh của y.....

Hiện giờ không nên nổi nóng, bằng không sẽ bị nói là lấy oán trả ơn.

Giang Vô Bận hít vào một hơi thật sâu, lại chậm rãi thở ra, cổ bắt bình khí bị dâng lên đến ngực kia cuối cùng cũng được hạ xuống.

Nhìn đến bộ dáng đối phương như một tên tên ngốc, Giang Vô Bận ít nhiều cũng có chút áy náy, ngữ khí cũng nhu hòa hơn một chút, “Người,... có hảo không?”

Đỗ Lâm nhìn y, kia cặp mắt vô thuần đáng thương làm cho Giang Vô Bận thu một cái, nhưng sau đó lại coi thường.

Y làm là đúng, cho dù hiện tại rất thống khổ, nhưng trường thống không bằng đoản thống, làm như vậy cũng là vì Đỗ Lâm hảo, đỡ cho tiểu tử này không cần tiếp tục hăm sâu vào bùn, trên con đường bất quy mà chạy càng ngày càng xa.

“Ta bất hảo.” Ánh mắt cùng thanh âm của Đỗ Lâm giống như khoảng không, nhìn quyền *** thư đã sắp biến thành tra (cận bã), song nhãn trát động, nước mắt từng giọt lớn mà chảy xuống.

“Người.....” Đây là phạm quy a. Giang Vô Bận trong lòng kêu to! Người dù sao cũng là một cái nam nhân, đừng có dễ dàng như vậy liền khóc sụt sụt được hay không? Lập tức kiên trì nói, “Người đừng khóc, nam tử hán đại trượng phu, như vậy không khỏi có hơi mất.....”

Y còn chưa nói hết, Đỗ Lâm bên kia lại chậm chậm tiếp lời, ngữ điệu ai oán, thanh thanh khắp huyết, “Nam nhi hữu lệ bất thỉnh đàn, chính là vì quá thương tâm ... ta hiện tại tâm như đao cắt, như lửa đốt kim châm, đánh thì đánh không lại người, muốn người bồi thường cũng không được, có thể nào không khóc?”

Tiểu tử này hiện tại lại bắt đầu một bộ lí do như vậy. Nhưng chính là với lí do này, Giang Vô Bận một câu cũng không phản bác được, bởi vì tất cả đều là sự thật.

Chính là vì như vậy, y càng thêm đuối lí.

Đỗ Lâm nâng tay áo sát sát nước mắt, trên tay áo nhất thời ướt một mảng lớn, hắn tiếp tục dùng thanh âm đồ quyền khắp huyết mà lên án, “Người ta thường nói hảo nhân tất có hảo báo, cứu một người như xây bảy tầng tháp, ta tuy rằng không cần cái gì báo đáp, lại không ngại nguy hiểm mà tận tâm khổ khổ cứu người về, nhưng người lại đem nhiều năm tâm huyết của ta hủy đi chỉ trong một buổi.. như vậy ta làm sao lại không đau lòng? Thối đời ngày sau, nhân tâm không cổ, ta thật không nghĩ tới cư nhiên sẽ phát sinh ra loại sự tình này (ý câu này chắc là bạn Lâm nghĩ cuộc sống bắt đầu hiện đại, lòng người cũng hết phong kiến rồi, ai ngờ ... =))

Nếu như lời nói vừa nãy là kim châm, thì lời này lại là một lưỡi dao sắc bén, không chút khách khí không chút tiếng động mà đâm xoáy vào da thịt Giang Vô Bận, Giang Vô Bận thống khổ đến bán tử, lần này tới lần khác cũng không thể phản bác lại một hai câu.

Bên kia Đỗ Lân lại càng không buông tha cho y, khổ sở đầy mình tất cả đều trút ra, càng ngày càng trầm trọng thêm, “Người người đều nói ‘Kiếm vũ’ là những quân tử hiếm thấy, phẩm hạnh cao thượng, thái độ làm người lãnh đạo, nhưng không nghĩ rằng cư nhiên lại làm chuyện như vậy. Ta cũng chẳng trách người khác, chỉ có thể oán chính mình vận khí không tốt, cư nhiên nhận thức không rõ. Ô ô ô”

“Đủ rồi.” Nãi Giang Vô Bận một trận co rút đau đớn, tức giận quát một tiếng, Đỗ Lân sửng sốt một chút, tiếng khóc càng lớn hơn nữa.

“Oa a a thái quá rồi! Người hủy tất cả tâm huyết ta sưu tầm, còn không cho ta nói, như vậy còn có vương pháp hay không, còn có thiên lý hay không? Xem kia xem kia, đây là y vào công phu cao cường mà khi phụ nhược tiểu, cái gì mà hiệp khách phẩm hạnh cao thượng, cái gì mà ‘kiếm thuật thập tuyệt chi nhất’, người người ca ngợi, ta cuối cùng cũng thấy được chân diện mục của người!”

Kia tình hình, bộ dạng nhất khốc nhị nháo tam thương diếu (thất cổ) hoàn toàn có thể làm cho nhân gian những ác phụ cảm thấy xấu hổ đến bán tử, đồng thời cũng có thể cấp trong nhà những phụ mẫu nào đang dạy hài tử một cái ví dụ phản diện, nói cho bọn họ biết tiểu quỷ cũng có thể nháo đến kinh thiên động địa.

Giang Vô Bận thật sự, thật sự muốn cứ như vậy mà đánh mạnh vào đầu tên tiểu tử này!

Bước chân vào giang hồ nhiều năm, lãnh nhân bàng quan với thế nhân chìm nổi, cái gì đổi trắng thay đen, vận vẹo sự thật cũng thấy qua không ít, nhưng cư nhiên lại không nghĩ tới sự việc này lại tạt cho chính mình một thân nước bẩn! Phát triển của sự tình, làm cho cười ta muốn cười cũng cười không ra, muốn hận cũng hận không được, thật sự làm cho người ta tiến thoái lưỡng nan.

Tái cho tiểu tử này nói tiếp, Giang Vô Bận đều cảm thấy được chính mình là một người tội ác tày trời, một đại ác nhân vô pháp vô thiên, nguyền quân tử, trời biết y chỉ là thay trời hành đạo mà hủy đi một đồng *** thư mà thôi, vì cái gì lại biến thành như vậy?

Cuộc đời Giang Vô Bận hận nhất, chính là cái những tên *** tà không biết liêm sỉ là thứ gì, đối cái loại người háo sắc này không bao giờ có hảo cảm, bất luận nam nữ, đều làm cho y khinh bỉ thậm chí có thể gọi là thù hận. Người nổi bật nhất trong loại người này không cần hỏi cũng biết đó chính là Xà hạt phu nhân, nữ nhân kia nếu không phải có đủ võ công và mị công cao cường để đi trong giang hồ, chỉ sợ hiện tại đã bị Giang Vô Bận giết chết rồi!

Này Xà hạt phu nhân lúc trước luôn đối Giang Vô Bận câu dẫn lại động thủ động cước, tự nhiên cũng làm cho Giang Vô Bận cảm thấy chán ghét vạn phần. Bất quá tình hình của Đỗ Lân là khác nhau rất lớn, mặc dù Giang Vô Bận trong lòng chán ghét, nhưng cũng không như vậy không tốt mà kết liễu đối phương

Nhưng chính vì điểm ấy mới khiến người ta đau đầu

Giang Vô Bận nhu nhu thái dương, “Sự tình đều làm rồi, cũng không thể trở lại. Về phần ân tình người đã cứu ta, ta tất nhiên sẽ báo đáp. Về sau nếu có chuyện cứ đến chỗ của ta, chỉ cần không làm chuyện thương thiên hại lý, ta có thể đáp ứng người một lần.”

Nghe như vậy, Đỗ Lân buông xuống hai tay đang che mặt, song nhãn sáng rực nhìn về phía Giang Vô Bận, nước mắt mới vừa rồi mãnh liệt mà chảy không biết đã chảy đến góc xó nào.

Trong lòng Giang Vô Bận “lộp độp” vang lên một tiếng, lúc này mới ý thức được hình như y đã đáp ứng cái chuyện tình không ổn gì rồi?

Lập tức không chờ y đổi ý, Đỗ Lân ngay tức khắc vui vẻ mà nói, “Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bảo người làm chuyện sát nhân phóng hỏa, làm những chuyện thiếu đạo đức đâu!”

Giang Vô Bận trong lòng suy nghĩ, tuy rằng không bảo ta sát nhân phóng hỏa, bất quá chỉ sợ yêu cầu tiểu tử này đưa ra cùng việc sát nhân phóng hỏa cũng không có gì khác nhau, tâm lập tức phát lạnh, cuống quýt mà bổ sung, “Tuy nhiên cũng không thể vi phạm đạo đức liêm sỉ, quân tử chi đức!”

Đỗ Lân gật đầu như gà con mổ thóc, trả lời còn nhanh hơn, “Này thì đương nhiên, ta muốn người làm chính là thiên đại hảo sự a, tuyệt đối có lợi với dân, một chút hại cũng không có!”

Giang Vô Bận cũng không vì lời hần nói mà an tâm, ngược lại cảm thấy tâm treo còn cao hơn.

Lúc này nhìn biểu tình hưng phấn của Đỗ Lâm, cùng lúc này diễn trò ‘khốc thiên thương địa’ như nhau, làm cho kinh hoảng trong lòng Giang Vô Bận càng thêm cường thịnh.

Đỗ Lâm nhìn sắc mặt xanh mét của Giang Vô Bận, một bộ sắc mặt không muốn biết không muốn nghe không muốn làm, lập tức làm mặt lòi kéo, sắp khóc thêm một lần nữa, “Ta chỉ biết người hâm dọa ta lại không tình nguyện như vậy mà đáp ứng, người khác không biết, còn tưởng rằng là ta dùng ân cứu mệnh mà cưỡng bức người!”

Giờ này khắc này, cảm giác của Giang Vô Bận, giống như là nhìn thấy một tên ác bá bên đường đang cường thường (r*pe) dân nữ, lại luôn mồm luôn miệng mà nói, dường như ác bá này là lấy đao bức y bán nha đầu kia vào Câu Lan Viện.

Y cũng chỉ có thể giống dân nữ, thuận theo lời nói của ác bá mà đáp, “Sẽ không, người đừng uy hiếp ta.”

Đỗ Lâm song nhãn nhìn y, “Người nói lời này là thật tâm sao?”

Giang Vô Bận trong miệng phát đắng, nhưng cũng chỉ có thể đáp ứng, “Đúng”

Đỗ Lâm lập tức tươi cười như tiên hoa nở phóng, cùng người phía trước bộ dáng khổ qua như nam viên bác triết (hoàn toàn khác nhau), “Giang đại kiếm khách nhất ngôn cửu đỉnh, trên giang hồ ai không biết a? Ta đương nhiên là tin người. Lời thề này, cũng không cần nói làm gì.”

Giang Vô Bận trong miệng càng đắng, một hơi ngạnh ở yết hầu, rất muốn ngắt xủ tại chỗ.

Mặc kệ như thế nào, đều có cảm giác bị tên tiểu tử này luồng sợi dây vào cổ mà lộng, hiện tại Đỗ Lâm như thế thật sự, còn có xu thế cắn không buông như vậy, Giang Vô Bận cảm thấy khi chính mình đã đáp ứng điều kiện này, tựa hồ, có thể, đại khái là tự đem chính mình đẩy vào núi đao biển lửa.

Giang Vô Bận hết sức không chế mình không nên nghĩ đến điều kiện Đỗ Lâm sẽ đặt ra, nếu như không nhanh chóng mà rời đi nơi này, Giang Vô Bận chỉ sợ chính mình ngăn không được mà muốn giết người diệt khẩu, bây giờ thừa lúc mình còn lí trí, trước rời đi rồi nói sau.

Lập tức việc này không nên chậm trễ, vội ho một tiếng, Giang Vô Bận đứng lên nói, “Ta ly trang đã mấy ngày, người nhà cũng đã chờ đến sốt ruột, quấy rầy thời gian dài như vậy, cũng đã đến lúc rời đi. Ân cứu mệnh, hẹn ngày khác tái báo.”

Không ngờ Đỗ Lâm cũng không có ngăn cản, ngược lại quan tâm mà gật đầu, “Này cũng đúng, người mê man đã bảy tám ngày. Như vậy người nhà người chắc cũng đã chờ đến sốt ruột ... Đúng rồi, Giang huynh, nhà người có cơ thiếp thị phụng không?”

Chuyện Giang Vô Bận vẫn chưa thú thê, thiên hạ đều biết, về chuyện những cơ thiếp, cũng là chuyện trong nhà của người ta.

Giang Vô Bận tuy rằng không biết tiểu tử này là đánh cái chủ ý gì, nhưng cũng cảm giác không thoải mái ở đâu đó, “Không có.”

Không phải chứ? Còn tưởng rằng có thể nhìn xem “Kiếm vũ” và mỹ nữ cơ thiếp hoan ái, nguyện vọng này cứ như vậy tan biến rồi

Hào quang trong mắt Đỗ Lâm dần ảm đạm, im lặng một hồi, bỗng nhiên lại hưng trí bừng bừng hỏi, “Kia, vậy còn hồng nhan tri kỉ?” Không có tiểu thiếp, vậy nữ tử thanh lâu đa tình vũ mị cũng được!”

Giang Vô Bận hơi nhú mi, y từ trước đến nay là ghét nhất đến những nơi yên hoa, cũng không thích cùng niên khinh nữ tử liếc mắt đưa tình, sao có hồng nhan tri kỉ được? Vì thế liền lắc đầu.

Nga, cái ý tưởng này một chút cũng không muốn làm

Đỗ Lâm nhất thời nổi giận.

Giang Vô Bận nhìn người nọ biểu tình hết hưng phấn lại nhụt chí, hết nhụt chí lại hưng phấn, hoàn toàn không hiểu tiểu tử này là đang làm cái quỷ gì. Nếu so sánh với bản thân y, tiểu tử này tựa hồ càng quan tâm đến chuyện phong lưu của y

Đỗ Lân tự vỗ vỗ mặt mình, miệng không biết than thở hai ba câu gì, hình như là cái gì “Bạo điển thiên vật (phung phí của trời)” linh tinh gì đó, làm ra bộ dạng mặt nhăn mày nhíu.

Giang Vô Bận cũng lười quản hần, vừa chấp tay liền nghĩ muốn rời đi, nhưng không dự liệu được Đỗ Lân đã gọi một tiếng, “Giang huynh, chờ một chút.” Nói xong cũng không nhìn đến sắc mặt phản đối của y, liền xoay người xuất môn, không biết làm gì mà hấp tấp đi ra.

Đợi cho Đỗ Lân chạy qua chạy lại xong rồi, Giang Vô Bận choáng váng mà nhìn mã xa trước tiểu viện.

Bên kia Đỗ Lân vẫn còn chạy qua chạy lại hướng trong mã xa mà nhét các thứ đông tây, đợi đến không sai biệt lắm cũng hoàn thành rồi, chui vào mã xa, đợi một lát, còn chưa thấy Giang Vô Bận đi lên, vén rèm kinh ngạc mà nói, “Giang huynh, người còn do dự cái gì? Đi lên a!”

Mặt Giang Vô Bận tái xuống, sao lại có xu thế phát triển càng sâu thêm a.

Cho dù dùng cái đầu gối để suy nghĩ cũng biết Đỗ Lân đang làm cái gì.

“Người chẳng lẽ người muốn đi Lâm Kiếm Trang?”

Đỗ Lân vẻ mặt kì quái mà nhìn y, “Này tất nhiên. Lâm Kiếm Trang không phải nơi ở của người sao? Ta nghe qua địa phương đó đã lâu, đang muốn tới đó hảo hảo mà tham quan một lần! Cũng thuận tiện cho người báo ân cứu mệnh, đỡ cho người suốt ngày niệm lẩm bẩm.”

Giang Vô Bận liếc mạng vừa hấp khí vừa thổ khí, lặp lại mấy lần, cuối cùng cũng đem những khí này thuận lợi mà nuốt xuống.

Đỗ Lân kinh ngạc nói, “Quái thật, Giang huynh người không phải bị ngoại thương, hơn nữa nội công hao phí quá mức, thể lực cạn kiệt mới ngã xuống sao? Như thế nào lại suyền khí thành như vậy? Chẳng lẽ nội thương của người còn chưa khỏi hẳn? Người tại sao không nói? Nhanh nhanh, mau lên đây nằm nằm, mã xa ta đã sớm chuẩn bị tốt, nệm êm thực vật mĩ tử đầy đủ mọi thứ, người đừng cùng ta khách khí a!”

Giang Vô Bận yên lặng, yên lặng mà đi về phía trước, cũng không muốn để ý đến cái tên vô lại kia.

Giang Vô Bận từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ tới, quay về Lâm Kiếm Trang lại là chuyện thống khổ như vậy.

Nếu như có thể lựa chọn thêm lần nữa, y hội lựa chọn tại nơi của tên *** còn này mà giải quyết hết sự tình, nhưng hiện tại cho dù là hối hận, đối phương cũng không cho y chọn phương pháp khác.

Tuy rằng không rõ Đỗ Lân hiện tại đang muốn làm gì, cũng không mở miệng hỏi tên tiểu tử kia rốt cuộc cùng Xà hạt phu nhân có quan hệ như thế nào, Giang Vô Bận hình như đã biết được điểm quan trọng của sự việc này.

Trước không nói đến chuyện tên tiểu tử này cùng Xà hạt phu nhân có quan hệ gì, cho dù là không có quan hệ, chỉ cần dựa vào cái hứng thú của tiểu tử làm cho người ta khinh thường này, sợ là cùng Xà hạt phu nhân là cá mè một lưới đi?

Nghĩ đến cái người nam nhân này là một phiên bản của Xà hạt phu nhân, Giang Vô Bận cũng rất xúc động muốn đem đầu của hắn đi chặt bỏ, loại xúc động này như là hấp dẫn chết người, gây sức ép đến cuộc sống của Giang Vô Bận hằng ngày nan an.

Bất quá nếu cùng Xà hạt phu nhân so sánh, Đỗ Lân nhưng thật ra là một người rất tốt, chính là người này tuy rằng yêu *** thừ như mạng sống, lại rất ít trong xe trâu chọc làm bừa.

Chẳng qua, điều duy nhất làm cho Giang Vô Bận không thể chịu được, chính là tiểu tử này luôn dùng một ánh mắt kì quái mà dõi theo hần không rời, đi đường nhìn, ngồi xe nhìn, ăn cơm nhìn, có đôi khi buổi tối sau khi nhắm mắt, lại cảm giác được một ánh mắt tràn ngập nhiệt tình mà nhìn theo hần không rời.

Tuy rằng không có tứ chi tiếp xúc, nhưng loại nhãn thần này lại nhìn đến Giang Vô Bận toàn thân hoảng sợ, nhiều lúc muốn hỏi, đều cảm thấy được đáp án hội sẽ thực khủng bố, cho nên cũng liền nhịn xuống mà chưa dám nói.

Trên đường đi đã như vậy rồi, kia nếu trở lại Lâm Kiếm Trang thì sao nữa?

Giang Vô Bạ áp cái loại thẳm trạng không dám tưởng tượng này xuống.

Đỗ Lân một khi tới nơi ở của y rồi, tám phần sẽ đem cái bề ngoài cao khiết tài tử xả xuống, sẽ lộ ra thực thân là một con sắc lang với cái đuôi to, liền như vậy mà ở trong trang hoành hành không cố kỵ

Nghĩ đến đây, Giang Vô Bạ chẳng những đau đầu, liền ngay cả dạ dày đều ần ần co rút đau đớn.

Nếu thật sự là vậy, kia y thật sự không muốn quay về Lâm Kiếm Trang!

Đáng tiếc cho dù y có hy vọng như thế nào, chuyện nên đến vẫn đến. Đường quay về trang tuy rằng xa, nhưng cũng không phải là vô tận, ngày qua ngày, cho dù có thể kéo dài, cũng vẫn là rất nhanh đã đến địa giới của Cẩm Châu.

Đối lập với khấn trương của Giang Vô Bạ, Đỗ Lân rõ ràng thoải mái hơn.

Cùng Giang Vô Bạ giống nhau, Đỗ Lân đã nghĩ tới chuyện làm như thế nào để làm khổ Lâm Kiếm Trang, bất quá hiện tại việc hắn nghĩ đến nhiều nhất, vẫn là “Kiếm vũ” của kiếm thuật thập tuyệt chi nhất.

Hắn ghé vào trên song linh, song nhãn hứng thú nhìn chằm chằm vào vị tuyết y công tử đang ngồi trên một con hắc mã bên cạnh mã xa, nhìn nhìn Giang Vô Bạ đường nét phân minh, trên sườn mặt tràn ngập lãnh tuấn vị đạo, cảm giác người này khác với những người khác, thật sự là ... thật sự là rất làm cho người ta tâm dương khó nhịn!

Giang Vô Bạ cũng chẳng cần nói dối, nói như vậy lúc trước lời y nói đều là thật.

Một người thanh niên tuấn mỹ như vậy, nhưng lại không có thê thiếp, không có hồng nhan tri kỷ, lại không động tâm trước mọi cách khiêu khích mọi lời tán tỉnh của Xà hạt phụ nhân cái người toàn thân toát ra hơi thở “gợi cảm vũ mị” thủ đoạn cao tuyệt nhân gian, ngược lại còn chán ghét Xà hạt phụ nhân đến chết, nhìn một tử *** thư mà tức giận đến phá hủy toàn bộ, khi nhìn chính mình, lại cực lực che dấu biểu tình chán ghét, nếu như không nói rõ, Giang Vô Bạ là một người cao ngạo, phẩm tính cao khiết, đồng thời trên phương diện tình cảm lại là một người khiết phích.

Cũng bởi vì như thế, đối việc nam nữ chán ghét, hoặc phải nói là rất cứng nhắc đối với một số việc, càng thúc đẩy Giang Vô Bạ toàn thân tản mát ra hương vị cấm dục, loại khiết tịnh đặc biệt này, thật làm cho người khác không nhịn được mà phác lên (bổ nhào về phía trước), hảo hảo mà chà đạp một phen, làm cho y bị lây nhiễm màu sắc.

Đúng rồi đúng rồi, chính là cái loại cấm dục hệ này, làm bẩn đi lớp vỏ tài trí của người khác, và nguyên nhân cũng vì như thế, người muốn nhìn thấy mặt yinmi (tác giả để) của Giang Vô Bạ nhiều đến như vậy. Khó trách, số lượng tiêu thụ lại nhiều như vậy, là tiểu thuyết nổi tiếng nhất trong những bộ của các kiếm khách trong kiếm thuật thập tuyệt trung a!.

Đỗ Lân càng nghĩ, lục quang trên song nhãn càng thêm rạng ngời, trong đầu đã tưởng tượng đến cảnh tượng chân thật.

Nếu Giang Vô Bạ tại phương diện kia rất lãnh cảm, tự nhiên là nên cho y xứng với một vị xinh đẹp đa tình, một mỹ phụ nhân thủ đoạn cao siêu mới đúng! Trong khi đó, những người đã từng nhiều lần đùa giỡn Giang Vô Bạ lại không có kết quả, lũ chiến lũ bại, người cầm đầu lại là vị Xà hạt phụ nhân chết cũng không chịu buông tay kia!

Tưởng tượng đến việc Xà hạt phụ nhân đem tên cấm dục Giang Vô Bạ ném lên giường mà tùy ý chà đạp, máu mũi đều nhanh chảy xuống.

Nga, không, trên giường là quá bình thường rồi, “Dã hợp” mới là vương đạo a vương đạo! Cứ như vậy mà tùy tiện ném đến, ần, trên cổ cũng được, trong khu rừng nhỏ âm u cũng tốt! Trong hồ càng hay, thủy chiến vạn tuế

Giang Vô Bạ bỗng nhiên đánh một cái rùng mình, quay đầu lại chỉ thấy song nhãn của Đỗ Lân phát tán lục quang, lần này y nhấn lại nhấn, rốt cuộc nhịn không được mà mở miệng, “Đỗ ... huynh, Giang mỗ có cái gì không ổn sao?”

Đỗ Lâm bị những lời này làm cả kinh, mặc dù da mặt hắn so với tường thành còn dày hơn, nhưng vẫn là có chút ngưỡng chừng. Trên da mặt trắng nõn hiện lên hai mạt ửng đỏ, Đỗ Lâm tất nhiên sẽ không nói cho Giang Vô Bận mới vừa rồi trong đầu hắn nghĩ Xà hạt phu nhân đem y làm thành như vậy như vậy, như vậy lại như vậy, “Ách, ta chỉ là bị phong thái của người sở mê, nhìn đến ngây người mà thôi.”

Những lời này chính là trợn tròn mắt mà nói dối, ngay cả đứa ngốc đều biết.

Biểu tình trên mặt Giang Vô Bận cũng không thay đổi, bắt quá trong lòng lại bởi vì câu này mà kinh xuất ra một cổ hàn khí, “Người” vừa định nói ‘mặc dù trên đời này có ‘Nam phong’ này nọ, nhưng ta cũng không phải loại người đó’, rồi lại nghĩ đến tên nam nhân Đỗ Lâm này ẩn dấu cả một tử *** thư, tuyệt đối sẽ không muốn cùng nam nhân ở một chỗ, như vậy những lời này có lẽ chỉ là một lí do đơn thuần mà thôi, lập tức cũng liền buông ra khẩu khí.

Đỗ Lâm thấy thần sắc y dịu đi không ít, đường cong nguyên bản kiên nghị đều nhu hòa đi rất nhiều, lập tức liền nắm lấy cơ hội mà hỏi, “Giang huynh, tiểu đệ có một chuyện khó hiểu, mong Giang huynh vui lòng chỉ giáo.”

Giang Vô Bận lập tức hoàn hồn.

Tiểu tử này mà mở miệng chắc chắn không có chuyện gì tốt, thông minh chút không nên cho hắn cơ hội mở miệng.

“Đỗ huynh, người”

Tất nhiên Đỗ Lâm cũng biết Giang Vô Bận đang suy nghĩ cái gì, còn chưa chờ y nói xong, liền nói chen vào, “Vấn đề này cứ làm cho ta ngạnh tại yết hầu, không nói không được a, Giang huynh cũng không phải người nhỏ nhen, tất nhiên sẽ giải thích thắc mắc của ta đúng không?”

“Ta”

“Kì thật ta muốn hỏi chính là, Giang huynh là kiếm khách nổi tiếng trong thiên hạ, đến nay vẫn chưa nạp thê thiếp, hơn nữa cả người lại thanh khiết, không dính thế tục ... nhưng là những mỹ nhân giai nhân trong thiên hạ nhiều vô số kể, người ái mộ Giang huynh lại trải rộng đến đại giang Nam Bắc, yển sấu phì hoàn, tùy quân* tự chọn, chẳng lẽ đến bây giờ Giang huynh vẫn chưa đối ai động tâm qua sao?” (* từ “quân” ở đây chỉ cách xưng hô tôn kính)

Giang Vô Bận thật không ngờ tới hắn lại hỏi một vấn đề đứng đắn như thế, tuy rằng về phương diện thì vấn đề này có hơi cá nhân, nhưng so với trong tưởng tượng của y cũng đã đứng đắn không ít.

“Người vì sao lại hỏi như vậy?” Nam nhân như vậy cũng gọi là nhún thuận? Ngoài sau chắc sẽ không có ý khác đi?

Đỗ Lâm cười đến vân đạm phong khinh, lúc này cái loại khí chất không biết ít nhiều lần át khí chất cá nhân này lần thứ hai phát huy thành công.

Giang Vô Bận tuy rằng biết bản tính của người này, nhưng cũng đã thoáng thả lỏng đi thần kinh đang căng thẳng.

“Chính là tò mò thôi. Dù sao người ngưỡng mộ Giang huynh nhiều đến các nam tử khác cũng phải ghen tị, vì vậy nên muốn biết nữ tử có thể làm cho Giang huynh động tâm là loại tuyệt sắc giai nhân nào thôi.”

Giang Vô Bận im lặng trong chốc lát, vẫn là thật thà đáp, trên thực tế cũng không có gì phải che giấu, “Ta thực sự chưa hề động tâm qua với ai.”

Đỗ Lâm có chút kinh ngạc, “Giang huynh năm nay bao nhiêu tuổi?”

Giang Vô Bận thần sắc bình tĩnh, cũng không để ý, hiển nhiên vấn đề này đã có không ít người hỏi qua, “Hai mươi bốn.”

Ách Đỗ Lâm không khỏi lú lười.

Phải biết rằng một nam nhân hai mươi bốn tuổi, đừng nói thê thiếp, liền ngay cả hài tử cũng có thể có rồi, trái lại này Giang Vô Bận lại hoàn toàn không động.

“Đây là vì sao? Chẳng lẽ là” Quả nhân có tật. (từ “quả nhân” nó ghi là chỉ vua chúa đó =]])

Tuy rằng hần chưa nói ra, nhưng Giang Vô Bận vẫn đoán được, lập tức hung tợn mà trừng hần một cái, xem như trả lời.

Đỗ Lâm ho nhẹ một tiếng, “Nói như vậy, chẳng lẽ có thứ gì làm người kiên trì đến vậy ư?”

Giang Vô Bận thản nhiên nói, “Duyên phận chưa tới, tự nhiên chính là như thế. Huống chi, cái loại tình ái này, không nên quá hy vọng, hiện tại vẫn chưa động tâm, cũng không phải chuyện không tốt.”

Đỗ Lâm nghe được lời này, không khỏi vỗ tay tán thưởng, “Hảo một câu ‘Cái loại tình ái này, không nên quá hy vọng’, nam nhi chí ở tứ phương, không nên bị ái tình của nữ nhân ràng buộc. Ta cuối cùng cũng hiểu được, vì sao Xà hạt phu nhân làm việc gì cũng thuận lợi lại gặp trắc trở trước người, còn mê người mê đến bán chết, thì ra là thế.”

Giang Vô Bận vừa nghe hần nói đến “Xà hạt phu nhân”, nhất thời hai hàng lông mày nhíu lại thành chữ ‘Xuyên’, hừ lạnh một tiếng, lãnh thanh nói, “Đỗ huynh, long có nghịch lân, thiết mạc xúc chi. Ta mặc kệ Xà hạt phu nhân cùng người có cái giao tình gì, người tốt nhất đừng khiến cho ta nghĩ đến cái ả *** phụ kia! Nếu không cho dù người là ân nhân của ta, cũng đừng trách ta trở mặt vô tình!”

Đỗ Lâm cũng không để ý đến áp lực tản ra từ y, cười nói, “Người an tâm đi. Ta cùng Xà hạt phu nhân không có thâm giao gì, chính là ta thích bức tranh ** của nàng vẽ thôi. Kia mấy bức tranh, là ta dùng bảo vật để trao đổi, ta căn bản cùng nàng không có quan hệ gì.”

Lòng Giang Vô Bận nhẹ nhàng thở ra, cùng Xà hạt phu nhân không có quan hệ gì là tốt nhất, nhưng ngay lúc đó, cũng bởi vì ít đi một lí do để trở mặt mà cảm thấy phiền muộn.

Về phần Đỗ Lâm, vừa nói đến đây, lại nghĩ đến một đồ vật sưu tầm kia, nụ cười trên mặt liền tắt, song nhãn tràn đầy ai oán mà nhìn Giang Vô Bận.

Giang Vô Bận bị hần nhìn đến da gà nổi cả lên, trên mặt vẫn là một biểu tình lãnh tuấn, nói, “Những thứ kia hại người rất nhiều, Đỗ huynh không nên trầm mê mới đúng.”

Đỗ Lâm lập tức không vui, những thứ kia là sinh mệnh của hần a, tuy rằng người khác thoát nhìn cảm thấy hoang đường, “Giang huynh lời này là nói sai rồi, ở trong mắt người là oai môn tà đạo, nhưng trong mắt ta lại là thứ rất trọng yếu. Người có thể vì kiếm của người mà sinh, ta như thế nào lại không thể vì thư của ta mà sống? Nhân sinh tam đại dục, thiếu thứ nào cũng không thể thành hình. Nếu như là thiếu thứ trong mắt người gọi là *** thư này, chỉ sợ việc sinh con đẻ cái cũng là một cái vấn đề. Thư này là thúc đẩy tình thú của phu phụ phòng khuê, thỏa mãn giấc mộng của rất nhiều người, ở mức độ rất lớn, thúc đẩy sinh hoạt (***) ấy, để chữ này thấy kì >”>END 2

3. Chương 3: Bềnh Tĩnh Đại Ngộ

Giang Vô Bận quả thật không thể ngờ được nụ hôn đầu của mình cứ nhiên lại trao cho cái tên *** cô này.

Tuy rằng nói, một đại nam nhân đã hai mươi bốn tuổi mà vẫn chưa cùng người khác hôn qua, thật là có điểm vớ vẩn, Giang Vô Bận cũng không muốn để tình hình như thế, nhưng là bất tri bất giác cũng đã trong loại tình huống này. Mặc kệ nói như thế nào, kia nụ hôn đầu quan trọng này, cứ nhiên lại bị tên Đỗ Lâm đồng dạng là nam nhân cướp đi.

Chuyện này, lại có chết hay không mà bị người trong Lâm Kiếm Trang trông thấy, hơn nữa còn hồng hơn, là bị nhóm sát thủ được phái tới để giết y cũng thấy được.

Khi mọi người trông thấy cảnh tượng kia, đều sửng sốt ngay tại chỗ, còn nghe được không ít thanh âm của vũ khí rớt xuống.

Trông mắt của người trong Lâm Kiếm Trang nhanh chóng lòi ra, lòi đến suýt nữa là rớt xuống mặt đất.

Ở trong lòng bọn họ, trang chủ của bọn họ là cao khiết vô cầu, không để bất kì kẻ nào phạm đến hình tượng, hơn nữa thiên tính lãnh mạc, nội liêm tự trị, chưa bao giờ gần nữ sắc. Kết quả, hiện tại lại bị một cái nam nhân đè trên mặt đất mà miệng đối miệng

Vì vậy, nhóm mãnh nam sùng bái trang chủ trong Lâm Kiếm Trang, tất cả đều biến thành pho tượng.

Ngay sau đó, loại kinh ngạc này lại biến thành nộ hỏa hừng hực, từ trong ra ngoài, oanh oanh thiêu đốt.

Trang chủ vĩ đại của bọn họ, cư nhiên lại bị cái tên *** tặc tiểu tử chết tiệt kia khinh bạc, quyền uy của trang chủ đại nhân cao quý, bị người khác làm hỏng như bị bàn chân khác tùy ý giẫm đạp! Đem tên tiểu tử kia loạn kiếm đâm thủng, loạn đao chém chết, cũng khó có thể tiêu trừ hết phần nộ trong lòng bọn họ!

Cho nên, những người trong Lâm Kiếm Trang đang trong trạng thái cực độ phần nộ mà bộc phát.

“Ai? A? Các người muốn làm gì?” Đỗ Lâm tuy rằng võ công thấp kém, nôn đến toàn thân hư nhược, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn có thể phát hiện được có thứ nguy hiểm đang đến gần.

Trên thực tế, nếu không muốn để ý cái loại sát khí ừn ừn kéo đến này, thật sự cũng rất khó khăn!

Hắn vừa quay đầu, liền nhìn thấy ánh mắt giết người của nhóm mãnh nam trong Lâm Kiếm Trang ừn ừ mà bắn thẳng đến, kia đáng vẻ đủ để phần thiên đốt địa, có thể đem Trường Giang và Hoàng Hà đều nướng khô hết!

“Ai ... chờ ... không đúng a, này cũng không phải ý nguyện của ta, ta cũng là người bị hại a Các người đừng tới đây! A!” Đỗ Lâm nhanh chân bỏ chạy, đuổi theo phía sau chính là cả một đội binh mãnh nam đang giờ kiếm mà truy sát, khói bụi cuộn cuộn nổi lên như trận đánh Hoàng Long, khí thế lớn đến không thể nào né tránh được.

Cứ như vậy, cũng không ai quản cái nhóm sát thủ đang thoi thóp này.

Nhóm sát thủ trọng thương sắp chết đầu tiên là nhìn đến khí thế rầm rộ của đám người hâm mộ trang chủ cuồng nhiệt đang đuổi theo tên *** tặc này, lại cúi đầu nhìn Giang Vô Bận nội lực còn hơn phân nửa mà vẫn đang nôn mửa, cuối cùng suy nghĩ một chút độ nặng nhẹ của bản thân, rút cuộc cong chân mà chạy, chỉ trong nháy mắt mà biến mất vô tung.

Đợi cho Giang Vô Bận đang trong tình trạng nôn mửa đến phiên giang đảo hải tỉnh lại, đại thể đã mất

Khóe mắt Giang Vô Bận có chút run rẩy.

Xong rồi, một đời anh danh của y

Nơi này đã là địa giới của Cẩm Châu, sau khi trang chủ Lâm Kiếm Trang mất tích thì toàn bộ môn phái giang hồ đều phái người đi tìm kiếm tung tích, này cũng thật không dễ dàng mà thám thính được tung tích, đương nhiên cũng là chạy theo đến đây. Kết quả thuận tay giải quyết nhóm hắc y sát thủ ngăn chặn nửa đường, kế hoạch của Giang Vô Bận ngẫu nhiên lại gặp sai sót, đến cuối cùng, vẫn gặp kết cục khôi hài là truy sát tên *** tặc này.

Giang Vô Bận một mình chạy như bay trở về Lâm Kiếm Trang, vừa về liền thấy một bóng người quen thuộc đang ngồi trong đại sảnh.

Người nọ một thân thanh sắc trường bào, tuyết sắc ngoại y, dung mạo nhiều nhất cũng có thể xem là tạm được, nhưng lại có song nhãn thanh triệt như thủy. Giờ phút này lại làm ra biểu tình bình tĩnh, càng đem cái loại phong thái phiêu dật không thể nói rõ này bày ra không sót, làm cho người khác vừa liếc mắt một cái, liền bị cổ khí chất phiêu phiêu như tiên này hấp dẫn, từ đó không dời được tầm mắt, người này, tự nhiên cũng đi vào trong lòng.

Thấy y ngهنه diện mà đến, thanh niên hướng y mỉm cười, nói, “Người mấy ngày nay chính là tìm nơi ẩn thân a.”

“Văn Thu!” Giang Vô Bận thấy hắn đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, rất kinh ngạc, “Người như thế nào lại ở đây?”

Đồng dạng với Giang Vô Bận cũng là một trong kiếm thuật thập tuyệt, “Bán Chiếu Văn” Đinh Văn Thu so với y càng kinh ngạc, “Nha, thật vất vả mới tìm được tung tích của hảo hữu, ta không thể đến báo tin sao?”

Giang Vô Bận bưng tỉnh đại ngộ, “Là người!” Khó trách mọi người trong Lâm Kiếm Trang có thể tìm đến đó.

Đinh Văn Thu cười nói, “Chẳng lẽ không phải là ta sao? Ta thấy người đi đường thật sự là lưu nhàn a, cư chiên cũng không thông tri cho nhóm gia phó tận tâm và trung thành của người một tiếng?”

Giang Vô Bận không trả lời. Y đương nhiên không thể nói cho Đinh Văn Thu, bởi vì cái tên tai họa Đỗ Lâm kia, y thật không nghĩ đến cái chuyện trở về Lâm Kiếm Trang này, kết quả vẫn là chạy không thoát, này cũng là mệnh đi.

Đinh Văn Thu cười hỏi, “Đúng rồi, người đồng hành với người là ai? Ta cho tới bây giờ còn chưa thấy qua người ngoài những kiếm khách ra còn có thể đi cùng người khác.”

Giang Vô Bận cũng không thích nổi tiếng trong đám người, vì vậy kết giao hảo hữu cũng chỉ có hai ba người mà thôi, và những bằng hữu này đều là quen nhà quen mặt, đột nhiên nhiều ra thêm một người, mọi người tự nhiên cũng rất tò mò.

Tim Giang Vô Bận đập nhanh, nhưng bên ngoài lại là bất động thanh sắc, lạnh lùng nói, “Người khi nào lại nhiều chuyện như vậy?”

Đinh nạo Thu (nạo ở đây là quấy rối) ha ha cười, “Người không muốn nói ta liền không hỏi. Bất quá, Vô Bận, người đã từng nghĩ đến lai lịch của nhóm hắc y sát thủ chưa?”

Giang Vô Bận lạnh nhạt nói, “Ta đâu có biết bọn chúng có lai lịch gì!”

Đinh Văn Thu lắc đầu, “Người chính là cái tính hại cái thân a. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Đây chính là quy tắc bảo mệnh cơ bản nhất trong giang hồ.”

Giang Vô Bận đi đến cái ghế bên cạnh cái bàn vuông giữa đại sảnh ngồi xuống, sớm đã có gia phó lạnh lợi mà châm trà, đồng thời đưa lên khăn mặt đã có ôn thủy tắm ướt, nhượng Giang Vô Bận lau mặt. Giang Vô Bận thân thủ tiếp nhận, thoáng lau một chút, liền tiện tay bỏ qua một bên, thản nhiên nói, “Cái gọi là mưu kế, khi ở trước vũ lực cường đại thì cũng chỉ là lời nói suông.”

Đinh Văn Thu ngồi đối diện y, thân thủ tự mình rót trà, lắc đầu cười khẽ, “Tuy nói là như vậy, nhưng cũng không nên làm bừa.”

Giang Vô Bận bị “làm bừa” hai chữ kia kích thích, nhin không được hừ một tiếng.

Đinh Văn Thu cười nói, “Người lại không thừa nhận, người xem xem ta, từ khi ra khỏi Thâm Uyên sơn, ta cũng lọt vào phục kích của các hắc y sát thủ, kết quả không phải ta không những vẫn vui vẻ mà còn không bị thương gì sao?”

Nghe đến đây, nhãn quang Giang Vô Bận sắc bén như đao, “Bọn họ xuống tay với người!?”

Đinh Văn Thu thổi thổi nhiệt khí tỏa ra trong chén trà sứ men xanh, tươi cười đến bình đạm ôn hòa, “Như thế nào? Đã đối với người ra vẻ ta đây, chẳng lẽ không hướng ta oán động sao?”

Giang Vô Bận hừ một tiếng, dừng một chút, rồi lại nói, “Vì cái gì bọn chúng ngay cả người cũng không buông tha?”

Phải biết rằng, Đinh Văn Thu nổi danh chính là tính tình cực tốt, thái độ làm người khoan dung độ lượng, rất ít cùng người khác kết thù kết oán, hơn nữa đầu óc lại rất minh mẫn, mưu sau tái động, thường đều dùng đến những biện pháp tổn ít sức nhất mà cũng có kết quả tốt nhất để giải quyết tất cả sự việc.

Về phần Giang Vô Bận, liền bởi vì tính cách quá cao ngạo của y, không biết đã gây ra bao nhiêu rắc rối, cũng đã có nhiều người xem như là cái gai trong mắt, cũng may y quanh năm suốt tháng hơn phân nửa thời gian đều trong trang bế quan tu luyện, nếu hành tẩu giang hồ, chỉ sợ kết oán càng nhiều hơn.

Vì vậy, có người mượn sát thủ ám sát Giang Vô Bận, đó cũng là có nội tình trong đó. Chính là nếu ám sát Đinh Văn Thu, thì lại có chút không bình thường.

Đinh Văn Thu biết y suy nghĩ cái gì, “Ta cũng thật nghi hoặc, vì vậy liền hỏi những đồng bạn cùng luận kiếm, kết quả trong đó một nửa đều ngoài ý muốn. Chỉ sợ một nửa còn lại kia, cũng không được tốt cho lắm đi.”

“Cái gì?” Giang Vô Bận kìm không được mà vỗ bàn đứng dậy.

“Không cần kinh ngạc, như vậy không tốt sao? Chứng tỏ sau lưng chuyện này là có một đại động tĩnh a, ha ha cư nhiên lại chọc đến kiếm thuật thập tuyệt nhân, có thể nói là gây nên một đại sự rồi.”

“Văn Thu” Là y ảo giác sao? Vì cái gì lại cảm thấy trong khẩu khí của Văn Thu có hơi thở của nguy hiểm.

“Người này là biểu tình gì thế?” Đinh Văn Thu vẫn như cũ khẩu khí là khinh phiêu phiêu, phi thường bình thản, “Ta tuy rằng ghét dính vào chuyện thị phi, nhưng cũng không phải là loại người bị người khác khi dễ mà cũng không phản kháng. Nếu dám trêu chọc chúng ta, như vậy chắc cũng đã chuẩn bị tinh thần mà trả một cái giá đại giới đi?”

Cách nói chuyện này Giang Vô Bận nhìn nhìn biểu tình của hảo hữu, có thể cảm giác được rõ ràng có sóng cuộn mãnh liệt ẩn chứa trong đó, cho dù là y, hiện giờ cũng có chút đồng cảm với nhóm hắc y thích khách.

Bất quá, chuyện này cũng làm cho tâm tình y nguyên bản đang tề cũng tốt lên không ít, cảm xúc không tốt vì bị chuyện của Đỗ Lâm kích thích, cuối cùng cũng có thể tìm được cách mà đường hoàng phát tiết ra ngoài.

Về phần nhóm hắc y thích khách này, chỉ có thể nói rằng vận khí của các người thật sự quá kém, cư nhiên tự mình đưa lên cửa cung cho y dùng để phát tiết tức giận

“Sao vậy?” Có lẽ vì biểu tình ngừng một chút trên mặt y, Đinh Văn Thu hơi nghiêng đầu, hỏi Giang Vô Bận.

“Không có gì, chỉ là có chút kinh ngạc, cơn tức lần này của người lại lớn đến thế ...” Mẫn tuệ mà cảm giác được chỗ kì lạ của hảo hữu, Giang Vô Bận có chút khó hiểu.

Đinh Văn Thu mỉm cười, chẳng qua nụ cười lại ẩn chứa ác ma, làm cho gân ở sau lưng Giang Vô Bận nhất thời căng thẳng.

Tính tình Đinh Văn Thu rất tốt, nhưng người có tính tình tốt khi nóng giận lên chắc chắn rất đáng sợ vị nhân huynh này, chính là người tối không thể đụng vào nhất trong kiếm thuật thập tuyệt nhân, bằng không chỉ sợ là chết không chỗ chôn thân.

Giang Vô Bận cẩn thận mà nhìn hảo hữu của mình mang theo một nụ cười khùng bố, trong lòng run run một chút, “ba” một tiếng đem một cuốn sách màu lam đặt trên bàn.

Giang Vô Bận nhìn lướt qua, trông mắt thiếu chút nữa rớt ra khỏi hốc mắt.

Trên bề mặt quyển sách cũng bình thường như bao quyển sách khác, bất quá tên sách, mới chính là thứ khiến Giang Vô Bận kinh ngạc.

.....

Đây không phải là thứ lúc trước y thấy và xé đến nỗi suýt trật khớp sao, không phải là *** thư -mạng sống của Đỗ Lâm kia sao?

“Ta thật sự chưa từng đi dạo trong thị trấn, tất nhiên cùng cái loại xu thế này không biết đến, ta cũng không biết được từ khi nào mình lại trở thành nhân vật chính trong tiểu thuyết, ha ha, ha ha a”

Giang Vô Bận vừa nghe được trong lòng có cảm giác như một cây kim nhọn mũi có tấm độc đã tìm được nơi đâm, nhất là không thể tránh mà nhớ tới danh hiệu của nhân vật Đinh Văn Thu trong sách đã trải qua đủ loại như “tao ngộ”, “ác mộng” linh tinh gì đó, không khỏi thêm đồng tình với người hảo hữu này.

“Ai Văn Thu, đừng nói là người, liền ngay cả ta cũng đi dính chiêu rồi....”

Nhớ lại cái quyển kia, Giang Vô Bận còn có một cổ xúc động muốn phóng hỏa giết người.

“Nga? Người đã từng xem qua? Người cũng biết?” Việc này thật là ngoài dự kiến của Đinh Văn Thu, lửa giận trong nháy mắt tiêu thất một chút. Phải biết rằng Giang Vô Bạ nổi tiếng là tâm vô bàng vụ, tâm tính cao khiết, những loại dơ bẩn gì đó, đừng nói là nhìn, chỉ sợ nghe cũng chưa nghe qua mới đúng a.

Biểu tình Giang Vô Bạ trong nháy mắt vận vẹo dữ tợn, ngón tay dùng sức một cái, “khách sát” một tiếng, chén trà trong tay y liền biến thành khối khối mảnh nhỏ!

Nhưng vào lúc này, chợt nghe bên ngoài âm thanh ồn ào, hơn nữa còn có xu hướng náo nhiệt thêm.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ở Lâm Kiếm Trang cư nhiên lại dám ồn ào lớn tiếng như thế? Không muốn sống nữa có phải hay không?

“Giang Phúc, bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Theo thanh âm khiển trách thanh lãnh, một lão giả chừng sáu mươi tuổi từ nguyệt nha môn đi vào, tiến lên, xoay người hướng Giang Vô Bạ hành lễ, đáp, “Bẩm trang chủ, không có chuyện gì. Có một tên tiểu tặc vọng tưởng xâm nhập vào trang của chúng ta, Giang Tam bọn họ đang ở ngoài ngăn chặn.”

Giang Vô Bạ mặt nhăn mày nhíu, “Một tên tiểu tặc mà thôi, như thế nào lại nháo ra động tĩnh lớn như thế?”

Động tác đứng thẳng lưng của Giang Phúc hơi cứng lại, sau đó trả lời, “Kia cái tên tiểu tặc kia là có chút bản lĩnh, võ công không cao, nhưng khinh công cũng không sai Giang Tam bọn họ rất chú trọng phản công nên đối cái loại này công phu cũng không am hiểu cho lắm.”

“Ân.” Giang Vô Bạ thản nhiên lên tiếng, cũng không để ý lắm, thuận tay cầm chén trà trên bàn lên uống, nhấp một ngụm. Nhưng ngay vào lúc này, trong tiếng huyền náo đột nhiên có một thanh âm hô to, kiệt lực kêu khóc, “Giang Vô Bạ người là đồ vô sĩ trời đánh, cư nhiên sai thủ hạ đánh ân nhân cứu mạng của người thành cái đầu heo!”

Cho dù định lực có hơn người, nhưng nước trà trong miệng Giang Vô Bạ vẫn nhịn không được mà phun hết ra.

“Vô Bạ, người” Đinh Văn Thu nhìn hảo hữu tối lãnh mạc của mình cư nhiên lại làm một cái động tác nhân tính hóa như thế, tròn mắt nhìn, trực giác nghĩ chắc chính mình đã nhìn lầm rồi.

“Khụ khụ khụ khụ” Giang Vô Bạ kịch liệt mà ho khan, y quả thật đã quên đi sự tồn tại của Đỗ Lâm, còn cảm thấy hình như có gì không thích hợp! Giang Tam bọn họ chạy đi đuổi giết Đỗ Lâm, còn không biết đuổi tới nơi nào, nguyên lai đã đuổi về đến trang của mình.

Đang nghĩ nghĩ, chỉ thấy phía trước hiện lên một thân ảnh, một người nhanh nhẹn hướng bên này chạy tới, tốc độ rất nhanh, thân pháp cũng không sai, nhưng là tư thế còn thực kém nhiều, xiêu xiêu vẹo vẹo, làm người ta lo lắng không biết có phải hay không chỉ chạy được nửa bước liền ngã xuống đất.

Trên thực tế, lo lắng của mọi người cũng không phải là dư thừa.

Người nọ thật vất vả mà chạy tới chỗ này, liếc mắt một cái liền thấy Giang Vô Bạ trong đại sảnh, trong lòng vui sướng, cước bộ nhất thác, nhưng không cẩn thận vấp phải hòn đá không biết ở nơi nào nổi lên, cả người liền như cầu cất thi! (chó ăn phân =))

“Đông” một tiếng, thanh âm nghe có vẻ rất đau

Giang Vô Bạ trong lòng run lên, trơ mắt mà nhìn thấy Đỗ Lâm té xuống, kết kết thật thật mà quỳ rạp trên mặt đất.

“Đỗ Lâm người”

“Tiểu tặc! Người trốn đi đâu rồi? Cút ra cho ta!”

“Xú tiểu tử, cư nhiên dám khi dễ trang chủ chúng ta, giết người a!”

“Có gan thì người đừng chạy, ra đây cùng gia gia người đánh này!”

Lời nói của Giang Vô Bạ bị lẩn át trong một màn hăm dọa hăm sát, theo sau là những người truy đuổi Đỗ Lâm không rời, đúng là nhóm mãnh nam do Giang Tam dẫn đầu, mặt mày dữ tợn mà đánh tới Đỗ Lâm giờ phút này không biết là đang hôn mê hay là quá mất mặt mà không dám ngẩng lên, thiết quyền cùng vũ khí trực tiếp hướng trên người Đỗ Lâm mà đánh tới!

“Dừng tay!” Giang Vô Bạ lãnh thanh quát một tiếng, mạnh đứng dậy.

Một tiếng quát lớn này, nhất thời làm cho động tác của mọi người dừng ở không trung, nhóm mãnh nam ngẩng đầu mà nhìn trang chủ của bọn họ sắc mặt đã xanh mét, không tự chủ được “cô đông” một cái nuốt nước bọt, run rẩy mà đem nắm tay giấu ra phía sau, vũ khí cũng tận lực giấu đến những nơi không thể nhìn thấy được.

“Các người đang làm cái gì? Đỗ Lâm là khụ khụ, khách quý ta mời đến, nào có cái lễ tiếp khách nào giống như các người? Nếu truyền ra ngoài, người ta còn không phê bình Lâm Kiếm Trang không có quy củ?” Lời nói lạnh lùng sắc bén của Giang Vô Bạ làm tất cả cúi thấp đầu, nhưng Giang Tam cầm đầu vẫn không phục mà phản bác, “Chính là trang chủ, tên nhãi này đối với người tâm ý bất chính”

“Làm càn!” Giang Vô Bạ hét lớn, che đi âm cuối trong lời nói của Giang Tam, những người y muốn che giấu lại là một cao thủ.

Đinh Văn Thu kinh ngạc nhìn về phía Giang Vô Bạ, chỉ thấy vị hảo hữu này hai tay nắm chặt, thân mình phát run, sắc mặt như cha y vừa mới chết, sợ là luận kiếm thua, cũng chưa thấy qua Giang Vô Bạ kích động như thế, chẳng lẽ Giang Tam nói chuyện này là thật?

Nghĩ đến đây, Đinh Văn Thu nhìn nhìn Giang Tam, lại nhìn Đỗ Lâm-người còn chưa đứng dậy, trong lòng tính toán. Ho nhẹ một tiếng, “Vô Bạ, người không phải là trước đỡ người này đứng lên a?”

Giang Vô Bạ nghe vậy, sắc mặt liền càng thêm không tốt, nếu muốn y đụng chạm Đỗ Lâm, thành thật mà nói, trong lòng vẫn có chút mâu thuẫn. Nhất là sau cái cảm giác ghê tởm của nụ hôn đã bị mình vật vất vả mới tiêu trừ được, Giang Vô Bạ không biết nếu mình nhìn lại khuôn mặt kia có hay không cảm thấy ghê tởm mà nôn mửa lần thứ hai.

Đinh Văn Thu kì quái mà nhìn y không có ý muốn phản ứng, lại nhìn biểu tình hung tợn của bọn Giang Tam, không muốn đỡ người này đứng dậy, chỉ sợ sẽ có người bỏ đá xuống giếng đi, khê thở dài, người nhẹ nhàng phi xuống, cánh tay giữ chặt Đỗ Lâm kéo một cái, liền đem người kéo lên trên ghế.

“Ách vị công tử này, người có khỏe không?” Đinh Văn Thu nhìn cái trương áp (???) trước mặt nhìn không rõ diện mạo này, một gương mặt mất mũi bầm dập, như thế nào lại ra tay nặng như vậy?

Đỗ Lâm vốn đã bị đuổi đến hao hết nội lực, thể lực cũng cạn kiệt sạch sẽ, du tẩn đặng khô, một cái té này, lập tức làm hắn choáng váng, trong đầu hiện đã hỗn loạn, cái gì cũng không rõ ràng lắm. Lúc này bị người kéo lên, hai mắt mê man mà nhìn thanh niên đối diện, nhưng vừa thấy lại không khỏi sửng sốt.

Tuy rằng gương mặt này không thể so sánh với gương mặt đẳng cấp mỹ nam tử của Giang Vô Bạ, nhưng khí chất người này phiêu miểu như tiên, nụ cười ôn nhu ấm áp như xuân phong, làm cho tâm mắt người khác không thể dời đi, có một loại xúc động muốn cúng bái

“Người, người là”

“Nga, ta gọi là Đinh Văn Thu.”

Vừa nghe xong, tinh thần Đỗ Lâm liền tỉnh táo hẳn, không biết khí lực từ đâu có, ôm chầm lấy hay cánh tay của Đinh Văn Thu, “Người chính là “Bán chiếu văn” Đinh Văn Thu?”

Giang Vô Bạ ngây ngẩn cả người, Đinh Văn Thu cũng ngây ngẩn cả người, sau đó tò mò hỏi, “Cái gì?”

Đỗ Lâm bắt lấy cánh tay hắn mà mạnh mẽ lay động, khuôn mặt bầm tím làm ra biểu tình cười nịnh nọt, “Cửu ngưỡng đại danh, cửu ngưỡng đại danh, thật không ngờ tới hôm nay lại có thể thấy được người thật, thật là quá may mắn!”

Nguyên lai là người ái mộ hắn a ... Đinh Văn Thu tâm tình tốt mà cười cười, “Ha ha, thật ra ta cũng chỉ là người bình thường, nghe người nói như thế, ta cũng thực ngượng ngùng.”

Đỗ Lâm lại vui vẻ nói, “Làm sao a! Người đương nhiên không phải loại tục nhân bình thường! Trong kiếm thuật thập tuyệt, người có hay nhất, phong phú, khủng khiếp, người bình thường như thế nào lại có thể là đối thủ của người? Đừng nói là chỉ đối phó một người, đối nhiều người, cũng rất thành thạo!”

Kiểm thuật của Đinh Văn Thu thực sự là trọng kỹ xảo khinh lực lượng, khi nghe đến những lời này, Đinh Văn Thu cũng thực vui vẻ, gật đầu nói, “Ta là một người tiêu dao trong số những người tiêu dao, vốn là tiêu sái tùy ý, đi trên đường chính là phiêu miểu linh động, cũng không dám xưng danh. Quả thật nếu một mình đấu, ta càng am hiểu lấy một địch nhiều.”

Đỗ Lâm có cảm giác gặp được đại tri kỷ, lôi kéo tay hân thân thiết nói, “Đúng rồi, đúng rồi! Một địch nhiều thật là lợi hại a! Như vậy là nhờ vào thắng bại cuối cùng, đã so ra kém sự dũng mãnh của người. Ha ha, quả nhiên danh hiệu này so với người khác còn hợp với người hơn!”

Nghe được hai chữ này, Giang Vô Bận lập tức liên tục ho khan, hiển nhiên là đã bị sặc.

Không thể nào? Tiểu tử Đỗ Lâm này không phải là cái ý tứ kia đi? Nghĩ đến cái tính tình đáng sợ của tên này, Giang Vô Bận trong lòng xuất hiện một vết nứt, cảm giác không xong.

Đinh Văn Thu nghe đến đó, kinh ngạc nói, “..... Đây, Đinh mỗ không có tài đức gì, Đinh mỗ so với nhiều người trên giang hồ cũng giống như giọt nước của sông Trường Giang, nói như vậy thật sự là không biết là ai nói về Đinh mỗ như thế?”

Đỗ Lâm cười nói, “Còn có thể có ai? Tất nhiên là ta rồi! Phải biết rằng lúc trước ta đã nghĩ rất lâu, mới dùng hai chữ này có thể bao quát hết tất cả các của người”

Nghe đến đây, cho dù có tái ngu ngốc thế nào đi nữa cũng biết được trong lời nói của Đỗ Lâm có ám chỉ!

“Đỗ Lâm!” Giang Vô Bận hét lớn một tiếng, lập tức hù đến Đỗ Lâm cả người run lên, lời muốn nói tiếp cũng quên mất.

Giang Vô Bận vươn người lên một cái, nhảy đến trước mặt hắn, không sợ hắn đau mà cầm lấy cánh tay của hắn, nhìn tên kia thê thảm đến chỉ sợ cho dù là Đỗ gia lão nương cũng không nhận ra được mặt hắn, kìm lòng không được mà nhíu lại hai hàng lông mày rậm, “Người bị đánh đến thảm như vậy sao? Giống như cái đầu heo, cũng không nhanh một chút đi bôi được.”

Không nói còn tốt, Đỗ Lâm vừa nghe được liền nộ hỏa dâng lên, “Người còn có ý nói tốt như vậy? Ta bị thành như vậy, cũng không phải do người của người làm ư! Đi con mẹ người, cứ nhiên đem lão tử đánh thành cái đầu heo!?”

Đinh Văn Thu có chút sợ run, Đỗ Lâm tuy rằng mặt mũi bình thường, nhưng ngôn đàm cử chỉ vẫn là ôn văn nho nhã, có một phong cách đại gia rất đặc biệt. Giờ này khắc này, miệng phun ra thô ngôn phỉ phùng, biểu tình trên mặt dữ tợn vô cùng, hai mắt đều phát ra lục quang Làm hắn không khỏi bị sự chuyển biến bất ngờ này làm thất thần, đương nhiên, là bị kinh động rồi.

Giang Vô Bận mặc dù biết thằng nhãi Đỗ Lâm này chỉ có bề ngoài để hù người, nhưng cũng làm hắn bị hù đến ngây người. Giờ phút này thừa dịp Đinh Văn Thu đang ngẩn người, liền quay lại hướng đối phương nói, “Văn Thu, ta dẫn hắn đi thượng được, có chuyện gì, cứ phản phó Giang Phúc là được rồi.”

Đinh Văn Thu khôi phục tinh thần lại, lắc đầu nói, “Vẫn là không cần, hiện tại ta sẽ đi.”

Giang Vô Bận kinh ngạc nói, “Người rất ít khi đến đây làm khách, vội vã trở về làm cái gì?”

Đinh Văn Thu cười nói, “Người tạm thời ở đây hảo hảo nghỉ tạm, sau đó liền đến giúp đỡ ta đi.”

Giang Vô Bận không khỏi nhăn lại hai hàng lông mày, “Người tính toán làm như thế nào?”

Đinh Văn Thu thông thả nói, “Ngồi ở đây chờ thì quá mức bị động, ta đi đến nơi những người khác thu thập tin tức, xem có hay không manh mối. Tối thiểu nhất, cũng phải biết được mục đích của người nọ, nếu có thể bắt được người nọ thì càng tốt.”

Giang Vô Bận thiêu mi nói, “Hừ! Những người đó, ta tuyệt đối sẽ không cho bọn họ sống khá giả!”

Đinh Văn Thu cười nói, “Ai nha! Người đừng sốt ruột, chuyện này ta đã nhúng tay vào, người vẫn là từ từ đi.”

Mi mắt Giang Vô Bận nhả lại càn nhanh, “Văn Thu, người đây là ý tứ gì? Bọn họ đã động thủ với ta, chẳng lẽ ta lại là loại người dễ từ bỏ ý định? Ta có thể nào mà cho người chiến đấu anh dũng một mình?”

Đinh Văn Thu lắc đầu cười nói, “Không phải chuyện này, người không thích hợp đi tra xét, người mà đi, nói không chừng còn trực tiếp xông lên chém người cho dù là có liên quan hay không liên quan, ngược lại còn làm xấu chuyện hơn ... Cứ chờ tin tức, ta sẽ thông tri cho người.”

Giang Vô Bận buồn bực không nói, bất quá cũng biết lời của Đinh Văn Thu là sự thật.

Đinh Văn Thu cười ra tiếng, “Tốt lắm, sự tình cứ quyết định vậy đi. Nhiệm vụ hiện tại của người là hảo hảo khôi phục công lực, đừng nghĩ là ta không nhìn ra công lực người còn mấy thành. Đến lúc đó, ta còn phải nhờ người giúp ta chém người ni!”

Giang Vô Bận trầm mặc một lúc, sau đó mới không tình nguyện nói, “Văn Thu, nếu có chuyện gì, người có biết như thế nào tìm ta.”

Đinh Văn Thu gật gật đầu, “Ta biết, ta đi đây.” Nói xong, trường tụ huy sái, người đã như kinh hồng (hình như là một loài chim?_?), thanh ảnh hóa thành tàn ảnh, hướng ra ngoài lao đi.

Giang Vô Bận nhìn theo hướng thân ảnh kia biến mất, biểu tình trên mặt có chút đăm chiêu, Đỗ Lâm nhìn người tuấn mỹ như đao tước rìu đục bên cạnh, giạt mình nói, “Chẳng lẽ người ... cùng hắn ... khó trách...”

Nghe câu nói như thế, mặt Giang Vô Bận tái mét lần thứ hai, thậm chí có xu thế chuyển sang đen.

“Người là đang nói hươu nói vượn cái gì?”

Nghe thanh âm của hai hàm răng nghiến lại, lời nói lạnh đến tận xương tủy, Đỗ Lâm lại kinh ngạc.

“Ai? Không phải sao? Khi người đi rồi, người vẫn còn hướng bên kia mà nhìn, còn có biểu tình lưu luyến không thôi kia ...”

“Trong não của người chứa cái thứ gì vậy? Ta đang nghĩ đến chuyện của hắc y sát thủ, ta cùng Văn Thu là tri kỷ, là hảo hữu!” Nói tới đây, Giản Vô Bận đột nhiên hít một hơi thật sâu, “Người, cái người vừa nói, cái gì lấy một địch nhiều, chắc là không phải nói võ công của Văn Thu đi?”

“A? Ta có nói võ công của hắn sao?” Đỗ Lâm cũng trợn tròn mắt, “Ta nói đương nhiên là biểu hiện trên giường! Chính là trong bộ, người không phải cũng xem qua rồi sao?”

Y chỉ biết ... trong óc tiểu tử này trừ bỏ **, sẽ không có thứ khác!

Hơn nữa, nghe thấy cuộc đối thoại, Giang Vô Bận tựa hồ đã biết được một tin tức khó lường.

Y hít sâu một hơi, nắm lấy áo Đỗ Lâm, song nhãn như đao, gần từng chữ từng chữ hỏi, “Người, có, phải, là, người, viết, cái, thứ, ***, thư, kia, không?”

Kia biểu tình của Đỗ Lâm, khoa trương như bị quỷ dọa đến rồi, bất quá giờ phút này gương mặt của hắn, chỉ sợ quỷ mà thấy ngược lại sẽ bị hù chết.

“Không phải chứ? Chẳng lẽ người không biết?”

“Vô nghĩa, người không nói ta như thế nào biết?”

“Nói cái gì? Người không hỏi, ta còn tưởng rằng người đã biếtDễ dàng như vậy mà người cũng nhìn không ra? Không phải chứ lão huynh?”

“Người ...” Khí tức càng tồi tệ hơn, đem khoảng cách hai người gần thêm một chút, kết quả lần này đã quá gần, nhìn cái gương mặt kia sừng đến mặt mũi đều nhìn không ra càng gần như vậy, hơi thở đều phả vào gương mặt của nhau, Giang Vô Bận chỉ cảm thấy trong dạ dày một trận cuộn cuộn, ý muốn nôn đã hết từ lâu lại kéo tới.

Giang Vô Bận nhả lại nhả, nghiêng đầu một cái, nhất thời oa oa điên cuồng mà nôn không ngừng.

Đỗ Lân tấm tắc hai tiếng, “Không phải chứ? Một cái hôn mà thôi, ta cũng đã không còn cảm giác gì, người như thế nào lại nôn không ngừng?” Ngụ ý là, hẳn không có cảm giác gì với y.

“Cút ... nôn ... nôn ...” Đây còn không phải người làm hại?

“Trang chủ!”

“Đại gia hỏa giết con yêu nghiệt kia!”

Giang Vô Bận cố nén ghê tởm, nâng một bàn tay ngăn cản nhóm mãnh nam đang muốn giết người, hơi chút huy huy mà đem người đuổi ra, tiền thính to như vậy chỉ còn y và Đỗ Lân hai người.

Thật vất vả mới ngừng nôn mửa, sắc mặt trắng bệch mà lau lau môi, lạnh nhạt nói, “Ta không nói với Đinh Văn Thu người là cái tên đáng sát ngàn đao, người hãy rời đi Lâm Kiếm Trang, có đi được bao xa thì cứ đi bấy nhiêu, đi thật xa, đừng làm cho ta nhìn thấy người nữa.”

Đỗ Lân nguyên bản còn đang xem kịch vui, nghe như thế, vội la lên, “Giang Vô Bận, người là chơi xấu sao?”

“Chơi xấu” hai chữ rõ ràng đã kích thích đến thần kinh mỗi trang chủ, Giang Vô Bận thở dốc hai cái, thật vất vả mới không chế được mình không rút kiếm ra chém chết tên tiểu tử kia, vẫn duy trì trạng thái lạnh băng, nói, “Người cũng biết, ta làm như vậy là cứu người vô số mệnh?”

Tiểu tử này chỉ viết một chút liền biến hết tất cả cao thủ trong thiên hạ thành nhân vật chính trong *** thư, chẳng nhai Đỗ Lân này tuyệt đối sẽ bị

Chỉ cần dậm chân một cái, đều có thể đem giang hồ tất cả các hiệp khách đi phân thân! Chết đến ngay cả cận cũng không còn sót lại!

“Huống chi, nếu sách này là do người viết, ta cho dù muốn hủy, người cũng không gặp tổn thất lớn như vậy ... Người loạn viết chuyện của ta ta còn chưa cùng người tính toán, người lại còn muốn ở đây nháo?” Nếu không phải nể ân cứu mạng y của hắn, tiểu tử này nhất định sẽ bị y lấy trường kiếm mà lăng trì.

Đỗ Lân nháy mắt mấy cái, song nhân vì bị đánh mà biến thành hai cái khe bắt đầu phiếm phiếm lệ quang, “Người ... người này không phải là già mồm át lễ phải đi? Tuy rằng sách này là do ta viết, nhưng cũng là do bị đoạt đi hết, ta cũng chỉ còn lại một bộ a! Nguyên bản đang hảo hảo đặt tại thư phòng ta, ai biết người đột nhiên phát điên cái gì, đem chúng đi hủy hết! Hiện tại cho dù ta muốn thu một bộ nữa, cũng không có ta viết sách như vậy, cứ nhiên đến cả sách ta tự viết cũng không còn, kia còn có bộ đáng gì nữa?”

Dừng một chút, vừa khóc vừa nói, “Chúng ta một chuyện dối một chuyện, người lúc trước không phải đã đáp ứng ta một sự tình sao? Chẳng lẽ người hiện tại nghĩ muốn chối? Ta thấy người bề ngoài ra vẻ đạo mạo, trên thực tế cũng là cái tên vô lại ...”

Giang Vô Bận thở dốc hai cái, thân mình có chút điều điều muốn ngã.

Tên này còn dám nói người khác vô lại, trên đời này còn không tồn tại người thứ hai vô lại như Đỗ Lân!

Nhìn thấy Giang Vô Bận sắc mặt trắng bệch không trả lời, Đỗ Lân đang định thêm một chút nước mắt, vào lúc này Giang Vô Bận lại từ từ nhắm mắt, có vẻ như đã hạ một quyết tâm rất lớn, “Người nói nhanh, ta làm nhanh, sau đó người cấp tốc rời khỏi Lâm Kiếm Trang!”

Đỗ Lân mừng rỡ liên tục gật đầu, nói, “Hảo a hảo a! Chỉ cần người đáp ứng chuyện của ta xong, ta lập tức rời đi!”

”” Thấy hắn vui vẻ đến như vậy, Giang Vô Bận có chút cảm giác hối hận vì mình đã không kiên trì.

Một cảm giác run rẩy khác thường từ lòng bàn chân truyền thẳng đến sống lưng, làm y có cảm giác như mình bị bệnh tê liệt ... Loại cảm giác này, thực tao, phi thường tao

Nhưng lời đã nói rồi thì không thể vãn hồi, Đỗ Lân vui mừng mà nói ra điều kiện của hắn, “Cái kia, cũng không có gì đặc biệt, chính là người cho ta vẽ một bức tranh minh họa cho tiểu thuyết mà thôi.”

Cấp *** thư vẽ tranh minh họa là cái khái niệm gì?

Chẳng lẽ là cái hữu tình của ** đồ?

Giang Vô Bạ chỉ cảm thấy sau đầu vạ lờ phi nhanh, trước mắt một mảnh vụng huyền, nhất thời tức giận đến tay cũng run cả lên.

Đỗ Lân bên kia cũng nói đến cao hứng, khoa tay múa chân nói, “Hai năm trước, ta cơ duyên xảo hợp nhìn thấy bức tranh vẽ người, bức tranh tuy rằng có hơi thô, nhưng cũng là sống động của sống động, còn rất đúng ý cảnh. Cái này so với họa sĩ bình thường cũng hay hơn nhiều lần, bức tranh như vậy, mới có thể đem các yinmi cảm ta nghĩ đến đầy đủ mà biểu đạt ra, xứng với tiểu thuyết của ta, cam đoan làm cho người xem muốn ngừng cũng không được ...”

Hắn nói đến thao thao bất tuyệt, Giang Vô Bạ lại tức giận đến lắc lư thân mình, lung lay sắp đổ, cuối cùng đợi cho đến khi lấy lại được giọng nói, Giang Vô Bạ hướng bên ngoài kêu lên, “Giang Tam, tiến vào đây đem tên đầu heo này loạn đao phân thân cho ta!”

>>END 3

4. Chương 4: Tự Tác Nghiệt, Không Thể Sống

‘Duy nữ tử dữ tiểu nhân nan dưỡng dã (nữ tử và tiểu nhân khó nuôi như nhau).

Đây quả thật là danh ngôn chí lí được lưu truyền thiên cổ.

Cho dù trước kia đối những lời lẽ này cũng không cảm giác gì, nhưng hiện tại, cảm xúc này sâu nặng đến không thể nào sâu thêm..... Nếu thật sự có thể, Giang Vô Bạ mong muốn y vĩnh viễn cũng không thể hiểu được những lời lẽ, cùng với tính tàn nhẫn trong này.

Tiếng hảm sát, tiếng binh khí va chạm vang vọng sâu vào hai tai, Giang Vô Bạ trong tay cầm lợi kiếm, đang cùng ba năm hắc y nhân chiến đấu.

Hắc y nhân chiêu thức tàn nhẫn, phối hợp ăn ý, y thật không biết vì cái gì, toàn thân lại vô lực, cũng khiến cho kiếm kĩ mình đắc ý nhất trở thành hữu khí vô lực, cực kì nguy hiểm.

“Vãn Thu!” Dư quang nơi khóe mắt vừa liếc, Đinh Vãn Thu với một thanh trường kiếm tả chi hữu truat, nhìn thấy sắp không địch lại được.

*tả chi hữu truat: đỡ trái hở phải, được bên này hổng bên khác.

“Hàn Kỳ!” Một hảo hữu ở nơi khác, ‘bạc vụ’ chiến động của Trọng Môn nhị công tử Hàn Kỳ, tử y xinh đẹp quý giá trên người hỗn độn, cũng đang lâm vào khổ chiến.

“Thâm Vi! Ô Y! Tư Đồ!” Ba vị hảo hữu khác trong kiếm thuật thập tuyệt cũng đang khó khăn mà chống đỡ, bị thua chỉ còn là vấn đề thời gian.

Hắc y sát thủ giết mãi không hết, như sóng triều mãnh liệt mà lên, đưa bọn họ mấy người bao vây lại, tả hữu va chạm, cũng không có cơ hội nói chuyện.

“Ha ha ha ~ Các ngươi tưởng rằng có thể thoát khỏi ngũ chỉ sơn của [tuyệt sát] chúng ta sao? ” Tập thể hắc y nhân cười quái dị, bỗng nhiên mười mấy người cũng nhảy lên! Một trận bạch quang kịch liệt hiện ra, trên không trung bỗng xuất hiện một hắc y nhân cao to như một tòa núi nhỏ, nghe răng cười áp tới chỗ bọn họ đang mục trừng khẩu ngốc!

Làm cái gì? Đây cũng không phải là thần quái (thần tiên + Yêu quái) tiểu thuyết

“A.....Ân.....” Nhưng là cái cảm giác thái sơn áp đỉnh bàn* là thật sự, Giang Vô Bạ thống khổ giãy dụa.

*thái sơn áp đỉnh bàn: Thái sơn áp đỉnh, còn gọi là Thái sơn đè đầu =]]

Hắc y nhân áp tại trên người hắn ‘khắc khắc’ cười quái dị, tay giơ lên một cái, thư sách, còn có quyển trục* phô thiên cái địa* từ trên trời giáng xuống.

*quyển trục: trục cuốn tranh / *phô thiên cái địa: ùn ùn kéo đến ấy, không edit suông được khúc này.

Thư sách phiên phi, họa quyển phô khai, rõ ràng chính là, còn có tên của những quyển *** thư khác! Nội dung trong bức họa cuộn tròn thì không cần phải nói, phóng mắt qua thì biết đó là ** đồ, trên đó vẽ ba bốn người thậm chí là rất nhiều người, giờ phút này đang trải rộng trên mặt đất, cảnh sắc trước nhoáng lên một cái, người trong tranh toàn bộ đều sống dậy, từng đôi hoan ái cả nam lẫn nữ trên mặt đất làm thành một đoàn, nhất thời Tu La Trường xuân sắc vô biên

Còn chưa hết, bỗng nhiên có một bàn tay vỗ vỗ vai Giang Vô Bận, chỉ vào nhục đoàn trắng bóng mà đối y nói, “Xem, đều là tranh vẽ người, tranh vẽ thật sống động, nên tất cả đều sống dậy rồi!”

Giang Vô Bận bị dọa đến hét to một tiếng, mạnh xoay người qua, chỉ nghe thấy người đó sợ hãi “Ai” một tiếng, còn có một đôi tay gắt gao ôm vai y, một khối thân thể dựa sát vào y không buông.

Bây biện quen thuộc, đây là thủy phòng của y.... Nói như vậy vừa rồi chính là mộng?

Tốt quá, nhưng là chỉ ác mộng mà đã

“Hù chết ta”

A? Giang Vô Bận ngạc nhiên, tự mình ngẫm lại, như thế nào lại có thanh âm?

“Hô Người đột nhiên ngồi dậy làm gì?”

Thanh âm vang lên bên tai, đại não vốn bối vì ác mộng mà trì độn giờ đã tỉnh táo lại, sau khi Giang Vô Bận bị chấn kinh, tay theo bản năng mà xuất ra, chiêu thức cũng sử dụng nội lực! Người nọ “Ai nha” một tiếng, thân thủ né tránh, tuy đã làm giảm được hơn phân nửa cường lực, nhưng cũng là bị lướt qua, ‘phác thông’ một tiếng ngã xuống giường.

“Đau đau đau đau đau”

“Đỗ Lân! Người như thế nào lại ở trong này?” Lúc này Giang Vô Bận hoàn toàn khôi phục thanh tỉnh, liếc mắt trông thấy xuất hiện người không nên xuất hiện, sắc mặt tự nhiên cũng không tốt.

“Ta, hắc hắc, ta đến khuyên bảo người a, đương nhiên ở trong này” Đỗ Lân cười hắc hắc nói, đang muốn cố gắng khuyên bảo người nào đó đáp ứng, Giang Vô Bận lại duỗi tay ra, trong nháy mắt phong trụ huyết đạo trên người hắn, một tay ninh trụ đai lưng, mở cửa ra, cứ như vậy mà ném ra sân!

“Giang Minh, lấy dây thừng trói hắn lại, đem hắn đến hậu viện, nhớ rõ, đem cửa khóa lại!”

“Dạ, trang chủ!” Gia đình thanh y mũ nhỏ trả lời, lưu loát thuần thục đem Đỗ Lân buộc chặt lại.

“Giang Vô Bận ... Giang Vô Bận! Người không thể đối ta như vậy Người”

“Giang Minh, đem miệng của hắn bịt lại!”

“Dạ, trang chủ!”

Giang Vô Bận nhu nhu trán, lúc này đã có gia đình bưng lên đồng bồn*, đưa lên khăn mặt, sau khi y lau xong, vẫn còn sớm, liền đi đến Diễn Võ Trường, đám người Giang Tam đã chờ bên trong.

*đồng bồn: cái thau nước bằng đồng =.=

Cuộc sống của trang chủ Lâm Kiếm Trang kì thật phi thường buồn tẻ đơn điệu, buổi sáng thức dậy ăn sáng, luyện kiếm hai canh giờ, sau đó chỉ điểm hộ trang thủ tập võ. Xét thấy các huynh đệ khác đều ra ngoài lịch luyện* chưa về, chuyện bây giờ có thể làm, cũng chỉ là hướng dẫn Giang Tam và nhóm mãnh nam.

*lịch luyện: ra ngoài để học hỏi thêm kinh nghiệm.

Buổi trưa ăn cơm, tiếp đó buổi chiều lại luyện kiếm hai canh giờ, sau đó đi xử lý việc trong trang, đọc sách một chút, liền đã đến giờ ăn cơm tối. Sau khi cơm nước xong, lại đọc sách một chút, khi hưng trí thì viết viết tự, sau đó liền lên giường ngủ.

Gần đây bởi vì nội thương không hết, vì vậy nhiều thêm một việc là luyện nội công.

Nếu có người đến, như vậy liền có điều chỉnh tương ứng, trên cơ bản chỉ cần không ra khỏi Lâm Kiếm Trang, cuộc sống của vị trang chủ này có thể dùng hai từ “vô vị” để khái quát.

Chẳng qua, từ sau khi Đỗ Lâm đưa ra cái điều kiện với vẫn kia, cái loại “vô vị” được xưng là hạnh phúc này, cũng như là con chim nhỏ thanh xuân một đi không quay lại.

Trong lúc ăn trưa, quản gia Giang Phúc ở một bên rì rầm nói, “Trang chủ, có một vấn đề, lão nô ngạnh tại yết hầu, không nói không được a.”

Động tác ăn cơm của Giang Vô Bận ngừng lại một chút, sau đó “Ân” một tiếng.

“Trang chủ, tuy rằng tiểu nhân biết không nên can thiệp việc tư của trang chủ, cũng không nên quản việc giao hữu của trang chủ, nhưng là vị Đỗ công tử kia khụ khụ, cứ như vậy mãi cũng không có biện pháp a!”

“.....”

“Từ khi trang chủ mang Đỗ công tử về, lại đem hắn đến hậu viện khóa lại, lại không biết Đỗ công tử dùng biện pháp gì, mỗi ngày đều trong trang tán loạn. Hắn khinh công tuyệt diệu, rơi xuống không tiếng động, bọn hạ nhân võ sư hộ viện trong trang thế nhưng cũng không ai phát giác hắn lên vào. Mặc dù Đỗ công tử đối trang chủ không có gia hại chi tâm, nhưng chuyện này lại hại đến sự yên ổn hòa nhã trong Lâm Kiếm Trang của chúng ta ... khụ khụ, không đối gạt trang chủ, gần mười tám ngày trong trang xuất thần nhập quỷ, chỉ cần nơi nào có trang chủ là sẽ có thân ảnh hắn tồn tại. Chuyện này đã kích thích thật to đến lòng tự trọng của hộ vệ trong trang, làm cho bọn họ thần kinh xiết chặt, nghi thần nghi quỷ, làm cho cả thôn trang đều lòng người hoảng sợ.”

“.....” Không nói lời nào, đôi đũa chỉ hướng đến thức ăn trước mắt mà gấp.

“Nhất là vị Đỗ công tử này luôn tránh sau trụ tử*, nơi âm ảnh, dùng cái loại ánh mắt không hình dung được mà xem xét mọi người, làm người khác trong lòng thật khó chịu..... Nói thật, mỗi khi lão nô bị cái ánh mắt này nhìn thẳng, tổng cảm thấy được sau lưng như có một đám sâu lông, có cảm giác ** mà muốn nôn mửa a!

“.....” Dem cơm cùng rau xanh trộn lại, tiếp tục ăn.

“Cho nên nói, trang chủ người cùng Đỗ công tử đã xảy ra chuyện gì? Phiền ngài cấp mọi người một cái lí do thống khoái được không? Là điểm trụ huyết đạo của Đỗ công tử rồi hỏa tốc mà hướng ra ngoài Cẩm Châu, hay là giết chết rồi chặt thành từng khúc mà đem đi uy cầu, mặc kệ là loại nào, chỉ cần sau khi trang chủ ra mệnh lệnh, lão nô tuyệt đối dưới nước cũng đi, trong lửa cũng đến, núi đao biển lửa, giết người phóng hỏa, tuyệt đối không nhú đến một chút mí!”

“Giang Phúc.”

“Lão nô tại! Trang chủ người cứ việc phân phó!”

“Ta no rồi, dọn dẹp đi!” Giang Vô Bận thân thủ lấy khăn lau miệng, đứng lên sửa sang lại y phục, liền đi ra ngoài, “Nhớ đem tên Đỗ công tử đang trộm đồ vật này nọ khóa đến hậu viện.”

“Dát? Giang Vô Bận, ngươi có lăm không? Ta chỉ ăn có hai cái chân gà của ngươi, không cần ghi hận thành như vậy chứ?” Đỗ Lâm ẩn thân ở chỗ tối đang bổ sung thức ăn vào bụng còn chưa nói xong, liền đã bị quản gia đại nhân đang xanh cả mặt và hai ba hộ vệ vây quanh, trói lại, thuần thục tiến đến Bán Nguyệt Môn, khóa lại.

Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp.

Điểm ấy không riêng Giang Vô Bận rõ ràng, Đỗ Lâm cũng đã gặp đến độ đoàn đoàn loạn chuyên.

Thư, hắn đã viết được tốt lắm, hiện tại chỉ kém tranh minh họa mà thôi, chính là cái tên Thiết Hà Bạng (chơi chữ á) chết tiệt, nói gì cũng không chịu khuất phục, sách!

Nếu không phải trông thấy bức tranh vẽ Giang Vô Bận lúc trước đã xâm nhập hắn tâm tư, hắn cũng không muốn đi tìm cái tình báo đệ nhất giang hồ nghe ngóng, mà khi tìm đến y, đúng lúc lại cứu một mạng của Giang Vô Bận, có thêm lợi thế để ép y.

Sách! Nếu Giang Vô BẠN khó triển như vậy, kia hấn cũng không cần nhọc lòng, kết quả thì không cần nghĩ tới, cho dù có dùng đến “Ăn cứu mạng”, Giang Vô BẠN cũng không đáp ứng hấn.

“Hảo hảo! Tính Giang Đích! Người bắt nhân thì đừng trách ta bất nghĩa! Ta đã triển người mười tám ngày, người vẫn đối ta như vậy, đừng trách ta ra đòn “sát thủ” cuối cùng! Ồ Lân đứng thẳng người, nắm chặt tay, phía sau liệt hỏa hừng hừng thiêu đốt.

Vào chiều, Đỗ Lân lần thứ hai đào thoát khỏi cái ***g giam chết tiệt, tức bất sinh trần (chân không chạm đất) nhanh như chớp hướng trù phòng của Lâm Kiếm Trang chạy đến.

Lại nói đến trù phòng này, sau mười tám ngày công phòng chiến (tấn công + phòng thủ + chiến đấu) hấn đã thành thực đến chày nước, Đỗ Lân thường xuyên tiến vào thâu chân gà hoặc vằn vằn, trù tử ở đây tuy rằng kém “Thao Thiết” (kẻ tham ăn) trong Hạ cứu lưu môn, nhưng cũng không sai.

Vì vậy, nhiều ngày đến nỗi đã thuần thực địa hình, hơn nữa khinh công thân pháp của hấn tối thích hợp trộm đạo, hiển nhiên dễ như trở bàn tay.

“Hắc hắc hắc, nhìn xem tên hạ tử này còn không đi vào khuôn khổ?”

Đỗ Lân từ trong lòng lấy ra một cái chai nho nhỏ, trên mặt lộ ra một nụ cười *** đang hướng những món ăn trước mặt đi tới.

Không người nào hoàn mỹ, Giang Vô BẠN cũng vậy cũng có nhược điểm.

Mà nhược điểm của y, cũng thực bình thường.

Tòng cổ chí kim, “Tửu” là thứ đánh ngã phòng tuyến của không biết bao nhiêu quân tử, hơn nữa, cái lợi khí này đối Giang Vô BẠN lại rất hữu hiệu.

Căn cứ vào văn lục trên giang hồ ghi chép, Giang Vô BẠN thường ngày không uống rượu, thực ra là tửu lượng của Lâm Kiếm Trang trang chủ rất kém, hơn nữa một khi uống rượu vào sẽ tính tình đại biến.

Đỗ Lân không để ý đến tin tức được ghi chép này, hấn chỉ cần cái kết quả cuối cùng là được.

Tửu lượng kém, tính tình đại biến ... hắc hắc hắc, loại cá tính ngoan cố này khi uống rượu vào sẽ trở nên ngay cả Giang gia lão nương cũng không nhận thức được đây là đứa con bảo bối của mình, nói như vậy, hoàn toàn có ích!

“Tốt lắm, cứ như vậy!”

Để phòng ngừa Giang Vô BẠN nghi ngờ hấn động thủ động cước, loại rượu Đỗ Lân tuyển chính là đậm mùi, tác dụng cực chậm, hấn còn đặc biệt chọn thức ăn cay để che dấu hương vị của rượu, bay nhanh qua nhỏ ít giọt, cứ như thế lướt qua ba bốn món ăn, lúc này mới cước để mặt du (bàn chân như bôi dầu) rời đi.

Chỉ đến khi nấu ăn, mới có thể đem vị rượu hoàn toàn thẩm thấu vào trong thức ăn đi, này cũng chính là nguyên nhân hấn mạo hiểm xâm nhập vào trù phòng.

Tính toán của Đỗ Lân làm cho hấn đầm đệp rung động, rất như ý, ngay cả trường hợp cuối cùng cũng đã tính đến, Giang Vô BẠN không mắc bẫy cũng là chuyện khó.

Nghĩ như vậy, Đỗ Lân hắc hắc hắc mà cười gian, đã nghĩ đến đêm nay làm như thế nào cho Giang Vô BẠN đi vào khuôn khổ.

Say rượu, ha hã, là nhược điểm vĩ đại cỡ nào a, quả thật là toàn thân cao thấp đều tràn ngập câu “Đến đây, đến đây đi, nhân cơ hội này đến khi dễ ta đi, hung hăng mà chà đạp ta”! Thật vĩ đại!

Đỗ Lân vui vẻ “da” một tiếng, hưng cao thả liệt (cao hứng phấn chấn) mà tính ức hiếp đại kế của đêm nay.

Cùng lúc đó, như có tâm linh cảm ứng, Giang Vô BẠN mạnh đánh một cái rung mình.

“Trang chủ, làm sao vậy?”

“Không, không có gì ...” Tổng cảm thấy được lạnh cả người, đây chẳng lẽ là điềm báo.

Chẳng lẽ bên kia Văn Thu đã xảy ra chuyện gì?

Nói đi nói lại, bắt đầu từ ngày Văn Thu nói muốn truy tra hắc y sát thủ, đã qua nửa tháng, nhưng cho đến nay đều không có tin tức, tình hình như vậy sao có thể không làm cho y lo lắng?

Tuy nói rằng vị hảo hữu này của Giang Vô Bận là ngoại nhu nội cương, cũng hiểu được Văn Thu một khi muốn làm chuyện gì tựu không muốn người khác nhúng tay vào, nhưng nếu Văn Thu vì chuyện của đám hắc y sát thủ mà lâm vào nguy khốn, kia y cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Thà rằng chịu khó nghe Văn Thu máng, còn tốt hơn ở đây lo lắng suôn.

Ân, trong bất tri bất giác, bị Đỗ Lâm cái thằng hề kia sắp khoa đả ngôn (chọc cười) làm lãng phí nhiều thời gian như vậy, cũng đến lúc nên làm chuyện nghiêm túc.

Lại nói tiếp, mấy ngày nay, đầu óc y cứ nhiên đều toàn là chuyện ngu xuẩn của tên *** còn kia, ngay cả số lần nhớ tới Văn Thu cũng ít!

Này cũng quá khác thường ... Không, phải nói là, tên Đỗ Lâm kia cũng quá vu triển người!

Chủ ý đã định, Giang Vô Bận quyết định dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết hỗn sự của Đỗ Lâm, bất quá khi nghĩ đến bức ** đồ, đại não của y liền biến lớn hơn mười mấy lần.

Nếu có thể đổi điều kiện khác thì tốt rồi ...

Đáng tiếc tên kia là đầu con la, liều chết không buông tha! Thật đáng giận!

“Trang chủ, Đỗ công tử hấn ... không đối ngài làm gì đi?” Đám gia đình đứng một bên có chút dăm chiêu nhìn biểu tình chán ghét của Giang Vô Bận, cân nhắc một chút, vẫn quyết định đi hỏi.

“Hấn có thể đối ta làm gì?” Giang Vô Bận cũng không muốn nhiều lời, trả lời một câu tựu im lặng.

Gia đình vừa rồi lên tiếng ánh mắt kim lòng không được mà liếc về phía quần gia.

Quần gia vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng sớm đã đem Đỗ Lâm máng đến cẩu huyết lâm đầu, nghĩ thầm đợi đến khi trang chủ không chú ý, đào một cái hố to mang cái người gọi là “ân nhân cứu mạng” kia bỏ vào chôn sống, đỡ phải như vậy âm hồn bất tán đi dọa người.

Giang Vô Bận lại luyện kiếm pháp một chút, không sai biệt lắm đã đến giờ ăn chiều, vì vậy liền về trước thay y phục, sửa sang một chút, sau đó mới trở lại đại đường dùng bữa.

Vừa mới vào cửa, liền cảm giác được một ánh mắt đáng khinh từ trong hắc ám hướng tới, trong lòng thở dài, thản nhiên nói, “Giang Phúc.”

“Lão nô tại.”

“Tha đi ra ngoài.”

“Thì!” Lão quần gia không chút do dự xông lên phía trước, đem Đỗ Lâm đang trong bóng đêm nhìn trộm tha đi.

“A! Giang Vô Bận! Người này ác tặc! Cứ nhiên đối ta như vậy ... Ta không tha cho người! A a ...”

Đỗ mỗ nhân một đường bị kéo ra khỏi đại đường, đóng cửa, khóa lại.

Thế giới rất cuộc thanh tĩnh.

Trong lòng Giang Vô Bận phiền muộn vô cùng, thật không biết nên làm gì tên vô lại kia. Nếu không có ân cứu mạng kia, kia y đương nhiên là thủ khởi kiếm lạc, vì dân trừ hại, nhưng là tri ân bất báo, thật sự không có tình nghĩa, hơn nữa cũng không phù hợp với phong cách của hấn. Vả lại hấn cũng không phải tâm ngoan thủ lạt, cố ý khi dễ Đỗ Lâm, chính là tên kia thật sự thiếu giáo huấn, làm cho người khác cảm thấy được nếu đối xử tử tế với hấn, thì thật làm khó dễ chính mình.

Làm người mà đến được loại này, Đỗ Lâm cũng thật không bình thường.

Không đúng, tên kia vốn là không bình thường!

Một bên vừa suy nghĩ, một bên nuốt những thức ăn không biết vị gì, đến lưng lửng bụng liền buông đũa, nghĩ trở về phòng đọc sách.

“Ta phải nghĩ chút sự tình, không có phân phó của ta, ai cũng không được tiến hậu viện.” Hắc cần hảo hảo nghĩ một chút chuyện của hắc y sát thủ, cùng phương pháp để ứng phó, để chuẩn bị một chút, xem có hay không liên hệ đến Văn Thu, vì vậy không cần ngoại nhân ở đây.

“Kia ... vạn nhất Đỗ công tử hắc ... lại đi quấy rầy trang chủ ngài thì sao?” Giang Phúc thật cẩn thận hỏi.

Giang Vô Bận cước bộ cũng không ngừng, lãnh thanh nói, “Người cho rằng ta không làm gì được hắc?”

Khẩu khí so với bình thường nặng một chút, Giang Phúc nghĩ cũng đúng, với võ công của trang chủ, cho dù xảy ra chuyện gì, tự bảo vệ mình cũng tuyệt đối không thành vấn đề, Đỗ Lâm chỉ có khinh công cao thôi, những mặt khác hoàn toàn là rác rưởi.

Lập tức, khom người tiến trang chủ về phòng nghỉ ngơi.

Giang Vô Bận đi vào sương phòng, mới cảm thấy thân thể có chút không đúng.

Thế nào ... chuyện gì vậy?

“Hắc hắc”, tiếng cười nho nhỏ ngoài cửa sổ truyền vào, cửa sổ bị đẩy lên, một đạo bóng đen gầy yếu từ cửa sổ nhảy vào, dưới ánh nến cười đến hèn hạ, còn có rất *** đang.

Không xong, trúng kế!

Thân hình Giang Vô Bận lay động một chút, tay phải vịn vào bàn mới có thể đứng vững, song nhãn như đao, hung tợn nói, “Là người?”

“Chẳng lẽ không phải là ta?” Giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn của Đỗ Lâm âm hiểm vô cùng, “Lần này xem người như thế nào chống cự ta.”

“Người ... người cư nhiên trong thức ăn hạ ... [tửu] ...” Giang Vô Bận che lại thái dương, thậm chí không tiếc dùng nội lực để áp chế tửu tính.

“Ai, thật không nghĩ tới, chỉ một chút rượu người liền chịu không được, sách sách, cư nhiên so với độc dược còn lợi hại hơn.” Đỗ Lâm líu lưỡi, hắc tuy biết rằng Giang Vô Bận tửu lượng kém, nhưng kém đến như vậy thì thật là hiếm thấy.

“Người ... người ...” Trăm ngàn câu mắng chửi trong bụng cuộn cuộn trỗi lên, nhưng là không nói nên lời, Giang Vô Bận muốn đem tên kia đá ra khỏi phòng, nhưng vừa mới nhắc chân, Đỗ Lâm liền né sang một bên, còn thuận thế chen qua cửa phòng.

“Hắc hắc hắc, người liền như vậy đi vào khuôn khổ đi~ nếu người không muốn làm trò hề cho bọn hạ nhân trong trang, vậy ngoan ngoãn đừng kêu lên. Bất quá người nếu muốn gọi, ta cũng không phản đối!”

“Người ... đề tiện ... hạ lưu ...” Không được, một cước vừa rồi, khiến cho công lực tiêu tán đi không ít.

Kinh ngạc nhìn về phía trước, Đỗ Lâm áp sát vào nhìn lại, ánh mắt nguyên bản trong suốt kiên nghị của Giang Vô Bận giờ trở thành đục ngầu, như phủ thêm một tầng sương mù mờ ảo, hai má cũng bị rượu nhuộm đỏ, không phải bởi vì sinh khí, mà như bị liệt hỏa thiêu đốt, một loại cảm giác phấn nộn tràn đầy kiêu diễm.

Đỗ Lâm nghe được trong cổ họng của mình phát ra “ô” một tiếng, cư nhiên kim lòng không được nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Giang Vô Bận như vậy, hắc chưa từng gặp qua ...

Tuần mỹ đến nỗi làm cho nam nhân khác không thể huy đao hủy dung mạo của y, hắc chỉ nhớ rõ cái biểu tình lạnh lùng như đá, bằng không cũng là một bộ dáng phần hận với cả khuôn mặt tái xanh hỗn loạn, giờ phút này lại trở nên sinh động, dần dần hiện ra một loại diễm lệ của nam tử, gương mặt đỏ lên, môi phiếm thủy quang, địa phương kia tuy rằng mỏng, nhưng thoát nhìn lại làm cho người ta tim đập tăng tốc, nghĩ muốn qua đó nếm thử chút tư vị ...

Nguyên lai nam nhân này khi không giữ khuôn mặt người chết, cư nhiên hắc có thể tuyệt không ngưng nghị nhìn chăm chăm vào ...

A, không đúng không đúng, nguyên nhân chính là làm cho những nam nhân trên đời này đều biết “Kiếm vũ” Giang Vô Bận, Lâm Kiếm Trang trang chủ toàn thân từ trên xuống dưới hoàn toàn không quan hệ gì đến chữ “Sắc”, lại càng làm cho người khác cảm thấy cực đối lập tương phản.

Khó trách thường nói người cấm dục một khi đã động dục, lực ảnh hưởng khi tạo thành, so với người bình thường mạnh hơn gấp trăm triệu lần a!

Nhìn Giang Vô Bận như vậy, trong đầu Đỗ Lâm rất nhanh đã hiện ra hai chữ “Đại chiến”, nga, không, là tình huống mà ba người thậm chí năm sáu người cùng liên hợp “Đại chiến” (np =]], trong khi đó ngón tay cũng kìm lòng không được mà hướng đến hai má y vuốt ve.

“Chờ ... chờ một chút!” Tay Đỗ Lâm chỉ mới vươn ra được phân nửa, đột nhiên bưng tỉnh, “Làm cái gì a? Ta cũng không thích nam nhân!”

Như thế nào lại có ý nghĩ muốn vuốt ve đối phương? Đùa gì chứ? Cho dù có mê người như thế nào, nam nhân vẫn chính là nam nhân, điểm ấy tuyệt đối không bao giờ thay đổi!

“Đúng rồi! ** đồ! Tiên tử chẳng phải là trạng thái tốt nhất sao? Đỗ Lâm vươn tay, muốn bắt lấy cánh tay đối phương đứng lên, lại đột nhiên bị phản thủ ôm chặt lấy.

“Đau!” Đỗ Lâm không lưu ý, vừa vặn bị nắm, thủ pháp này, nghiêm nhiên chính là phân cân thác cốt thủ! Làm Đỗ Lâm sợ đến phản thủ đánh lại, muốn giải chiêu này.

Cũng may mà Giang Vô Bận giờ phút này tử lực phát tác, man lực hữu dư, kỹ xảo không đủ, bị nam nhân vô công vụng về giải được.

Nhưng “tái làm càng nghiêm túc”, “không đạt được mục đích chết cũng không bỏ qua” luôn luôn là gia huấn của Giang gia, thân là người của Giang gia Giang Vô Bận cũng quán triệt, lập tức tái trở cổ tay, dùng vào sự may mắn, thân mình cũng theo trào lực này mà đưa lên!

Lần này lại đột nhiên xuất thủ, Đỗ Lâm đang vội vàng trốn tránh cũng không kịp phòng bị, vì thế liền thuận lí thành chương (rành mạch, lô-gic) mà bị áp đảo, hai người cùng nhau ngã nhào xuống đất.

“Người này cư ... cư nhiên tính kế ta ...” Giang Vô Bận áp trên người hắn, muốn bảo trì điểm thanh minh cuối cùng, nhưng do tử lực lần thứ hai đánh lại, điểm thanh minh ấy rốt cuộc trong chớp mắt đã hơi phi yên diệt.

Nói tới đây, Đỗ Lâm cũng thật oan uổng, “Đừng nói ta tính kế người, còn không phải vì người không nói sớm? Sớm biết người cố chấp như vậy, ta sẽ không dùng biện pháp tiếp cận người, ai ngờ người tên chết tiệt này cư nhiên ngay cả ân nhân cứu mạng cũng đánh?”

Đại não Giang Vô Bận đều là một mảnh âm âm, bất quá nghe cũng hiểu được một chút, một lát sau mới phản ứng lại, “Người là nói, ân cứu mạng lúc trước là do người bày ra?”

Sau đó dùng ngoan lực chế trụ cổ tay của Đỗ Lâm, “Người cùng bọn hắc y sát thủ kia có quan hệ gì? Người dùng trăm phương ngàn kế để tiếp cận ta là vì duyên cớ gì?”

Đỗ Lâm nhất thời nhanh mồm nhanh miệng đem sự thật nói ra, hiện giờ bị ngoan lực chế trụ, bị đặt trên cửa, liền oa oa kêu to, “Buông ra! Ta cùng bọn sát thủ không quan hệ, người không thấy bọn họ ngay cả ta cũng giết ư? Tiếp cận người vì duyên cớ gì? Còn không phải tại vì tên tiểu tử người du diêm bất tiến (muối dẫu không vào), thủy hỏa bất xâm? Nếu muốn có được bức ** đồ của người, phải làm người mất đi lí trí, biện pháp này cũng hữu hiệu ...”

Đây là cái nguyên nhân cầu thí gì?

Đại não Giang Vô Bận không biết là do bị chọc tức, hay là vì không chịu được rượu, ông ông mà loạn hưởng.

Tiểu tử này, thật sự là vì *** thư mà không từ bất cứ thủ đoạn nào ... tao (từ chữ ấy) ... kiên trì không được nữa rồi

“Là người quá vô dụng đi? Ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua ai có tử lực kém như người vậy! Kém đến loại này có thể gọi là hiếm thấy đi?”

Này thật sự là thiên đại úy khuất a! Đỗ Lân nguyên bản chỉ muốn đánh chủ ý để Giang Vô Bận thả lỏng một chút, xóa bỏ những điều điều không không của thế tục một chút, tốt nhất là làm một chút trò cười cho thiên hạ, cứ như vậy không chừng có thể làm cho Giang Vô Bận đáp ứng làm mẫu cho bức ** đồ, kết quả không ngờ lại làm cho thiên chi kiêu tử Giang Vô Bận say đến loại tình trạng này?

“Uy! Người kiên trì, đừng tháp (chẳng lẽ là xỉu???) ... ngàn vạn lần đừng tháp! Uy, người đến, có người không, người đến a!”

Giang Phúc đang đứng trong viện, đương nhiên nghe được tiếng hét thảm này. Bất quá khi nghe được là thanh âm của Đỗ Lân, lập tức cười lạnh hai tiếng, vờ như không nghe thấy.

Tốt quá rồi, hanh hanh, cuối cùng tên tiểu nhân họ Đỗ này cũng chọc cho trang chủ đích thân ra tay rồi! Đừng tưởng rằng vài ngày trước người nhảy nhót, trang chủ không để ý tới người, là có thể tiếp tục kiêu ngạo. Đến ngày này, rốt cuộc cũng đã ăn khổ rồi sao?

“Phúc quản gia! Lần này để cho tên tiểu tử kia hảo hảo chịu khổ một chút, cho hắn biết được trang chủ của chúng ta không phải là nhuyển thị tử (quả hồng) dễ bắt nạt!” Giang Tam hưng phấn nói với Giang Phúc, hắn cũng đã nhìn Đỗ Lân rất lâu rồi.

Những người khác cũng xoa tay, chờ sau khi trang chủ xử lý tên vô lại kia rồi, liền đến bọn họ cấp tiểu tử kia hảo nhìn!

Chính là đã phụ lòng ý nguyện của các vị gia đình họ viện trong trang, trong sương phòng không phải là hí mã nô trủng vô lại, mà là một màn vị đạo kiêu diễm, liếc mắt nhìn đều thấy toàn màu hồng.

Đỗ Lân bị áp giữa song chướng của nam nhân cùng sàn nhà, động cũng không động được, chạy cũng không chạy được, trong lòng âm thầm kêu khổ.

“Ô ...” Giang Vô Bận rên rỉ ra tiếng, rốt cuộc chống đỡ không nổi mà ngã xuống. Chết hơn là không hề hoa xảo mà nện xuống người Đỗ Lân, nhất thời đổi lấy một tiếng hét thảm của đối phương.

“Oa!” Đỗ Lân suýt nữa bị trọng áp đến thổ huyết, cuống quýt đưa tay lên chống đỡ, nhưng cũng không đoán được Giang Vô Bận thoát nhìn cao thiêu đỉnh bạt (cao ồm), còn có gây yếu, kết quả sau một cái đụng chạm, chỉ cảm thấy ngực như cơ thiết, mới phát hiện nguyên lai y rất thường xuyên luyện tập.

“Uy! Giang Vô Bận! Tỉnh lại, đứng lên, đừng áp ta a ...” Cảm giác được thân thể của người phía trên nhiệt độ ngày càng tăng, cũng không phải cái loại nhu nhược vô cốt, nhuyển ngọc ôn hương như nữ nhân, mà là một xú nam nhân ngạnh bang bang, tất nhiên không cao hứng chút nào.

Đỗ Lân cố gắng muốn đẩy đối phương ra, nhưng tư thế có hạn, từ vị trí này đẩy người không động, nội lực cũng không xuất ra được, chỉ có thể sốt ruột như thế.

“Không phải chứ? Chẳng lẽ ta thật sự phải bị áp như vậy mà ngủ một đêm?” Đỗ Lân vẻ mặt đau khổ, này là cái gì, quả thật chính là lấy đá tự đập chân mình, “Phi phi phi! Đây là cách nói diên khùng gì? Lão tử cũng không phải nữ nhân, cái gì mà! Đầu óc thật là hồ đồ cả rồi!”

Nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy xui xẻo, Đỗ Lân lại duỗi tay ra đẩy đẩy người nọ, kêu lên, “Vô Bận huynh, Giang Vô Bận! Đừng nháo nữa, mau đứng lên!”

Đẩy đẩy nhu nhu một phen, người chết trên thân cuối cùng cũng có phản ứng, bất quá còn chưa chờ Đỗ Lân hỉ thượng mi sao, cái phản ứng này lại khiến cho hắn diện vô nhân sắc.

Song chướng Giang Vô Bận duỗi ra, tự nhiên theo tư thế này thì đem hắn ôm trọn vào lòng!

“Uy uy uy ... Người làm cái gì?”

Không chỉ như thế, liền ngay cả đầu cũng vùi vào chỗ kích thích nhất của hõm vai, hơi thở nóng rực, làm cho mặt Đỗ Lân nhẩn lại, những sợi tóc làm hắn cảm thấy như có vô số tiểu trùng, thực khó chịu.

Những điều này còn chưa đủ làm Đỗ Lân kinh ngạc, mấu chốt ở chỗ, loại hành động này hoàn toàn bất đồng khi đối với người cùng giới, những động tác khác cũng không sai biệt lắm tương tự, mặc kệ là nhìn như thế nào, đều mang theo một cảm giác ái muội, quả thật như là ... đoạn mở đầu của quá trình cầu hoan ...

Giang Vô Bạn rút cuộc khởi động thân mình, từ trên xuống dưới, trên cao nhìn xuống rồi lại áp sát vào nhìn hắ, song mâu như giang thủy lung vù, một mảnh sương mù, chẳng qua loại ánh mắt mê ly rồi lại trở nên chuyên chú đã bán đứng tâm tư chủ nhân của nó, cũng làm cho Đỗ Lân trúng một kích nghiêm trọng, suýt hút thở không thông – đương nhiên, là đã bị kinh hách!

“Tiên tử ... Ngươi là tiên tử trong mộng của ta sao?” Giang Vô Bạn miệng nói giọng nỉ non, trên gương mặt mê man không che dấu được biểu tình yêu say đắm, y bị rượu làm say đến đầu choáng váng, đem người trước mặt nhìn thành tiên tử trong khói lửa nhân gian, tự nhiên là ái mộ tràn đầy.

Tao tao tao ... không xong!

Sợ hãi quả nhiên có thể kích phát tất cả tiềm năng trong thân thể, làm Đỗ Lân kinh hách đến hồn cũng bay hết, tay cũng trở nên nghiêm túc! Lập tức toàn lực thôi động một chưởng, cũng mặc kệ tư thế có đúng hay không, trực tiếp hướng phía thất lưng của Giang Vô Bạn chưởng đến, khí thế hung hung, thế bất khả擋!

Giang Vô Bạn “di” một tiếng, thần trí tuy mê, nhưng một thân công phu vẫn còn, theo bản năng tránh ra, Đỗ Lân cuống quýt bò ra ngoài, bàn tay mượn lực đẩy lên, tiện đà bàn chân mạt du, hướng cửa chạy đến.

Nhưng khi sắp đến cửa, lại bị Giang Vô Bạn một phen kéo lại mắt cá chân, dùng sức một cái, liền cứ như vậy tha về.

Đỗ Lân chỉ cảm thấy trước mặt một trận thiên toàn địa chuyển, “Đông” một cái ngã trên mặt đất, một trận đau nhức truyền đến, đau đến hắ phải kêu lên, còn chưa phản ứng kịp, thân mình bị nắm lấy lật lại, bị Giang Vô Bạn đặt dưới thân lần thứ hai.

Giang Vô Bạn bình sinh nhược điểm lớn nhất chính là tửu lượng thấp, uống rượu chắc chắn sẽ say, mà một khi say sẽ thay đổi hoàn toàn, tính tình nếu so với bình thường, có thể nói là thiên soa địa biệt (khác nhau một trời một vực), quả thực là hai cực khác nhau.

Nhớ khi còn bé, từng say qua một lần, cũng chính lần đó, Giang Vô Bạn biết được tửu lượng của mình kém đến đáng sợ, cũng vì như thế, y lại càng cẩn thận quy củ, không uống rượu, nghiêm khắc kiểm chế bản thân. Kết quả không ngờ, lần này Đỗ Lân lại đem rượu cho y uống, tuy rằng số lượng ước chừng chỉ một hai chén, người khác có thể chống cự, chính là đối Giang Vô Bạn mà nói, là kịch độc trí mạng!

Giờ phút này, cảnh tượng trước mặt Giang Vô Bạn đã thay đổi, y nằm trên người Đỗ Lân, trong mộng lung chỉ thấy hắ một bộ dáng ô y tiên tử đang sợ hãi nhìn y, song mâu như thủy, môi anh đào hé mở, khả ái nói không nên lời, lập tức nhịn không được cúi đầu, môi hạ xuống đặt lên môi đối phương.

“Giang Vô Bạn ngươi ...” Đỗ Lân nhìn y cảm thấy không đúng, cái ánh nhìn liên tích ái luyến (thương tiếc + yêu say đắm) làm hắ toàn thân đều nổi da gà, hơn nữa nhìn song mâu ngày càng mê lung, làm cho thân mình Đỗ Lân run rẩy lợi hại hơn.

Không phải chứ? Không thể nào? Giang Vô Bạn không phải muốn đối hắ ... cái kia đi?

Còn chưa chờ hắ hoài nghi, đối phương đã hôn xuống, lần thứ nhất Đỗ Lân hoàn toàn ngây ngốc, quên né tránh, đợi đến lần thứ hai, Đỗ Lân cuống quýt nghiêng đầu qua một bên, lớn tiếng hét, “Giang Vô Bạn! Ngươi nhìn cho rõ, ta là Đỗ Lân! Ta là cái tên Đỗ Lân mà ngươi chán ghét nhất! Ta là nam nhân a a ...”

Con mẹ nó! Không nói đến Giang Vô Bạn khi say rượu tính cách sẽ đại biến, nhưng là tại sao tên tiểu tử này khi say rượu sẽ thú tính hóa a? Đây là say chứ không phải phát xuân, cứ nhiên lại muốn làm đến nam nhân cũng không buông tha!

“Cầm thú!” Đỗ Lân tức giận mắ, không nghĩ lại tên cầm thú này là do hắ tạo ra.

“Đỗ ... Lân ...” Giang Vô Bạn dùng thân người đè lên hắ, một tay bắt lấy hai tay hắ, để cao hơn đầu, hoàn toàn là một tư thế chuẩn bị cưỡng gian, nghe hắ quát như thế, cười nói, “Đỗ Lân ... ngươi gọi Đỗ Lân a ... Ân, Lân nhi, Lân nhi ... ta gọi ngươi như vậy được không?”

“Một chút cũng không được!” Đỗ Lân nghe được cả người đều nổi da gà! Tuy nói hắ diện mạo bình thường khí chất văn nhấ, nhưng tốt xấu vẫn là cái đại nam nhân, gọi “x nhì” linh tinh gì đó, không phải muốn hắ chết sớm chứ?

“Lân nhi, Lâm nhi ... Ân ...”

Giang Vô Bận mặc kệ hần giãy dựa cự tuyệt, hiện giờ trong mắt của Lâm Kiếm Trang trang chủ đã say rượu đến mức hồ đồ, kia mỹ nhân trước mắt vừa diễm đạm vừa khả ái, còn mang theo thần thái động lòng người, trong lòng tình ý kéo dài, làm sao nữ cự tuyệt lời mời như vậy?

Giang Vô Bận cúi đầu, tiếp tục hôn, động tác y trúc trắc, nghĩ đến kinh nghiệm cũng không nhiều, hoặc phải nói là không có kinh nghiệm? Chính là tốc độ học tập của y làm người ta cắn lưỡi, nhanh đến nỗi khó có thể tin được.

Nếu luận về võ công, đừng nói là mười Đỗ Lâm, cho dù là cả trăm Đỗ Lâm thúc ngựa cũng không bằng, giờ phút này hai chân bị chế trụ, hai tay bị khống chế để cao hơn đầu, trên người bị áp, chào đón hần chính là một trận hôn nồng nhiệt, tự nhiên là khả năng trúng mục tiêu rất cao, vài lần đã bị bắt lấy, bốn môi tương giao, không tình nguyện mà bị hôn.

Nếu so sánh với cái nộ hôn đầu ngoài ý muốn kia, lần này rõ ràng hữu tình hơn rất nhiều, ít nhất cũng có một bên chủ động.

Giang Vô Bận say sưa hôn môi, Đỗ Lâm lại buồn bực muốn chết!

Tuy rằng khi cùng tên tiểu tử này hôn lần đầu, Đỗ Lâm cũng có nôn ra, nhưng dù sao hần cũng là cao thủ trong cả vạn bụi hoa, vậy nên tất nhiên sẽ không xem trọng nộ hôn này.

Lúc này, nếu hần cũng giống Giang Vô Bận, chỉ cần cùng nam nhân hôn môi sẽ nôn ào ào, thật không biết có bao nhiêu hạnh phúc!

Đáng tiếc, hần như thế nào đi nữa cũng không phải Giang Vô Bận, cho nên, cũng chỉ có thể bị áp xuống cường hôn, cũng không có biện pháp phản kháng.

Cái hôn của Giang Vô Bận trúc trắc đến nỗi làm cho người ta giận sôi người, sau khi bị nam nhân cưỡng hôn đã không vui, còn không biết đã mấy lần chạm phải răng nanh, rốt cuộc bị lửa giận áp đảo!

“Con mẹ ngươi! Có đủ chưa hả? Ngươi không biết hôn, làm đến ê cả răng đau cả nướu ... ô ... không đúng, lão tử là nói, ta là nam nhân ... ân ân ...”

Còn chưa chờ hần thừa dịp hít thở mà kháng nghị xong, nộ hôn lại rơi xuống.

Đỗ Lâm khóc không ra nước mắt, phải nói là, Đỗ Lâm bị cọ xát đến nỗi nộ hỏa trùng thiên rồi!

Không biết đã hôn mấy lần, Đỗ Lâm nổi giận dùng dùng mà hé miệng ra, đầu lưỡi liền khiêu khích nha quan không chút phòng bị của đối phương. Quả nhiên chỉ nhất bính liền mở ra, ngoan ngoãn thuận theo.

Đầu lưỡi như linh xà dò xét tới lui tuần tra, cuốn theo đầu lưỡi của đối phương cùng vũ động. Giang Vô Bận ban đầu có hơi trúc trắc, nhưng y rất có tinh thần học hỏi, như thế hai lần, đầu lưỡi nguyên bản không biết làm sao đã bắt chước được động tác đối phương, cùng nhau dây dưa.

Lần này, tựa thiên lôi câu động địa hỏa, trò hay mới chính thức bắt đầu.

Ợi cho đến khi Đỗ Lâm từ trong phần nộ tỉnh táo lại, đã quá muộn.

Hần, hành động vừa rồi của hần, hoàn toàn chính là đổ dầu vào vào lửa a a a ...

Quả nhiên, chuyện xấu luôn luôn linh nghiệm hơn chuyện tốt.

Ngay khi Đỗ Lâm phát giác được không bao lâu, phản kích của Giang Vô Bận càng thêm hung mãnh.

Đệ tử tốt luôn nhiệt tình tích cực thực nghiệm những thứ mình mới biết được, không bao lâu sau khi Đỗ Lâm nắm quyền chủ động, đã bị đối phương lần thứ hai hùng hùng hổ hổ mà công kích quay về thế bị động.

Giang Vô Bận từ hôn trúc trắc trở nên thành thực, ngày càng nhiệt tình, Đỗ Lâm cảm nhận được bàn tay đã từng cầm kiếm đang gắt gao cô trụ gáy hần, môi bị áp mạnh mẽ, lưỡi bị hấp dẫn đến tê liệt, cũng không biết đã bao lâu rồi không hô hấp.

Đến khi đối phương cũng không còn không khí, thoáng rời ra, trong lòng Đỗ Lâm cảm tạ chư thần chư phật, xem ra mình không cần đi Tây thiên nghe giảng bài a!

Không biết do bị hôn đến ngất, hay là vì thiếu không khí mà ngất, tóm lại hiện tại đầu óc vưng trằm trằm làm cho Đỗ Lâm hoa cả hai mắt, toàn thân vô lực, mới vừa rồi còn có thể chống cự một chút, nhưng hiện tại tứ chi mềm nhũn, hiển nhiên đã bị giáo huấn triệt để.

Song nhãn môn lung nhìn tên đầu sỏ gây nên, Đỗ Lâm cảm thấy được đôi mắt bình thường rất lạnh nhạt, giờ phút này lại phiếm ra một tầng hơi nước mỏng, trong ánh sáng mờ ảo của ngọn nến có một loại cảm giác mê li.

Nhớ tới cái cảm giác hít thở không thông vừa nãy, không thể nói rõ là thống khổ hay khoái hoạt, Đỗ Lâm như bị ý nghĩ của mình làm sưng sốt.

Còn không cho hắn thời gian nghỉ đông nghỉ tây, môi Giang Vô Bận lại áp xuống, lần này còn có động tác của tay trái, những ngón tay không nặng không nhẹ theo bản năng tới lui tuần tra trên người Đỗ Lâm, lạp xả y phục hắn.

Không được, cho dù có như thế nào, cũng không thể nào tiếp tục sai lầm như vậy!

Vì thế Đỗ Lâm mặc dù biết rõ đánh không lại, nhưng thân mình sớm đã vì bị hôn đến bủn rủn cố gắng giãy dụa, nói cái gì vẫn muốn thủ thế mặt trận bản thân, không thể cứ như vậy mà rơi vào tay giặc.

Bằng không đến khi Giang Vô Bận tỉnh táo lại, tuyệt đối sẽ vì thẹn quá hóa giận mà giết người a ...

Không đúng, vấn đề đầu tiên cần nhắc đến chính là mình là nam nhân, đối phương cũng là nam nhân, nếu làm việc kia thì phải dùng nơi nào, chỉ mới tưởng tượng, sắc mặt Đỗ Lâm hoàn toàn trở nên tái mét!

Cho dù Giang Vô Bận say rượu, Đỗ Lâm cũng tự nhận không phải đối thủ của y, nếu như thế thì vấn đề ai thượng ai hạ còn cần phải lo lắng sao?

Vừa nghĩ đến đó, càng thêm kiên định giãy dụa, kết quả hai người một người muốn thoát một người muốn giữ, một người muốn áp một người muốn chạy, hai bên cùng gây sức ép kết quả chính là cùng ôm nhau trên mặt đất lăn vài vòng, về phần y phục, cũng đã loạn đến nhìn không ra.

Giang Vô Bận không biết từ lúc nào, đã lạp khai ngoại sam của Đỗ Lâm, ngón tay vì như thế mà trực tiếp chạm vào da thịt.

Ngón tay y nóng như hỏa thiêu, Đỗ Lâm lại là trời sinh thân nhiệt thấp, mặc dù giãy dụa vừa rồi toát ra một thân mồ hôi, nhưng cũng là mồ hôi lạnh. Giờ phút này trên người Đỗ Lâm đều là mồ hôi lạnh, bị bàn tay chạm vào như vậy, cũng không trụ được nữa!

Bàn tay nóng rực ấy đặt trên bụng Đỗ Lâm, nhất thời một tiếng rên rỉ tràn ra, mũi chân cũng dũi thẳng.

Giang Vô Bận khéo léo trở mình hắn một cái, đưa lưng về phía mình, sau đó bắt đầu dựa theo bản năng mà nhắm ý vọng vi (tùy tiện làm bậy =.=).

“Ân ... a ...”

Giang Vô Bận xem hắn như tiên tử trong mộng, động tác khinh nhu, ái ý tràn đầy, chính là thân thể lại khéo léo cố trụ động tác của Đỗ Lâm, không cho hắn né.

Đỗ Lâm chỉ cảm thấy đôi tay không thể nghi ngờ là cố ý trên người mình đã nổi lên hỏa, lan tràn sang người mình.

Thân thể của nam nhân, chính là thật đáng buồn như vậy, cho dù không có tình cảm, nhưng khi *** nổi lên, cũng không quản được nhiều như vậy.

Đỗ Lâm cảm thấy bị ai trong lòng, hắn viết *** thư nhiều như vậy, tuy rằng thực sự không phải đêm nào cũng sanh ca hoang đường, nhưng cũng tuyệt đối không ít, thân thể đã sớm bị dạy dỗ đến vô cùng miễn cảm, Giang Vô Bận thần trí tuy rằng hỗn loạn nhưng khi thi triển ra thủ đoạn, lại ngẫu nhiên có được một cổ thanh sáp mị ý (ngây ngô mê hoặc?).

Trong hoảng hốt, hô hấp của hắn cũng dần dần dập, chỉ cảm thấy bàn tay đối phương trên người mình làm nổi lên một đoàn hỏa, từ ít đến nhiều, dần dần lan tràn, nhưng rồi động tác lại như thanh phong phát diện (gió thổi vào mặt), rằng nhanh khỏe, vốn là động tác thương tiếc yêu thương, nguyên bản đã nhẹ nhàng

đến không thể nhẹ hơn, lại bởi vì động tác trúc trắc, ** đi lên, hiểu không được nặng nhẹ, vẫn là không thể không chế được, ở trên người hắn lưu lại nhiều điểm ngân tích xanh tím. Cùng lúc đó, loại đau đớn rất nhỏ này lại như vô tình mà kích phát dục lưu trong cơ thể sớm đã len lỏi, mà lí trí lúc này cố gắng duy trì, cùng bị động tác khăng cấn cùng với cọ xát, làm bay lên chín tầng mây.

“Ồ ... Ân ...”

Cho dù Đỗ Lâm có không muốn như thế nào, bản năng của cơ thể vẫn là lấn át lí trí, dục triều như sóng trên người hắn càng mãnh liệt, trong nháy mắt đem những thứ tạp thất tạp bát trên người hắn nuốt hết.

Hắn chỉ có thể cảm giác được thân thể nóng hừng hực của đối phương, cùng đôi tay nơi nơi sờ loạn Chambers lửa.

Loại cảm giác này, là khoái hoạt hoàn toàn khác biệt khi nữ nhân mang đến, làm cho hắn mờ mịt không biết phản ứng như thế nào, nhưng lại giống như thói quen lúc trước, thân thể từng bước từng bước thần phục.

“Ân ... A ... Ô! Ân ân ... A!”

Tiếng rên rỉ làm người khác nổi dục hỏa đến âm cuối thì biến điệu, bỗng nhiên, khoái hoạt nguyên bản làm cho người khác ý loạn tình mê bị một trận đau nhức không chút lưu tình phá vỡ!

Đỗ Lâm đau đến trước mắt tối sầm, nơi bí ẩn truyền đến từng trận đau nhức như muốn chém hắn thành hai nửa, miệng mở ra muốn kêu lên, chính là đau đến hắn chỉ kêu được nửa thanh liền yêu chết (giống như kêu được phân nửa rồi ngưng ấy, ta không biết nói sao nữa _ _|||)!

Thân thể nam nhân gầy nhưng tuyệt không yếu bao trùm tất cả bị thương của hắn, quần áo loạn thất bát tao, cũng không che đậy được gì, vì thế da thịt tiếp xúc, thanh âm máu lưu động, thanh âm tim đập, thông qua da thịt đang chặt chẽ tiếp hợp lẫn nhau, theo từng mạch máu từng kinh mạch điên cuồng truyền vào, tất cả đều ảnh hưởng đến thân thể của hắn.

Vị huyết tinh gay mũi tràn ngập, Đỗ Lâm có thể rõ ràng cảm giác được cái nơi đó hiện tại là tình hình nào, còn hắn hiện tại là tình hình nào.

Bán nằm trên mặt đất, y sam hỗn độn, vạt áo bị liêu khởi, khó tử bị hạ đến mắt cá, phần eo bị lạp cao, đồn bộ quang lỏa bị nâng cao, thân người phía dưới dùng một phương thức tối thân mật tối quá mức cùng thân thể y tiếp hợp một chỗ.

Giang Vô Bận, ta ân cần hỏi thăm người lão mẫu!

Đỗ Lâm muốn chửi ầm lên, nhưng vừa hé miệng, lại biến thành thở dốc dồn dập, ngày càng phát ra tiếng rên rỉ niêm nị.

Dũng đạo chật hẹp chưa bao giờ bị xâm nhập qua thật cao nhiệt, so sánh với thân thể lúc nào cũng lạnh như băng, rõ ràng là hai cực khác nhau.

Giang Vô Bận đang hôn hôn trầm trầm (mê man) cảm thấy chỉ mới đi vào được phân nửa liền bị đại lực đè ép, nội bích tư lự mấp máy như có sinh mệnh, muốn đuổi khách không mời kia đi ra ngoài, nhưng loại nhiệt độ làm cho người ta tiêu hồn thực cốt này, lại làm cho y muốn đi vào thêm một chút.

“Giang ... Vô Bận ... A! Con mẹ ngươi ... không được ... chết tử tế ... nhẹ chút ... A!”

Song nhân Đỗ Lâm mơ hồ, nước mắt không biết do bị đau mà chảy ra, hay vẫn là không cam lòng. Tứ chi của hắn vì đau mà run rẩy không thôi, sớm đã mất đi lực chống cự, chỉ có thể tùy ý đối phương loạn động.

Chỉ cảm thấy hung vật xâm nhập vào cơ thể kia lỗ mông không biết tiết chế mà hướng bên trong đâm vào, ma sát không ngừng vừa sáp nhập vừa trừu xuất, với tần suất càng lúc càng nhanh, làm cho thân thể hắn bị động mà cùng nhau vũ động, nam nhân trên người thậm chí muốn đem địa phương e thẹn kia khai phá nhiều thêm một chút, thống khổ lại càng sâu thêm một chút.

Tay trái đối phương nắm chặt bờ vai của hắn, dùng sức mạnh đến nỗi có thể cắm sâu vào da thịt hắn, theo mỗi lần va chạm lại càng thêm mạnh mẽ. Đỗ Lâm cũng hoài nghi bả vai chính mình sẽ không bị ấn xuống đất luôn chứ.

Tiếng nói tất cả đều bị thanh âm nức nở nghẹn ngào chiếm cứ, thân thể Đỗ Lâm nhất động nhất động hướng về phía trước, động tác trúc trắc ngoan lệ, hoàn toàn khuất phục như lần đầu bị khai phá trước mặt Giang Vô Bận, đã mau chóng bị cuốn vào dục hối (hối là khuyến bảo, dạy dỗ), đã có chút thích ứng. Nhưng trong loại nhiệt tình đến nỗi làm cho người khác phải khó khăn thở dốc như vậy, Đỗ Lâm cũng cảm thấy sự biến hóa trong cơ thể mình.

Trong cơn đau đến hận không thể lập tức ngắt đi, lại xen lẫn một chút ngứa ngứa kì diệu, theo tròng kích mạnh mẽ hữu lực từng chút từng chút đánh sâu vào hậu phương, loại ngứa này càng lúc càng rõ ràng, từ nhiệt thiết (vũ khí nóng =)) khi người nọ mỗi lần thống nhập vào cơ thể mang lại, xâm nhập thẳng vào nơi sâu nhất trong người hắn, từ đó lan ra toàn thân, cái loại cảm giác như có hàng nghìn hàng vạn con kiến cắn vào, làm người ta khó chịu đến phát điên.

Cái cảm giác sau đau khổ này, quanh quẩn một vòng, lần thứ hai lại đến trên người Giang Vô Bận.

“Ồ ... ô ô ... Ân ...” Đỗ Lâm cảm giác được va chạm phía sau càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mãnh liệt, mà thứ phía trước do đau đớn mà tiêu thất lại lần thứ hai dần dần ngẩng đầu lên, hắn mở ra đôi mắt sương mù, từ góc độ này, vừa vặn có thể nhìn thấy hai chân đã mất cảm giác, cùng với nam vật đã có phản ứng của mình.

Loại khoái cảm này, thân thể so với trí óc lại phản ứng sớm hơn, sau đó đại não đã mờ mịt lại không chút lưu tình nào bị xâm thực, đó là thứ ** tàn khốc rồi lại mỹ diệu mà trên người những mỹ nhân chưa từng trải nghiệm qua. Nghĩ đến thân là nam nhân, lại bị một người nam nhân khác xâm phạm, cái loại cảm giác hỗn loạn này, cho dù lí trí không thừa nhận, nhưng thân thể lại hoàn toàn làm theo bản năng, làm cho nam vật đang dần dần cương lên lại ngày càng dữ phát trướng đại.

“A ... A a! Mau ... Mau chút ...!” Hiện tại Đỗ Lâm đã không biết chính mình đang nói cái gì.

Thân thể đang kêu gào rằng chưa đủ, loại lực đạo này chưa đủ. Thân thể đã sa vào cao trào của ***, đầu Đỗ Lâm trống rỗng, thất lực vô thức chủ động va chạm lắc lự phối hợp với đối phương, mang theo run rẩy vặn vẹo, loại động tác dường như làm cho khung xương của hắn muốn gãy đôi này, không cần hỏi cũng biết đã làm hắn đạt đến cao trào khoái cảm!

Đột nhiên, vật trong cơ thể cơ hồ chạm vào một điểm nào đó, Đỗ Lâm “A” một tiếng rên lên, thân thể run rẩy, nội vách cũng theo đó co chặt lại, càng thêm dùng sức kẹp chặt hung vật của người phía sau!

Giang Vô Bận cũng hừ nhẹ một tiếng, trong lúc ý loạn tình mê, một tay ôm lấy thất lực của Đỗ Lâm, dùng lực kéo xuống, thuận thế dùng tư thế tương liên mà ngồi xuống dưới. Lần này, nhục nhận (lưỡi dao thịt _ _|||) xâm nhập vào nơi sâu nhất, nam vật vốn đã bành trướng hồi lâu theo lần này, một trận run rẩy, nhất thời nhất tả như chú! (Các nàng đừng hỏi ta, ta không biết _ _|||) (ta nghĩ chắc là cao trào ấy)

Cùng lúc đó, nội vách kẹp chặt lại một chút, nhất thời làm cho Giang Vô Bận cũng khuynh tả theo ...

Hai người hô hấp dồn dập cũng dần bình ổn lại, Đỗ Lâm vẫn còn tư thế bị ôm sau lưng, ngơ ngác mà nhìn cảnh đã rồi tình rồi mù, hắc y tràn ngập huyết dịch cùng dục dịch, trên bụng nhiều điểm bạch sắc thuyết minh rằng hắn vừa phấn khích.

** qua đi, trong đầu Đỗ Lâm một mảnh phức tạp, rồi lại cảm thấy cực trống rỗng.

Thật không ngờ đến sự tình của nam nhân với nhau cư nhiên là như vậy ... So với nữ nhân càng thêm cuồng dã, đau đớn, mạnh mẽ, càng có rất nhiều thứ không thể hình dung, cùng khoái cảm vô pháp phủ nhận ...

Các loại suy nghĩ trong đầu loạn chuyển, hắn chậm rãi quay đầu, nhìn thấy chính là song nhân cũng đồng dạng sương mù, có thể nói là càng thêm mê loạn.

Tửu ý vẫn chưa biến mất, hiện tại Giang Vô Bận còn chưa khôi phục bộ dáng lạnh lùng cầm dục như thường ngày. Trâm cài tóc đã sớm rơi xuống đất, tóc dài như lông vũ đen tùy tiện xoa trên vai, quần áo bán khai, lộ ra bờ ngực kiện mỹ đến vô pháp tưởng tượng. Vết đỏ trên mặt chưa tán, hơn nữa cái loại có chút ngốc này, lại càng hấp dẫn ánh mắt người khác, làm trong lòng họ đại loạn.

Đỗ Lâm nhìn thấy Giang Vô Bận như vậy, bỗng nhiên ý thức được, trên đời này, mình là người đầu tiên chân chân chính chính trông thấy bộ mặt tràn ngập *** của trang chủ Lâm Kiếm Trang, người mà ngay cả

Xà hạt phu nhân quần hạ chi thần cũng không câu dẫn được, cứ nhiên lại cùng mình một chỗ ...

Loại kích thích mãnh liệt này, nơi nơi đều có phản ứng chân thật mãnh liệt, khi Đỗ Lâm nghĩ đến đây, phân thân nguyên bản đã bắn qua bấy giờ lại có dấu hiệu muốn ngừng đầu ...

Còn chưa đợi Đỗ Lâm khôi phục lại từ trong khiếp sợ, Giang Vô Bận cũng không tình nguyện cứ như vậy mà ngây ngốc nhìn, đây là lần đầu tiên y bị say rượu mà mây mưa, vào thời điểm hưng trí chính nùng, lập tức một tay đè lại gáy Đỗ Lâm, dùng sức kéo về phía trước, lần thứ hai đặt môi lên.

Sau đó, Đỗ Lâm dù là muốn chạy, cũng không có cơ hội.

>>END 4

5. Chương 5: Không Thể Ngờ

Giang Vô Bận thực đau đầu.

Y ôm lấy đầu đang ần ần đau, rất muốn hung tợn mà đập đầu vào cột giường.

Trên thực tế, cho dù y muốn đập, cũng không thể nào đập được, cột giường đã biến thành một đồng phế thải, liền ngay cả bức tường ở đằng sau, cũng đều thủng một lỗ lớn như cái đồng.

Y cũng không rõ đầu mình đau là bởi vì đập vào tường làm nó thủng một lỗ lớn, hay là do hôm qua say rượu.

Nhưng mà, y hiện tại rất muốn rống to lên.

Là tên hỗn cầu nào nói qua, nếu là một người say rượu, ngày hôm sau tuyệt đối sẽ không nhớ được hôm trước xảy ra chuyện gì? Vậy thì vì cái gì chuyện hôm qua y say rượu nhận lầm người nào đó là thiên tiên mỹ nhân, tâm ần ái mộ sau đó đến ý chí dao động, bắt buộc đối phương làm cái này rồi làm cái kia, làm xong cái kia lại làm cái này, tất cả những quá trình này, từng chi tiết, cảm giác y đều nhớ rất rõ ràng?

Chết tiệt, nếu có thể quên đi, thật sự là một chuyện cực kì hạnh phúc!

Nghĩ như vậy, Giang Vô Bận không khỏi trừng mắt Đỗ Lâm đang nằm bên cạnh kia, hận không thể vạn kiếm xuyên tim tên tiểu tử này!

Nói đến đây, đều là tiểu tử này mang họa đến!

Đỗ Lâm đối mặt với công kích hung ác của ánh mắt này, vô lực nói, “Ta nói, ngươi sẽ không phải là muốn giết người diệt khẩu chứ?”

“...” Ánh mắt Giang Vô Bận càng thêm hung ác.

Thân mình Đỗ Lâm run lên, “Không thể nào? Uy uy, ngươi có làm không? Phải biết rằng sau sự việc này người có hại là ta được không?”

“Hừ!” Giang Vô Bận không nói lời nào, trong chuyện này, quả thật là “bị thương” so với “thương” thê thảm hơn rất nhiều. Về điểm ấy, dùng mắt nhìn cũng biết.

Nói chưa dứt lời, liền cảm thấy chính mình ngày càng ủy khuất, Đỗ Lâm hơi mang theo nước mắt nói, “Ta biết lần này là ta không đúng, nhưng ai biết được tư lượng người lại kém đến vậy ... đừng có trừng mắt nữa, trọng chuyện này ta mới một mồi, đều bị ngươi ăn sạch sẽ, một chút cũng không lưu lại ... Ôi, thất lung của ta a, đến bây giờ cũng không đứng dậy được ...” Tên nhóc Giang Vô Bận này tối hôm qua mãnh liệt quá ..., làm cho thất lung của hắn giờ phút này như bị bẻ gãy, càng không nói đến đau đớn ở cái địa phương kia.

Giờ này khắc này, Giang Vô Bận và Đỗ Lâm cùng nhau nằm trên giường, sau khi Giang Vô Bận tỉnh táo lại, đã bắt đầu lấy lý y mặc vào, về phần Đỗ Lâm, hắn lười biếng nằm đó không nhúc nhích, vẫn như cũ là toàn thân xích lỏa.

Hắn nửa dựa vào trên giường, bởi vì động tác lấy tay vuốt ve phần eo, nên làm chân trượt xuống, vì thế lộ ra cả tấm lưng, theo đó còn có nửa cái mông nho nhỏ.

Đường cong duyên dáng nơi thắt lưng bởi vì ít ra nắng, làn da trắng nõn được bảo dưỡng càng thêm trắng nõn thuần khiết, làm cho tất cả các nữ tử khi nhìn thấy đều khóc rống chạy đi nhảy giếng. Chẳng qua là sau kiếp nạn hôm qua, đã bị những vết xanh tím chiếm cứ hơn phân nửa, tất cả đều là vết cắn, nhìn qua thật kinh tâm, có thể tưởng tượng được sự tình hôm qua có bao nhiêu điên cuồng.

Mặt Giang Vô Bận nóng lên, hoảng loạn dời tầm mắt. Tuy nói y đối nam nhân không có hứng thú, nhưng sau khi trải qua việc hồ đồ hôm qua, cho dù không hứng thú nhưng trong lòng cũng cảm thấy khác thường, tâm một trận kinh hoảng, làm đến đầu của y cũng phát đau.

Đỗ Lân dường như không nhìn ra y khác thường, vẫn như cũ vừa lẩm bẩm vừa nhu thắt lưng, nhu nửa ngày vẫn cảm thấy khó chịu, phân phó nói, “Uy! Thắt lưng của ta đều muốn bị người chặt đứt, vừa mỏi vừa đau, người giúp ta nhu nhu.”

“...” Giang Vô Bận không hé răng, bởi vì y nghiêng mặt, nên Đỗ Lân cũng không thấy rõ vẻ mặt của y, chỉ nhìn thấy cái tai nửa đỏ nửa xanh. Trầm mặc một chút, tuy rằng rất muốn nói “Chẳng lẽ là thẹn thùng?” Nhưng câu nói này, trong hoàn cảnh hiện tại, vẫn là không nói ra tốt hơn.

Bất quá, nếu là một câu cũng không nói, vẫn cảm thấy là lạ, hơn nữa hắn cũng không quá cam tâm.

“Gì vậy? Sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ? Hôm qua ta bị người gây sức ép như vậy, người còn chưa hết giận? Nếu muốn nói hối hận, ta bây giờ còn hối hận hơn người gấp trăm lần ... Ôi yêu yêu, đau muốn chết ... giúp ta nhu nhu thắt lưng cũng không được nga?”

Thân mình Giang Vô Bận cứng một chút, không nhúc nhích, đầu ngón tay nhẹ run rẩy.

Đỗ Lân liếc mắt nhìn y, biết y hiện tại không ngẩng đầu lên được, hoặc là nói, còn bị khiếp sợ trong cuộc hỗn loạn hôm qua.

Không chỉ riêng gì Giang Vô Bận, liền ngay cả người có thể miễn cưỡng được xem là hoa gian lão thủ như Đỗ Lân đây cũng thực buồn bực.

Tục ngữ là nói như thế nào?

“Suốt ngày đánh nhận, lại bị nhận mỗ mắt” ...

Ân, không quá đúng, phải nói là “Lên núi nhiều cũng sẽ có ngày gặp hổ”? Cũng không chuẩn xác ...

Đúng rồi đúng rồi, là “Lật thuyền trong cống ngầm”, câu này mới đúng!

“Sách! Không nghĩ đến cư nhiên cùng nam nhân thượng sàng ...”

Đỗ Lân buồn bực nói nhỏ, mặc dù đối với chuyện nam nam ân ái có hơi mâu thuẫn, nhưng khi bản thân chân chính làm xong, lại không phải không tốt như trong tưởng tượng. Về vấn đề mỹ cảm của sự tình này, nếu như đối phương không phải là Giang Vô Bận, mà đối thành mãnh nam Giang Tam lưu manh, Đỗ Lân tuyệt đối nôn cho hắn xem.

Ách, nghĩ đến đây, thật không biết nên vui mừng hay là bi thương.

Tâm tình của Đỗ Lân đang phi thường mâu thuẫn.

Hơn nữa cảm giác khi đó, nên nói như thế nào đây? Thực kì diệu, phi thường kì diệu, kì diệu đến phi thường ... hoàn toàn không giống cảm giác khi cùng nữ tử làm. Loại cảm giác mới mẻ cùng dị thường kích thích này, tựa hồ cũng không tồi.

Có lẽ nên nghĩ một chút đến việc tìm kiếm những đọc giả mới chẳng? (ý nói viết đồng cung đồ đây =))

Nói đến tình hình yinmi của hai mỹ nam tử, vẫn là có chút buồn cười, hướng chi theo tập quán nam với nữ, nhưng nếu là đặt nam nhân ở những tư thế khoa trương như vậy, là kích thích thật lớn đến ** của người đọc a. Ân ân, chuyện này cần chú trọng đến phối đồ (bức tranh xxx ấy), nhất định phải miêu tả tỉ mỉ ra từng động tác, còn có bộ vị riêng tư, phải vẽ những động tác yêu cầu kĩ thuật cao! Chỉ là tranh vẽ mà có thể làm cả đám người hưng phấn, đây chủ yếu phải chú ý đến kĩ thuật a!

Từ từ ...

Chính mình hình như đã nghĩ lệch đi không ít.

Trên mặt Đỗ Luân xuất hiện ba đường hắc tuyến.

Khụ khụ.

Trở lại vấn đề chính, tuy rằng chính mình thích, cả nữ nhân cũng không thể cho hắn loại khoái cảm như vậy, nhưng di chứng sau đó lại vô cùng lớn. Xương sống thắt lưng thật đau, như là làm việc gì rất nặng nhọc, hai đùi đều không thể khép lại, cái địa phương kia thì vẫn còn nóng rát, trong cơ thể như vẫn còn cái gì đó tồn tại, khó chịu muốn chết. Hơn nữa hôm qua thật sự là thiên đại một mẻ, trong quá trình làm còn mất đi ý thức vài lần, có thể leo lên giường mà ngủ đã là kỳ tích, đương nhiên không có khả năng lau sạch sẽ. Vì vậy hiện tại trên người vẫn còn cái gì máu a dục dục a, chặt vật muốn chết.

Còn cái tên đầu sở gây nên kia, đánh thì đánh không được, mắng cũng mắng không được, ai kêu hắn là người khởi xướng chứ?

Nghiêm khắc mà nói, Giang Vô Bận không loạn kiếm đánh chết hắn cũng là rất nể tình rồi, còn đâu để hắn oán đến oán đi nữa?

Lập tức cũng không để ý y, tâm buồn bực tiếp tục nhu nhu thắt lưng, cũng không ngờ đến mới vừa nhu vài cái, một bàn tay mang theo vết chai tiến đến nhu nhẹ thắt lưng hắn.

“Di?” Đỗ Luân kinh ngạc đến cứng hết cả người.

Bàn tay kia lúc bắt đầu thì do dự chạm một chút, sau đó liền dùng lực giúp hắn nhu nhu, một trận lại một trận cảm giác tê dại từ eo lan đến toàn thân, đau nhức tiêu tan đi không ít, Đỗ Luân nửa khép mắt, thoải mái hừ vài tiếng.

“Àn ... thật thoải mái ...” Tiếng khinh suyễn mang theo một chút nỉ non, bàn tay đặt trên thắt lưng của hắn nhất thời nóng lên, nhanh nhẹn thu về.

“Àn? Làm gì vậy?” Đỗ Luân kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy khuôn mặt đối phương hồng đến muốn xuất huyết.

Nói đúng hơn, hiện tại Giang Vô Bận giống như ... “Tú sắc khả xan”

Khuôn mặt tuấn mỹ lãnh ngạnh không tái, song mâu lãnh lệ, ngập nước, làm lòng người đại động, tóc đen tùy ý phi tán, đánh cho bộ dáng bình thường đạo mạo không còn một móng.

Dọc theo khuôn mặt đi xuống, lí y khoắc bên ngoài thân hình nghiêm mật rắn chắc, một mảng lớn cổ lỏa lồ điểm tô vài vết hồng ngân, không khó để liên tưởng đến cơ thể dưới lớp lí y này là hình dạng như thế nào.

Điều này làm Đỗ Luân nhớ tới khi cao trào, hắn đã từng cắn qua đối phương, có lẽ là lúc đó lưu lại.

Ách ... loại cảm giác này càng thêm xấu hổ.

Cho dù có đem tất cả đầu óc lấy ra, chỉ sợ cũng vô pháp quên đi điên cuồng của tối hôm qua, cái loại khoái cảm đến cực hạn này, chỉ sợ đã khắc sâu vào toàn thân, muốn quên cũng khó.

Nhìn xem, nhìn xem, hiện tại chỉ mới nhìn thấy bộ dáng của Giang Vô Bận cơ thể liền dâng lên một trận nhiệt lưu, có thể thấy, chuyện này có bao nhiêu nghiêm trọng.

Trong lúc nhất thời, hai người vẫn chưa mở miệng.

Không khí xấu hổ lượn qua lượn lại.

Một lát sau, Đỗ Luân mới mở miệng “Ách” một tiếng, cũng không biết nói gì.

Quên đi, việc cấp bách, trước đi tẩy rửa cái thứ dính dính trên người làm cho người khác chịu không nổi này.

Hắn miễn cưỡng ngồi dậy, cố nén đau nhức, nghĩ muốn xuống giường, nhưng phía trước Giang Vô Bận đang ngồi, chỉ có thể nói, “Phiên người tránh ra.”

“Người làm gì?” Giang Vô Bạ phản ứng phi thường kịch liệt, nhìn ánh mắt y có lẽ đã bị kinh hách thật lớn.

Làm gì? Đỗ Lân tức giận nói, “Làm gì? Đương nhiên là đi tẩy, trên người ta đều là thứ kia, có thể không tẩy sao? Tiểu tử ngươi bắn ở bên trong, nhưng không lấy nó ra, bụng không đau mới lạ. Nói trở lại, ngươi cũng trông không tốt gì, còn không mau đi tẩy? Ta nói ... ngươi đây là cái biểu tình gì?”

Giang Vô Bạ quay mặt qua, nhanh nhẹn dứt khoát xuống giường, Đỗ Lân vẫn còn rầm rầm rì rì tại chỗ.

Có lẽ nhìn không vừa mắt, Giang Vô Bạ bỗng nhiên duỗi tay ra, ôm ngang Đỗ Lân, làm Đỗ Lân kinh hách nhảy lên.

“Uy uy, ngươi làm gì? Giang Vô Bạ!”

“...” Giang Vô Bạ thật sự không biết nên nói cái gì với hắn, chính là xanh mặt, ôm lấy hắn bước đi.

“Giang Vô Bạ, không phải chứ?” Cho dù mặt so với tường thành còn dày hơn, Đỗ Lân cũng có chút xấu hổ, trên mặt có chút nóng, bất quá trong lòng vẫn không vui, “Ta nói, ngươi sẽ không vì đã ngủ qua với ta, liền đem ta biến thành nữ nhân chứ?”

“...” Cước bộ thoáng dừng một chút, Giang Vô Bạ không nhìn mặt của hắn.

“Ta nói, ngày hôm qua là chuyện ngoài ý muốn, cả hai chúng ta đều quên đi, như vậy mới đúng.”

Giang Vô Bạ rút cuộc nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Không phải sao? Ta cũng không phải hoàng hoa đại nhuận nữ, tự nhiên cũng sẽ không khóc sướt khóc mất mà bắt người chịu trách nhiệm. Nam nhân mà, làm như vậy cũng sẽ không có hài tử, huống hồ ta lại không phải người lòng dạ hẹp hòi, tự nhiên cũng sẽ quên đi ...

“Làm gì? Chẳng lẽ ngươi muốn thêm một lần nữa?”

“Ngươi nói đùa cái gì?” Lần này chính là ánh mắt giết người hàng thật giá thật.

“Vậy là tốt rồi.” Đỗ Lân nhất thời yên lòng, thật sự nếu ngoài ý muốn mà làm cho “Kiếm vũ” công tử này trở nên yêu nam nhân, là lỗi lầm to của hắn, “Nói đùa, chỉ cần nghĩ đến ngươi lại cùng ta ngủ một lần nữa, da đầu ta liền run lên.”

Tuy rằng thực thích, nhưng nếu muốn một lần nữa, hắn vẫn chưa chuẩn bị tâm lý a.

Huống chi, bề ngoài Giang Vô Bạ thật sự nhìn không ra, ở “phương diện kia” lại cường hãn như vậy. Chỉ lần đầu liền mãnh như thế, nếu thêm vài lần, chỉ sợ hắn phải nằm vài tháng.

“Cho nên, xin ngươi nhất định phải quên chuyện này! Đương nhiên, ta cũng sẽ quên sạch sẽ!” Đỗ Lân nghĩ nghĩ, bổ sung thêm, “Đây là chuyện ngoài ý muốn, là sai lầm của ta, cũng do ngươi không khống chế được, cũng không phải do xuất phát từ ý nguyện bản thân, vì vậy quên đi là tốt nhất.”

“...” Giang Vô Bạ còn đang do dự, bên kia Đỗ Lân đã về mặt cầu xin, ủy khuất nói, “Van ngươi, thật sự van ngươi! Phiền ngươi hoàn toàn quên hết sạch đi! Ngàn vạn lần đừng nói phải “phụ trách” hay vân vân thứ lỗi nói ngu xuẩn gì đó.”

“... Ngươi ghét ta đến như vậy?” Nhịn lại nhịn, rốt cuộc nhịn không được mà hỏi ra.

Bị người dùng đủ kiểu cầu xin, không nói thái độ ghét bỏ, ngay cả thánh nhân cũng sẽ phát hỏa, lại càng đừng nói đến Giang Vô Bạ đang cảm xúc hỗn loạn.

“Ách?” Đỗ Lân bị những lời này thiếu chút nữa nghẹn chết.

Làm cái gì? Tiểu tử Giang Vô Bạ này không phải rất ghét hắn sao? Theo lý thuyết, quên đi, chính là phương pháp tốt nhất.

“Ngươi ... không phải chứ? Ngươi sẽ không thực đối ta ...” Nghĩ đến khả năng đó, Đỗ Lân hai mắt trừng lớn, ánh mắt sợ hãi phối hợp với động tác co rúm lại, thành công làm cho cơn tức của Giang Vô Bạ lớn hơn nữa.

“Phóng thí!” Giang Vô Bạ cũng phát hỏa! Lời chưa kịp suy xét đã nói ra.

“Ai? Người nói thô tục ...”

“Cổn!”

“Người tại sao mỗi lần đều đối xử ta như vậy?”

Giang Vô Bạ không tiếp lời.

Nguyên nhân khó chịu rõ ràng là do bị ghét bỏ, một nguyên nhân khác là ...

Tuy nói tất cả đều là Đỗ Lân hại hấn, nhưng xui xẻo nhất vẫn là Đỗ Lân ...

Chuyện đến đây, hồi tưởng lại, y chẳng những không báo ân cứu mạng, ngược lại còn làm ân nhân đến tình trạng này ... Tuy rằng từ đầu đến cuối đều là ân nhân cứu mạng tính kể y, nhưng nói trở về, nếu không nhờ Đỗ Lân, kết cục của y cũng tuyệt đối không tốt.

Nghĩ đến đây, khiến Giang Vô Bạ phi thường không thoải mái.

Đỗ Lân nhìn sắc mặt y, nghĩ a nghĩ, lúc này mới bình tĩnh đại ngộ, bỗng nhiên vui vẻ ra mặt, thân thủ ôm lấy cổ Giang Vô Bạ, “Chuyện này giải quyết tốt rồi, a a ...”

Khoảng cách đột nhiên gần lại khiến Giang Vô Bạ không được tự nhiên, cảm giác hô hấp của đối phương như phả vào mặt mình, điều này làm y nhớ lại một đoạn ngắn của tối hôm qua, sau đó sắc mặt tái lại, mạnh mẽ đem loại cảm giác này áp xuống đáy lòng, cũng không tiếp lời.

Đỗ Lân nhìn gương mặt tuần mi kia lần thứ hai khôi phục lãnh ngạnh, trong lòng có loại cảm giác là lạ, trên mặt lại càng vui vẻ nói, “Người nếu cảm thấy thực có lỗi với ta, vậy giúp ta làm thêm hai mươi bức tranh minh họa bìa sách nữa là được.”

Giang Vô Bạ cũng không trả lời, chỉ trực tiếp buông lỏng cánh tay, Đỗ Lân liền thẳng cánh rơi xuống mặt đất, “Đông” một tiếng thật lớn vang lên, nghe cũng biết có bao nhiêu đau!

“Oa!” Đỗ Lân không chút khách khí kêu to ra, ngón tay thẳng hướng chỉ vào mặt Giang Vô Bạ, “Người cư nhiên đối ta như vậy! Thực quá đáng!”

Giang Vô Bạ hừ lạnh một tiếng, không để ý đến hấn, đi thẳng ra cửa.

Đỗ Lân lằm bằm dưới đất không đứng lên, trên thực tế, là đau đến đứng không nổi.

Ngày hôm qua cố gắng chạy nhanh, nhưng cũng xem như là ngằm đồng ý đến hai lần, để đến bây giờ lại ăn quả đắng.

Hấn quỳ rạp trên mặt đất, trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ, sau một lúc lâu, lại nghe tiếng bước chân đi đến, cửa bị đẩy ra, vừa nhắc đầu, chỉ thấy Giang Vô Bạ toàn thân chỉnh tề, tóc dài sau đầu cột cao, trên tay cầm một cái bao phục, hé ra tuần nhan xanh mét, đứng trước mặt hấn.

“Người ...”

Giang Vô Bạ xoay người ôm lấy hấn, động tác dịu dàng, cùng người lúc nãy đem hấn ngã trên mặt đất như hai cực khác nhau. Đỗ Lân còn không kịp suy nghĩ, người đã bị Giang Vô Bạ ôm lên.

Lâm Kiếm Trang ở ngoại ô Kỳ Lân, hậu diện là Kỳ Lân sơn tiếng tăm lừng lẫy, trong Kỳ Lân sơn có ôn tuyền, cách Lâm Kiếm Trang cũng không xa, chỉ cần thi triển khinh công, trong nháy mắt đã đến.

“Oa ... thật sự có ...” Đỗ Lân nhìn ôn tuyền sương mù dày đặc trước mắt, còn chưa kịp phát vài tiếng tán thưởng, đã bị Giang Vô Bạ bỏ vào.

“Khụ khụ, người làm cái gì?” Giây dựa từ trong ôn tuyền đứng dậy, chỉ thấy người nọ nghiêm mặt, đem bao phục mở ra, từ bên trong xuất ra bố khăn, trong nước giặt sạch sẽ, khom người hướng trên người hấn chà lau.

“Chờ! Người từ từ! Người làm gì?” Đỗ Lân hiển nhiên là đã bị dọa, oa oa kêu lên.

Giang Vô Bạ dùng loại ánh mắt xem thường nhìn hấn, muốn làm thôi, người nhìn chẳng lẽ không biết?

“Ừ! Van người, nhưng ta tỉnh tỉnh tâm được không?” Đỗ Lâm cảm thấy đầu càng kéo càng đau, “Ta có thể tự mình tẩy.”

“Ta làm dơ, ta tẩy.” Giang Vô Bạ lạnh lùng trả lời.

Đỗ Lâm thật muốn phun nước ...

Làm, đại kiếm khách chết tiệt này, đến tột cùng là tính cách gì a?

Lúc này giống như ngược ngừng, hiện tại phục hồi tinh thần lại, như thế nào liền biến thành như vậy?

“Không cần không cần, ta chính mình đến. Người đến ta còn không chịu nổi đâu!” Nói xong đoạt lấy bố khăn tự mình lau, nhìn thấy Giang Vô Bạ còn đứng ở một bên, Đỗ Lâm cho dù da mặt có dày, thái độ làm người vô lại, cũng có chút không chịu được, “Ta nói, tối hôm qua người thượng ta đều nhìn cả một đêm, còn nhìn chưa đủ a? Sao ta lại không biết người là đồ háo sắc?”

Nói thật, hiện tại tim Giang Vô Bạ đập nhanh hơn bình thường, ánh mắt cũng không dám hướng tới trên người Đỗ Lâm, mặt ngoài vẫn là trệt thanh nghiêm mật, nói tiếng “Cổn”, cũng xoay người sang chỗ khác, không để ý đến hắn, nhưng là còn ngồi trên tảng đá lớn bên cạnh ôn tuyền.

Nhiệt thủy ôn nhu an ủi toàn thân, Đỗ Lâm cảm thấy đau nhức trên người đã giảm đi nhiều, người cũng thoải mái đến có chút lâng lâng.

Giang Vô Bạ chắc cũng thường xuyên chạy đến nơi này, thật đúng là thể gia công tử biết hưởng thụ ...

Đỗ Lâm dựa vào một tảng đá bóng loáng, song nhãn mở to, nhìn xuyên qua hơi nước mờ hồ, một bóng trắng ngồi trên tảng đá, tóc dài tùy tiện buông xuống, dáng người cao ngất, qua màn sương mù như phóng ra nhuệ khí kiên cường, lại có thêm một chút tiên khí phiêu phiêu, thoạt nhìn như mình đang ở trong mộng.

Trong lúc nhất thời Đỗ Lâm có chút sợ run, trong đầu hiện lên hình ảnh, đương nhiên, tất cả đều là hữu sắc.

Làm ô uế đi thuần khiết, loại sự tình này không hề nghi ngờ là tất cả nam nữ háo sắc đều thích, nhớ đến hôm qua người nọ trên người mình rong đuổi, chính mình cũng ôm ý khởi vũ, Đỗ Lâm cảm thấy được thử hề (háng >”>END 5

6. Chương 6: Chuyện Xấu

“Chi nha” một tiếng, cửa lớn bị đẩy ra. Giang Vô Bạ mặt không chút thay đổi tiêu sái đi vào trong viện, ánh mắt sắc bén tràn ngập sát khí hướng một chỗ bắn tới.

Lá trên nhánh cây ngoài đình viện cũng phối hợp mà rung đưa một chút, Giang Vô Bạ hừ lạnh một tiếng, đoàn màu xanh biếc kia lại càng rung dữ dội.

“Các người cho lời lúc trước ta nói là gió thoảng bên tai sao? Còn không mau rút?”

Những lời này lập tức đem biểu hiện đang bình thản của y xé rách, đoàn màu xanh biếc kia lại một trận ‘phần phật’, người đã chạy xa.

“Hừ!”

Đỗ Lâm còn đang chờ trong phòng lớn tiếng nói, “Vô Bạ huynh, được chưa?”

Giang Vô Bạ vừa chuyển đầu liền vào phòng, mơ hồ còn nghe thấy tiếng nói chuyện của con yêu nghiệt Đỗ Lâm truyền đến.

Tiếng “Sách! Tám ngày này ngày nào cũng thế, vị lão huynh kia không phiền sao? Hắn không phiền, ta cũng phiền ... cũng không biết đồ kiểu nào mới mới chút!”

Mà ở nơi khác, Phúc quản gia người còn chưa ra đã bị đuổi sắc mặt xanh mét, bị một nhóm mãnh nam vây quanh chờ nghe tin tức.

“Không được, không ngờ võ công của trang chủ lại tiến bộ nhanh như vậy, công lực cũng cao hơn lão phu rất nhiều, thật sự là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết tại bờ cát a ...”

Lão quần gia than thở, nhất thời vì kích động mà lệ quang hai mắt thoáng hiện.

“Chúng ta đều biết võ công trang chủ cao. Nhưng hiện tại làm sao đây?”

“Thính lực của trang chủ đã đến mức tuyệt hảo, lão phu không thể tiếp cận y trong vòng mười trượng.” Lão quần gia lần thứ hai từ bình thường lại khôi phục xanh mét.

“Trang chủ không cho chúng ta tiếp cận, vậy chuyện con yêu nghiệt kia phải xử lý thế nào a?” Giang Tam buồn bã nói xong những lời này, những người khác liên tục gật đầu, “Cũng không biết yêu nghiệt kia làm gì trang chủ ... Các người có phát hiện không? Đạo này sắc mặt trang chủ không được tốt ...”

“Đúng đúng a, còn có hai cái vòng màu đen dưới mắt, mặt cũng ngày càng nhàn lại, như sắp kẹp chết mấy con ruồi bọ, như vậy thực dễ lão hóa a ...”

“Đi! Trang chủ tuần mỹ phi phạm, cho dù có già cũng là phiên phiên mỹ lão đầu trong thời buổi hỗn loạn này ... A nha, không đúng! Ta muốn nói là, con yêu nghiệt kia không biết đã làm gì trang chủ, tại sao cái bàn trong thư phòng trang chủ lại bị gãy.”

“Chẳng lẽ là cãi nhau hoặc đánh nhau?”

“Cáp! Nếu là cãi nhau hoặc đánh nhau, trang chủ thì không nói, nhưng yêu nghiệt kia vì sao lại lông tóc vô thương?”

“Các người có phát hiện không? Tinh thần của trang chủ càng lúc càng tệ, nét mặt con yêu nghiệt kia lại càng ngày càng tỏa sáng ...”

Tập thể trầm mặc trong chốc lát.

“Ách, chắc không phải tên yêu nghiệt kia hấp thụ tinh khí của trang chủ chứ ...”

“Còn làm trang chủ thành bộ dáng kia ...”

Tập thể lần thứ hai trầm mặc.

“Thật không tốt, tiểu tử kia nhất định là yêu nghiệt!”

“Trời! Phải làm sao đây! Ta đi tìm đạo sĩ, ấy không, hòa thượng mới đúng chứ?”

“Bất kể như thế nào!” Giang Tam nắm chặt tay, ngẩng đầu đối bầu trời đen hắc ám thê, “Chúng ta nhất định phải diệt trừ yêu nghiệt kia, bảo hộ trang chủ!”

“Hắt xì!”

Đỗ Lâm đánh cái hắt xì thật to, thân hình khoa trương ngã về phía trước.

“Sao lại thế này, ai đang nói xấu ta?”

Xoa xoa cái mũi, khó hiểu mà than thở, bất quá xét thấy hấn quá mức làm người oán hận, cũng không so đo ngọn nguồn, việc cấp bách, vẫn là nên làm xong chuyện tốt trước mắt.

Đem tầm mắt chuyển lên trên người mỹ nam tử lạnh lùng lãnh liệt trước mặt, Giang Vô Bận an vị trước mặt hấn, một tay vén tay áo, một tay cầm bút, mày nhíu đến nỗi bọn gia đình nói cũng không sai, chắc chắn có thể kẹp chết ruồi bọ, đang vẽ cái gì đó.

Sắc mặt kia, được bảo hộ bởi lớp mặt nạ sương lạnh.

Tư thế kia, đằng đằng sát khí.

Thế trận kia, như khi xưa lúc đối đầu với đám hắc y sát thủ còn mạnh hơn rất nhiều.

Đỗ Lâm vừa lòng gật đầu, tiếp tục cắn hạt dưa.

Từ sau khi được Giang Vô Bận thả ra, cuộc sống gia đình của Đỗ Lâm rất nhàn nhã thoải mái.

Mỗi ngày khi mặt trời còn chưa ló dạng, liền vội vàng đi kiếm cơm, dưới ánh mắt tròn tròn của bọn hạ nhân ở Lâm Kiếm Trang, một bên nhìn trang chủ múa kiếm giải trí, một bên cắn hạt dưa uống trà lạnh đồng thời khoa tay múa chân xem diễn, ha ha cười.

Giữa trưa, ăn cơm, đi tìm nơi đánh một giấc ngủ nhỏ, đến khi tỉnh lại thì dùng bữa tối.

Ăn xong cơm tối, liền cùng Giang Vô Bận vẽ mặt không quá tình nguyện vào thư phòng, tiếp tục vẽ bức ** đồ mà người nào đó thống hận đến chết.

Khi đi Đỗ Lâm vẫn không quên sờ soạng mấy lần bao hạt dưa, lúc này người hướng ghế thái sư ngồi xuống, hai chân gác lên cao, nhìn Giang Vô Bận đang luyện công ở bên kia.

Đây là hình thức ở chung với nhau từ sau khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia.

Tuy rằng mình ăn đau, nhưng cũng có lạc thú khi hoan ái a, cứ nhiên lại có được một cuộc sống hưởng thụ mà mình tha thiết ước mơ như vậy, mặc kệ ra sao đều đáng giá.

Đỗ Lâm cảm thấy phi thường mỹ mãn.

Tuy rằng Giang đại kiếm khách mặt mày xanh mét, trán tựa hồ đã nổi gân xanh, Đỗ Lâm dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết, Giang Vô Bận tuyệt đối là đang hối hận vì hứa hẹn của y lúc trước.

Giang Vô Bận quả thật hối hận.

Trên thực tế đã đoán được bức tranh ** đồ kia vẽ rất khó khăn, nên khi chuyện diễn ra, mới phát hiện trong suy nghĩ tuyệt không hơn so với thực tế.

Muốn như thế nào ... đến tột cùng phải làm như thế nào mới có thể không để ý đến mặt mũi, buông bỏ liêm sỉ để vẽ ra cảnh tượng không thể chịu nổi trong bức tranh này a!?

“Ta nói, bức tranh của ngươi có chút chậm, đã tám ngày rồi, ngươi còn đối với tấm giấy trắng ngần người, có làm không chứ?”

Họa sĩ đang nhìn chằm chằm vào cây bút mà ngẩn người, Đỗ Lâm không hài lòng chỉ chỉ vào tấm giấy trắng, chỉ ra người nào đó đang lười biếng làm việc.

Giang Vô Bận thực muốn quăng thứ cầm trong tay đi, bỏ cửa chạy lấy người, đáng tiếc nơi này ở trên đầu y là ngọn núi lớn hùng vĩ. Muốn chống cự cũng không thể, cuối cùng cũng đành phải nhận mệnh.

Chính là, cho dù có nhận mệnh, không vẽ được vẫn là không vẽ được.

Đỗ Lâm thấy y một bộ dáng trắng sỉ đoạn cổ tay, thở dài, ra vẻ cực kì thông cảm mà vỗ vỗ vai đối phương.

Nói lời thăm thía, “Ta biết, chuyện thường thôi, đây thực sự là một chuyện rất bình thường. Mỗi người có mỗi cảnh khác nhau, nhất là loại người làm sáng tác như chúng ta, đây lại như cơm bữa. Lúc cần phải hảo hảo mà khai thông, chỉ cần khai thông được một cái, linh cảm sẽ như nước sông chảy ra, liên miên không dứt ~”

Giang Vô Bận vừa nghe đến hai chữ “khai thông”, sau lưng liền có chút rét lạnh.

Quả nhiên, Đỗ Lâm vui rạo rức nói, “Tình huống của ngươi cũng rõ ràng, kinh nghiệm của ngươi cùng nữ nhân đích xác không đủ, nên vẫn chưa nắm được chính xác cảm giác khi vẽ, lúc này cần biết được thực chất của nó ~” Ân ân, không biết thanh lâu trong Kỳ Lâm thành này như thế nào, có hoa khôi nương tử làm người khác động tâm hay không?

Nghe đến đó, Giang Vô Bận sao còn chưa rõ hẳn có ý tứ gì, lập tức lãnh thanh nói, “Nếu muốn đi thanh lâu, ân oán giữa chúng ta liền xóa bỏ.”

Đỗ Lâm còn đang mi tư tư suy nghĩ, nghe như vậy, suýt chút nữa té thẳng xuống ghế, “Ngươi nói cái gì a? Muốn nắm giữ kỹ xảo nhanh nhất tốt nhất, kia đương nhiên phải có kinh nghiệm phong phú, phải trải qua với hoa khôi nương tử đã theo hầu nghìn người kia!”

Giang Vô Bận cũng không để ý đến hẳn, chính là trong mũi hừ một tiếng, cả một biểu hiện khinh thường.

Đỗ Lân nhảy lên ghế, cả giận nói, “Ta đây chính là hoàn toàn muốn tốt cho ngươi, vì muốn ngươi đạt đến một đỉnh cao mới, nhất định phải xem nhiều học nhiều! Nếu cứ như vậy bẽ môn, sao có thể làm tốt? Cũng giống như người luyện kiếm, cũng phải cùng nhau luận bàn, đạt tới đỉnh cao sao? Bên này của ta tất nhiên cũng có đạo lý như vậy!”

Tên nhãi này chỉ biết ngụy biện với ngụy biện, trong đầu Giang Vô Bận liễu mạng nhện xuống xúc động muốn lấy kiếm chém hấn một phát, coi như là luyện tập lực nhẫn nại. Chính là bây giờ, trường kiếm mà mình âu yếm lại đặt bên cạnh quyển *** thư, điều này thật sự làm y nhẫn không được.

“Nói vậy!” Võ bàn, cái bàn cũng thực hợp tác mà gãy làm ba, sập xuống.

Ai ...

Đây là cái bàn thứ tám. Từ sau đêm vẽ tranh đó mà bắt đầu vỡ, vỡ gãy hết tám cái bàn, Giang Vô Bận người cũng thật lãng phí.

Đỗ Lân rụt lui cổ, tuy rằng hấn vẫn muốn cố gắng khuyên nhủ, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt cái tên “Mặt mũi hung tợn” đang trừng đến mắt sắp rớt ra ngoài này, vẫn là nuốt nuốt nước miếng, nhẫn xuống.

Hình thể mạnh hơn người, đây cũng là một chuyện trong nhà.

Ở chung một thời gian, hấn đã rõ ràng tính tình cổ hủ của Giang Vô Bận, cũng tự nhiên hiểu được kiếm thuật đối với Giang Vô Bận có bao nhiêu to lớn, nếu xúc phạm đến lãnh địa trong nội tâm y, làm người trở mặt, tất nhiên sẽ không họa bực ** đồ nữa.

Không thôi! Hiện tại đối Đỗ Lân mà nói, chỉ cần Giang Vô Bận có thể vẽ ** đồ, tất cả đều không thành vấn đề! Mục đích chính đều là vẽ bức ** đồ! Chỉ cần không ngộ nghịch lại ý tứ Giang Vô Bận, không đem “Dâm thư” cùng “Kiếm thuật” mà người nào đó tôn thờ ra so sánh, truy cầu vào thực chất của hai thứ đó!

Suy nghĩ này, chỉ có tên vô lại mới có thể nghĩ ra phương pháp tốt nhất này.

Lập tức biến chuyển, cười nói, “Đương nhiên là không thể đem ra so sánh với kiếm thuật, bất quá tích lũy kinh nghiệm cũng tốt. Người cũng đã từng làm, cũng nên hảo hảo hưởng thụ một chút chứ?” Tất nhiên, chỉ cần y thấy thích là được, tất nhiên, mỗi lần đều không cần như vậy là được rồi.

Nghe một câu như vậy, Giang Vô Bận nhất thời ngẩn ra, sắc mặt càng kém hơn.

“Ngươi ... cứ như vậy chẳng hề để ý mà nói ra?”

“Sao chứ? Đây là sự thật mà!” Đỗ Lân ngược lại có chút khiếp sợ nhìn y, không phải chứ? Hấn cũng không làm ồn, đại kiếm khách liền như thế không chịu nổi? Nghĩ nghĩ, lại nhìn nhìn sắc mặt Giang Vô Bận, lúc này mới giật mình hiểu được. “Ta nói, ngươi chẳng lẽ còn để ý? Ta không phải nữ nhân, ngươi ở đâu nghe qua khi nam nhân bị thượng phải tuân theo tam tông tứ đức? Thật biết nói đùa.”

Đúng vậy, Đỗ Lân không phải nữ nhân, tất nhiên sẽ không để ý chuyện này. Chính là làm một nam nhân, bị một nam nhân làm thành dạng này, chẳng lẽ thật sự chịu không nổi sao?

“Hoàn hảo, trên cơ bản có thích là được rồi.” Đỗ Lân bĩu môi, “Huống chi tình hình lúc đó, ngươi có cho ta phản kháng sao? Ta bình thường đã đánh không lại ngươi, khi đó tất nhiên cũng đánh không lại.”

Sắc mặt Giang Vô Bận càng lúc càng không tốt, cơ hồ còn có thể dùng từ “vặn vẹo”, “dữ tợn” linh tinh gì đó để hình dung, Đỗ Lân trông thấy liền lo lắng, Giang đại kiếm khách sẽ không cứ như vậy mà không để ý mặt mũi, đem hấn đi xử lý chứ?

“Ha hử, ngươi yên tâm, ta sẽ không đi chung quanh lớn tiếng ồn ào, nói ngươi cường gian ta.”

“...” Không khí hắc ám như thái sơn áp đỉnh, bắt đầu ngưng tụ từ bên người Giang Vô Bận.

“Khụ!” Như đã chơi quá. Đỗ Lân cuống quýt đổi sang chuyện khác, “Ngươi nếu không muốn, thì mời hai hoa khôi nương tử lại đây, cũng tốt.”

“Ngươi bảo ta triệu kê đến Lâm Kiếm Trang?” Nói đùa cái gì?

“Ách ... ta sẽ không nhượng ngươi làm, ngươi cũng biết ta cũng sẽ không làm như vậy ...”

“Vô nghĩa!” Tiểu tử ngươi rốt cuộc cho ta là ai?

“Vì vậy, ta làm, ngươi xem là được.” Còn có thể hưởng thụ một chút.

Nói thật từ sau khi cùng Giang Vô Bạ làm việc kia, tính dục đã quên của Đỗ Lân lại được khơi mào, nhưng không có khả năng tìm Giang Vô Bạ phát tiết, đương nhiên cũng có thể dời mục tiêu, bằng không cần thận cái thân.

“Ngươi dám!” Trừng mắt tên chết tiệt này, bàn tay dùng chút lực, hài cốt của cái bàn liền trở thành từng khối nhỏ vụn.

“Ta không dám.” Đỗ Lân khổ mặt, cũng chỉ có thể không tình nguyện mà bỏ đi ý niệm trong đầu, “Kia như vậy, tìm một quy nô ...”

Mắt thấy gương mặt kia đã muốn đen như đáy nồi, gân xanh trên trán cũng nhảy lên thành thịch, Đỗ Lân bất đắc dĩ thở dài, tiếp tục lui từng bước nói, “Được rồi được rồi, vậy hai nữ nhân, cho các nàng sờ sờ nhau là được ...”

“Đỗ. Lân!” Trong đầu thăng nhĩ Đỗ Lân này chẳng lẽ không còn cái gì khác ngoại trừ tư tưởng hạ lưu này sao? Giang Vô Bạ nghe hắn nói vậy, thật sự có loại xúc động muốn rút kiếm ra chặt bỏ đầu hắn, hảo hảo mà đem đầu óc kia tẩy rửa!

“Như vậy cũng không được? Kia chính mình biểu diễn một chút chắc cũng được đi?”

Giang Vô Bạ lúc này đã tức đến muốn chết, y cảm thấy yết hầu khô khốc, đầu phát đau, liền ngồi xuống ghế, một tay đặt ở mi gian, trong lòng ngày càng buồn bực.

Y thà rằng mình đi đối phó “Tuyệt sát”, bị người vây sát, cũng không nguyện nói chuyện cùng tên *** con này!

“Ngươi thật khó hầu hạ!” Tính tình hiền hòa mà Đỗ Lân cố bày ra cũng khô kiệt, nổi giận dưng dưng đến trước mặt Giang Vô Bạ, cúi người nhìn xuống trang chủ đại nhân đang đau đầu, “Ngươi tám ngày còn chưa vẽ được một bức tranh, tiểu thuyết kia của ta đã viết xong rồi, nhà xuất bản còn đang chờ bản thảo của ta, ngươi còn ở đó kéo dài, ngươi có biết hiện giờ thiên hạ đọc giả người ta chờ đến nóng lòng sôi ruột hết rồi không? A? Ngươi đáp ứng rồi lại làm không được, còn chạy ba lạy bốn, con mẹ nó thực không nhìn ra ngươi là người như vậy!”

Giang Vô Bạ muốn cãi lại, nhưng lời Đỗ Lân nói đều là sự thật, cũng không cãi lại được, vì vậy khẩu khí chỉ có thể biểu hiện trên khuôn mặt. Vốn là vẻ mặt kiêu căng nghiêm túc, liền trở nên thần lăng quỷ tránh, sinh vật không dám lại gần.

Thấy biểu tình này của hắn, Đỗ Lân cũng không phải không biết tiến lui, nếu bức Giang Vô Bạ đến nóng nảy, vỡ sắc mặt, tự nhiên đối ai cũng không tốt. Đánh một cây gậy nên cấp một viên kẹo cho ăn, đây là một trong những cách xử sự a!

Lập tức ngữ khí trở nên nhẹ nhàng, “Ta biết nỗi khổ của ngươi, cũng biết ngươi từ nhỏ liền chán ghét việc này, lần này ta nghe theo ngươi, không triệu kê. Bất quá vẫn phải tìm cách giải quyết a. Ngươi cũng biết, ta bên kia cũng không thể giả ngu mãi được, còn rất nhiều đọc giả đang chờ sách của ta, như vậy thực không có trách nhiệm.”

“Ta hiểu được.” Giang Vô Bạ đáp ba chữ, sau đó cũng không còn nói gì nữa.

Nhìn thấy y nhẹ giọng lại, Đỗ Lân thở dài, nói, “Nếu không muốn chiêu kê, lại không chịu xem người khác biểu diễn ... Kia, cũng chỉ có thể như vậy.”

“Ân?” Giang Vô Bạ chậm một chút, còn chưa phản ứng lại kịp, bóng đen trước mắt nhoáng lên một cái, Đỗ Lân đang ở phía trước bỗng nhiên ngày càng gần, rồi đột nhiên ngồi lên đùi y.

Lần này, ngay cả Giang Vô Bạ còn không dự đoán được, có chút sửng sốt, cánh tay của đối phương liền như xà mà quấn lấy, triển trên cổ y. Cùng lúc đó, hai chân cũng nâng lên, ôm lấy thắt lưng y.

Động tác này, hai người tiếp xúc quá gần, cơ hồ chóp mũi đều chạm vào nhau. Hô hấp nóng cháy phả vào mặt đối phương.

Đỗ Lâm cười đến nhu hòa, động tác cũng triền miên, “Nếu muốn vẽ được một bức tranh, tự mình trải nghiệm là thích hợp nhất. Chỉ cần buông thả cơ thể sẽ có thể lĩnh hội cảm giác này, sau lại dùng bút viết hoặc vẽ tranh ... Người dừng động, nhắm mắt lại, ta giúp người cảm giác một chút.”

“Người ...” Giang Vô Bận cảm thấy trên mặt cực nóng, nhiệt khí của người nọ phả ra làm da y như muốn phỏng, rất khó chịu. Y trong lòng cảm thấy không ổn, muốn chối từ, cũng không ngờ đối phương giành trước từng bước xuống tay.

“Đây là biện pháp cuối cùng, ta cũng không để ý, người còn để ý cái gì? Nam tử hán đại trượng phu, nữ nhân nhỏ niết giống như các bà chị, không phải rất vô dụng sao?”

“Người ...” Giang Vô Bận tự nhiên không bị những câu đó chọc giận, thứ làm y chân chính không thể động chính là động tác của Đỗ Lâm.

Tư thế xấu hổ, ái muội muốn chết, làm thân thể Giang Vô Bận không khỏi căng thẳng, đang muốn thân thủ đẩy người ngồi trên mình ra, Đỗ Lâm đúng thời cơ mở miệng, “Người sợ cái gì? Ta lại không chiếm tiện nghi của người, cũng không cùng người làm sự việc kia, chính là chỉ người chút tình cảm mà thôi.”

“Người ...” Thật sự là chưa hỏi đã khai.

“Người cũng muốn nhanh nhanh được giải thoát không phải sao? Vậy tốc chiến tốc thắng, mau mau xử lí. Còn có tranh minh họa của quyển sách đang chờ người vẽ nữa!”

Nghe đến đó, cánh tay đang muốn đẩy hán ra của Giang Vô Bận cũng rút về.

Đỗ Lâm vừa lòng gật đầu, “Như vậy là đúng, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt!”

Giang Vô Bận cảm thấy cánh tay sau cổ ngày càng tác quái, mười ngón tay mềm mại vuốt ve bờ vai y, đồng thời hai chân đặt tại thất lưng nhẹ nhàng trượt lên xuống, ngay cả cái mông đặt trên đùi cũng nhẹ nhàng cọ xát, kích thích cảm giác của y.

Trên gương mặt bình thường không có gì đặc biệt của Đỗ Lâm lộ ra nụ cười bất đồng với dĩ vãng, không biết sao, khoảng cách siêu gần này làm người ta thấy khó thở, hơn nữa còn dưới cái tư thế kia.

Thân mình Giang Vô Bận hoàn toàn cứng ngắc.

Đầu óc trở nên trống rỗng.

“Đến, ta nói một chút cho người nghe ... người chỉ cần đuổi theo cảm giác của thân thể là được ... ngoan ...”

Nói xong, một tay rút về che lại hai mắt Giang Vô Bận, Đỗ Lâm cười trên người y, bắt đầu nhẹ nhàng mà vận vẹo thất lưng.

“Ta cho người vẽ bức tranh này, là ở trong rừng phía sau ngọn núi nhỏ. Trượng phu của Lưu phu nhân hai mươi sáu tuổi xuân xanh sung ái tiểu thiếp, khiến cho khuê phòng trở nên tịch mịch, ngày hôm đó xuất môn đến bái phật, cũng tiến đến tư thông cùng Như Thần hòa thượng. Hai người tránh đi đám người, đi vào nơi yên tĩnh sau núi, liền khẩn cấp vào khu rừng nhỏ, cùng nhau dây dưa, lạp xả y phục cho nhau. Thân thể dương chi bạch ngọc liền như vậy ngồi trên đùi hòa thượng, Lưu phu nhân từ sau lưng đi chuyển chạm vào cánh tay hán, sau đó đi chuyển dần, tái sau nữa là mu bàn tay ...”

Nói đến đây, tay trái vẫn đang che mắt Giang Vô Bận, tay phải lướt qua phía sau, năm ngón tay đi dọc theo cánh tay, chạm đến mu bàn tay, cầm lấy tay đối phương, Đỗ Lâm thoáng do dự một chút, vẫn là thuận thể đưa vào nội y của mình.

Sách, vì sự nghiệp sáng tác to lớn mà hiến thân, là cảnh giới cao nhất a!

Giang Vô Bận hiển nhiên không dự đoán được hán cư nhiên làm như vậy, thân mình cứng đờ, năm ngón tay nắm lại, mắt thấy sẽ nắm thành quyền, Đỗ Lâm liền kề sát vào tai hán nữ non, “Lưu phu nhân lôi kéo cánh tay hòa thượng, sờ thân thể nàng, đầu tiên thất lưng ...”

Giang Vô Bận nghe được lời nữ non bên tai, người nọ thanh âm trầm thấp, giọng khàn khàn, nhiệt khí nhẹ nhàng phun ra phả vào bên thái dương, thổi vào tai, vừa tê dại lại vừa ngứa ngáy.

Động tác của ngón tay lại thông thả khiêu khích, bị che lại hai mắt lại làm cảm giác thêm mẫn tuệ sâu sắc, tay bị nắm lại cảm giác càng thêm sinh động ...

Thắt lưng của Đỗ Lâm, tuy rằng cứng cõi hữu lực, Giang Vô Bận tuy rằng không có kinh nghiệm với nữ nhân, nhưng cũng đã bị Xà hạt phu nhân tính kế mơn trớn thắt lưng của nàng, chỉ cảm thấy thắt lưng hiện tại trong tay này, dẻo dai hơn nhiều so với thắt lưng nhuần hoạt nhu nị kia, cũng càng cho người mất hồn.

“Sau đó là lưng ...”

Cảm giác được bàn tay lớn dày dọc theo thắt lưng đi đến phía trước hai bước, đến thắt lưng, lại hướng về phía trước dọc theo cột sống trượt lên. Đỗ Lâm cảm giác khi bàn tay kia lướt qua, một loại cảm giác vừa kì dị vừa quen thuộc lần thứ hai sống lại, làm hai chân đang bám vào thắt lưng đối phương như nhũn ra, thắt lưng thiếu chút nữa thẳng không được.

Từ sau đêm đó khi ** qua đi, đã qua tám ngày ... Lúc này, mộng xuân chưa từng đăng môn đến thăm cũng trở nên khó chịu rất nhiều, hàng đêm quấy rầy, làm cho Đỗ Lâm thấy được chính mình đã nghiêm trọng mà muốn tìm bất mãn.

Cái loại cảm dục này, cùng với loại cảm dục chưa bao giờ khai bao, chính là hoàn toàn bất đồng! Khác với vĩnh viễn nhìn được mà không chiếm được, khác với thân thủ gần trong gang tấc mà lại không được chạm vào, thực rõ ràng, thật là giày vò người đến phát cuồng.

Mà Đỗ Lâm, hiện tại là trong giai đoạn này.

Hắn nhìn biểu tình trên khuôn mặt đã bị che mất hơn phân nửa của Giang Vô Bận, bàn tay phía sau mang đến cảm giác tê dại, lập tức quyết định — tiện nghi không chiếm thì thực uống!

Vốn là ôm tâm tư thuần khiết khi làm hành động này, điểm xuất phát cũng là vì vẽ.

Nhưng đến phân nửa, tựa hồ không có đạo lí làm cho mình không chiếm tiện nghi a?

Phải biết rằng, đậu hủ khó ăn nhất trên đời này, chính là khối thiên hạ thiết bản Lâm Kiếm Trang trang chủ kia!

Hiện tại cơ hội đặt ngay trước mắt, sao còn đạo lí từ chối?

Đỗ Lâm lập tức không chút khách khí, tiếp tục bắt lấy cánh tay đối phương, dẫn dắt nó sờ soạng trên người mình.

“Sau đó là ngực ...”

Hắn tự nhiên sẽ không có ** như nữ tử, bắt quá nộ hoa thì hoàn toàn giống nhau thôi.

Khi ngón tay đối phương xẹt qua thùy du trước ngực, một cảm giác nho nhỏ như bị điên giật nhanh chóng nổi lên, Đỗ Lâm nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay đối phương, cảm giác vết chai trên đó đang cọ xát bộ vị mềm mại của mình, dòng điện khoái cảm làm hắn như muốn ngất đi, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn.

Hô hấp của Giang Vô Bận cũng đã rối loạn. Hai gò má ửng hồng, bạc thần khê nhếch.

Loại cảm giác bị đặt dưới thân này, làm cho người ta thật sự muốn hưng hăng mà khi dễ. Trên thực tế, Đỗ Lâm cũng không chống lại được sự hấp dẫn này, liền làm như vậy.

Hắn thoáng thăm dò về phía trước, động tác che lấy hai mắt đối phương, liền hôn lên môi đối phương.

Vị của đôi môi mỏng thật tuyệt, Giang Vô Bận tựa hồ bị hành vi này của hắn làm hoảng sợ.

Muốn giãy giụa, lưỡi lại bị cái lưỡi kia xâm nhập quán lấy.

“Ân ... ân ...”

Loại cảm giác này thực sự rất tuyệt!

Giang Vô Bận tuy rằng là một khối thiết bản đã mất thăng bằng, nhưng là đầu lưỡi vừa nhuần vừa hoạt, hơn nữa tinh thần học tập lại cao, năng lực chống đỡ kích cũng cực mạnh. Hơn nữa còn đặc biệt quán triệt hành vi trả thù, cứ thế một lúc, liền lập tức hôn trả lại.

Mũi khó ỨC chế mà phát ra tiếng thở dốc ngọt nị, tâm Đỗ Lân lại ảo não.

A, mình quả thật chính là trư a! Thật là ... lại bỏ qua cơ hội ăn đậu hủ tốt như vậy, thật uổng phí vì đã sống lâu như vậy, uổng phí vì viết nhiều *** thư như vậy!

“Ân ...” Môi bị hôn trụ, không biết Giang Vô Bận có phải là cái tên lộng hôn hay không, bàn tay nguyên bản đang bị động cũng liền bắt đầu tới lui vuốt ve, ở trước ngực vỗ về chơi đùa, ngón tay theo bản năng kẹp lại, hồng châu nho nhỏ nhất thời chịu không nổi tra tấn, làm Đỗ Lân khẽ hừ một tiếng.

Đỗ Lân lúc này cũng không cố che mắt đối phương, hai tay ôm chặt cổ đối phương, thất lực hưng phấn đến run cả lên.

Hắn truy tìm loại khoái cảm đến cốt tủy thân nhuyển này, cũng không cố muốn gặp ác vận mộng nở hoa, nhưng dù sao cảm giác sau cái đau đớn ấy càng làm hắn thích hơn, vì vậy đau đớn có thể nhẫn nại.

Vì thế, hai chân Đỗ Lân gắt gao kẹp chặt thất lực Giang Vô Bận, bộ vị phía trước ở dưới thân đã đứng thẳng, hắn lúc này mới giật mình phát giác đối phương không biết khi nào cũng đã cứng như thiết.

“Người ...”

Chữ vừa mới nói ra, thân thể tiếp xúc lẫn nhau, đã nổi lên biến hóa không giấu giếm được, bỗng nhiên Giang Vô Bận duỗi tay ra, đã đem Đỗ Lân đang ngồi trên đùi mình đẩy ngã xuống mặt đất!

“A!” Đỗ Lân không dự đoán được Giang Vô Bận lại làm như vậy, cả người không hề phòng bị mà bị ném xuống đất, lập tức đau đến hét to một tiếng.

Mặt Giang Vô Bận đỏ đến không bình thường, dưới ánh sáng của ngọn nến có loại diễm lệ tràn ngập tính xâm lược, làm Đỗ Lân không khỏi ngây dại, tiếng мэng chữ chuyển động trong cổ họng, nhưng là vẫn không nói ra được.

Giang Vô Bận trừng mắt nhìn hắn, như đang nhìn một con yêu quái, lùi về phía sau hai bước, nhịn không được lấy tay che miệng, cứ như vậy đá cửa chạy ra.

Đỗ Lân vẫn duy trì động tác ngồi dưới đất, nhìn theo đạo bạch ảnh kia cứ thế hòa nhập vào bóng tối, thật lâu sau mới phản ứng, “Uy!”

Làm cái gì a? Làm ơn, đã tới nông nổi này, tốt xấu cũng phải phụ một lần trách mới đúng a!

Đỗ Lân cúi đầu nhìn bộ phận đang mười phần tinh thần kia, nâng tay phải của mình lên, “Sách, tám ngày này thật đúng là đang rèn luyện kỹ thuật tay của mình a.”

Sau đó, Giang Vô Bận khóa mình trong phòng, ai cũng không gặp, Đỗ Lân không có biện pháp, chỉ có thể lo lắng mà chờ đợi. Không biết vị đại khách này đang làm cái quỷ gì.

Ách, chắc không phải là bị sự sỗ sàng của mình dọa sợ rồi chứ?

“Sách ... nếu không phải đánh không thắng y, tên tiểu tử kia sớm đã bị ta nuốt vào bụng rồi.” Tuy rằng đánh không thắng nhưng cũng có thể dùng âm mưu thủ đoạn để ăn đối phương, nhưng sau đó chỉ sợ phải lưu lạc thiên nhai, bị người đuổi giết cả đời đi?

“Sách, ta đã ủy khuất mình mà cam chịu cho người ăn, cư nhiên còn không chịu ...” Đỗ Lân nghĩ đến đây cũng cảm thấy đặc biệt ủy khuất, hắn đã hy sinh như vậy, tên tiểu tử Giang Vô Bận kia thật không biết tốt xấu. Cũng không nghĩ đến y cũng muốn theo đuổi khoái hoạt, tình nguyện và vân vân khi đến nào liền không phản ứng.

Mọi người trong Lâm Kiếm Trang thấy trang chủ bị khi dễ như vậy, tự nhiên sẽ không cấp hòa nhã cho Đỗ Lân, bất quá Đỗ Lân cũng không để ý, loại sự tình này hắn đã sớm thành thói quen, hiện tại chỉ cần chờ cái tên Giang Vô Bận không được tự nhiên này xuất quan, tiếp tục vẽ bức tranh ** là tốt rồi.

Chính là trang chủ còn chưa xuất quan, tai họa liền giành trước mà đến.

Đến ngày thứ năm khi Giang Vô Bận tự nhốt mình, trong Lâm Kiếm Trang đã tiếp đón một đám khách thực tất không mời mà đến.

>>END 6

7. Chương 7: Điềm Báo

Giang Vô Bạ tâm loạn như ma, hết lần này tới lần khác vẫn không xác định được.

Y biết nguyên nhân của việc không thể khôi phục lại tâm tình như lúc đầu, nhưng không cách nào khống chế được.

Đỗ Lân, đều là Đỗ Lân! Bởi vì sự xuất hiện của tên đó mà y mất bình tĩnh, chết tiệt, tên *** còn đáng ghét!

Giang Vô Bạ đem mình nhốt trong tiểu ốc, muốn tĩnh tâm, một lần nữa khôi phục lại sự bình tĩnh của tâm tình mình.

Chính là khi vừa mới tiến nhập tiểu ốc được vài ngày, y đã không còn được yên tĩnh.

Trong những lúc vô ý, thân ảnh nọ liền hiện lên trong đầu, làm ra cả một đống chuyện hoang đường, cho dù cố cố ý áp chế, cũng không làm được.

Liên ngay cả trong mộng, hoặc có lẽ là bởi vì ở trong mộng, hình ảnh hiện lên trong đó cũng chính là ** lớn mật. Từ sau khi qua việc kia, cái việc mà Đỗ Lân làm khi ngồi trên đùi y.

Y mơ y đẩy ngã Đỗ Lân trên mặt đất, nhưng không như hiện thức mà rời đi, chính là càng làm tới, xé rách y sam người hắn, tùy ý cho người nọ dưới thân y rên rỉ thở dốc, rơi lệ cầu xin tha thứ.

Y không thể ngờ được trong lòng mình lại có hắc ám thâm trầm như vậy. Đây thật bỗng bột ... Điều này khiến cho Giang Vô Bạ không biết nên làm như thế nào.

Loại cảm giác này, so với việc vì luyện công mà tẩu hỏa nhập ma còn không xong hơn, còn đáng sợ hơn.

Không được, y nhất định phải khắc chế cảm giác này, không thể tái diễn nó lần nữa.

Y theo đuổi chính là đệ nhất chi kiếm, không thể để những chuyện bề bộn khác quấy rầy! Chỉ có sự yên tĩnh, mới có thể lĩnh hội được tầng cao nhất của kiếm pháp ...

Đêm nay, Giang Vô Bạ tiếp tục nhắm mắt lại, ngồi khoanh chân trên giường, không ngờ bên ngoài luôn luôn yên tĩnh, giờ lại âm ỉ đến kỳ quái.

Hai hàng lông mi của Giang Vô Bạ nhú chặt, y mạnh mẽ tập trung chú ý, đã hiểu được bên ngoài xảy ra chuyện gì.

“Bất thích khách!”

“Bảo hộ trang chủ!”

Tiếng kêu la cùng đao kiếm va chạm nhau từ những hộ viện bên ngoài truyền vào, Giang Vô Bạ vung tay phải lên, cửa phòng lập tức mở lớn.

Lại nhìn màu đen quen mắt, hiển nhiên là cái bọn lấy tiền giết người, nhóm sát thủ đã từng đụng độ hai lần, đang cùng hộ viện Lâm Kiếm Trang đánh thành một đoàn, kiếm lai đao vãng cực kỳ náo nhiệt!

Giờ phút này, nhìn vào cửa phòng đang mở lớn, hắc y nhân như hổ rình mồi muốn xông vào đã thẳng hướng chạy đến, kim tuyến trên vạt áo biểu lộ thân phận hắn bất đồng với những hắc y nhân khác.

Quả nhiên, tên này ra tay rất ngoan lệ, góc độ xảo quyệt, kiếm thế cực nhanh, làm cho người khác khó mà phòng bị!

Giang Vô Bạ hừ lạnh một tiếng, trường kiếm đặt ở một bên, run lên một cái, kiếm hoa tươi đẹp phóng ra!

“Hoa! Thật là lợi hại!” Vừa nghe được thanh âm, Đỗ Lâm người đầu tiên chạy tới xem náo nhiệt giờ đang hưng phấn mà khoanh chân ngồi trên nóc nhà, bên cạnh là một hộp hạt dưa vừa ăn vừa nhìn cảnh đánh nhau phía dưới. Ngay khi Giang Vô Bận vừa mở ra đại môn, hai mắt hắn liền tỏa sáng, nhìn kiếm khách bạch y tiêu sái kia lần thứ hai đại phát thần uy, cùng với những tên thích khách vừa nhìn đã không phải nhục cước đánh thành một đoàn.

Tất cả mọi người đều quen biết đã lâu, đánh cũng đã dốc hết sức.

Đỗ Lâm ngồi xem trận đánh này mà hưng trí bừng bừng, hưng phấn đến nỗi có người đến gần cũng không phát hiện ra.

“Đừng nhúc nhích!” Thanh âm trầm thấp cùng trường kiếm đặt trên cổ, thân mình Đỗ Lâm lập tức cứng ngắc, phối hợp theo mà không nhúc nhích.

“Uy, lão huynh, người có lầm không? Ta đường đường là một người qua đường, với người cũng không có ưu đãi gì, người bắt ta làm gì?” Cái gì vậy, tại sao lúc nào cũng ngoan cái trò này?

“Hừ!” Hắc y sát thủ từ trong mũi hừ một tiếng, hiển nhiên không tin mấy thứ tầm xàm từ miệng hắn nói ra, giơ trường kiếm xuống phía dưới hô to, “Giang ** chủ, người vẫn không dừng tay sao?”

Đỗ Lâm nhin không được nói tào lao, “Lão huynh, đầu người không phải đã bị hư rồi chứ? Vị Giang kiếm khách phía dưới kia chính là ước gì ta chết nhanh lên, để y không cần trả nợ, người làm như vậy, y dừng tay mới là lạ!”

Một bên nói, một bên dùng bí kỹ chạy trốn của sư môn, nhưng lúc này đây làm như thế nào cũng không thoát khỏi khống chế của đối phương.

“Ai?” Khi phát giác ra đối phương dùng thủ pháp xảo diệu kỳ quái nào đó mà khống chế hắn, Đỗ Lâm kinh ngạc trợn to mắt, “Người như thế nào biết ...”

“Ta như thế nào biết thủ pháp của môn đúng không?” Đối phương hiển nhiên cảm thấy vấn đề này thực buồn cười, “Đừng quên, hạ cử lưu môn của các người đủ các dạng người, loại người đảm đương chức sát thủ như ta, thì có gì phải tò mò?”

“Người dùng cùng thủ pháp sư phụ dạy không giống nhau, loại thủ pháp này ... có chút quái.” Đỗ Lâm nghĩ đến một người, trong lòng vang lên tiếng “Lộ bộ”, “Người sẽ không phải là ... đệ tử của sư thúc chứ?”

“Hừ, nhiều lời vô ích.” Hắc y sát thủ lưỡi cũng hắn lẽ mề, trực tiếp đặt kiếm ngang cổ, hướng xuống phía dưới hô to, “Giang Vô Bận, người còn không ngừng tay?”

Mặt Giang Vô Bận tái mét, trường kiếm trong tay “thương” một tiếng rơi xuống đất, “Ta cảnh cáo người, nếu người dám động đến một sợi tóc của hắn, ta sẽ bắt người trả giá đại giới!”

Giang Vô Bận ngừng tay, những người khác tự nhiên cũng không đánh tiếp, bọn gia đình họ viện không tình nguyện ngừng tay, đồng thời ánh mắt càng thêm oán hận trừng về phía Đỗ Lâm.

Đỗ Lâm khỏi nói cũng biết trong lòng có bao nhiêu ủy khuất, tại sao lại trách ta, đều là trang chủ nhà các người tự tiện!

“Hừ, quả nhiên thức thời ...”

Hắc y sát thủ còn chưa nói xong, Đỗ Lâm liền oa oa kêu to, “Ta không cần người cứu! Đây không phải điều kiện trao đổi! Ta còn muốn người giúp ta về bức ...”

“Người câm miệng cho ta!” Giang Vô Bận hung tợn khiển trách, lại hướng về phía hắc y sát thủ, “Nói đi, người muốn gì?”

“Ha hã, quả nhiên như giang hồ đồn đãi.” Hắc y sát thủ cười ra tiếng.

“Giang hồ đồn đãi ...”

Đỗ Lâm cùng Giang Vô Bận đều niệm một lần, Đỗ Lâm là tò mò, Giang Vô Bận thì có dự cảm không tốt.

Những người phía dưới đều vênh tai lên, chờ nghe chuyện.

Này thật sự không thể oán bọn họ kiến thức nông cạn, Lâm Kiếm Trang tuy rằng thanh danh không tồi, những khó vào đời được, Kỳ Lâm thành bên cạnh lại toàn dân phong chất phác, ít có người giang hồ đến dừng chân, cho nên những tin đồn bất quá gì đó tất nhiên không truyền vào tai.

“Các người còn chưa biết sao?” Hắc y nhân cũng có chút kinh ngạc, tin tức này đã truyền khắp các đại môn phái trong giang hồ, danh liệt giang hồ bí văn lục rất được hoan nghênh đứng hàng thứ ba trong đại bản, những người này cư nhiên không biết? Theo trình độ nào đó mà nói, coi như chưa đủ lợi hại, “Giang Vô Bận Giang đại kiếm khách đang giấu mọi người ái nhân của y, làm tất cả những nữ tử luôn ngưỡng mộ Giang trang chủ trong lòng bị ai muốn chết, chúng nam tử thì vỗ tay vui mừng, ca tụng đây thực là thiên đại hảo sự, tạo cơ hội không đếm được cho bọn họ ...”

Một làn gió thổi qua, Giang Vô Bận không có phản ứng gì, mọi người trong Lâm Kiếm Trang cũng không có chút phản ứng, nhưng hắc y nhân lại cảm thấy một trận gió lạnh đang thổi sau lưng, thổi đến tim phổi gì của hắn đều cảm thấy lạnh lẽo.

Cái gì a?

Trong lòng hắc y nhân nói thầm, bất quá vẫn chuyên nghiệp như cũ đem trường kiếm kề càng gần cổ Đỗ Lâm nói, “Vì vậy, Giang đại kiếm khách, suy nghĩ cho tính mạng của tình nhân bé nhỏ nhà ngươi, người phải phối hợp, không còn cách nào khác.”

Đỗ Lâm im lặng, im lặng, thân thủ bưng kín mặt mình.

“Giang đại hiệp, kỳ thật chúng ta làm tiếng động lớn như vậy, ba lần bốn lượt đến nhà ngươi, đơn giản chỉ xuất phát từ một mục đích. Người chỉ cần thành thành thật thật đem tiểu đồng tây kia ... Ai?”

Hắc y nhân vừa nói được nửa lời, thân ảnh Giang Vô Bận bỗng nhiên biến mất!

Một trận gió thổi qua, cuồn cuộn thổi lên vài chiếc lá rụng, thân ảnh Giang Vô Bận đột nhiên tiêu thất như quỷ mị!

“Như thế nào ...” Hắc y nhân kinh ngạc trừng lớn mắt, nhưng ngay sau đó liền nghe được một thanh âm như đến từ địa ngục truyền đến từ sau lưng, “Chết đi.”

“Người ...” Kiếm đạo xuyên qua ngực lộ ra một chuỗi huyết châu, dưới ánh trăng toát ra một ánh sáng lạnh lẽo. Hắc y nhân không thể tin mà nhìn mũi kiếm, theo động tác rút về, tâm không cam mà ngã về phía trước, nhanh như chớp lặn xuống mái hiên, “Đông” một tiếng ngã trên mặt đất, bụi đất văng tứ tung, hiển nhiên đã thập tử vô sinh.

Người của Lâm Kiếm Trang ở phía dưới cũng không còn tác phong đánh trống reo hò như thường ngày, yên lặng mà động thủ, bất quá đao quang kiếm quang chưởng phong càng thêm hung ác, nhóm hắc y sát thủ thấy tình thế đột ngột bị chuyển biến, hoàn toàn không rõ những người này vì sao lại như trúng tà, trở nên khó triển như vậy!

Đỗ Lâm vẫn như cũ duy trì trầm mặc không nói chuyện, lòng bàn chân mặt du, trực tiếp ly khai.

Nói giỡn, Giang Vô Bận đã muốn khí bạo, đám mãnh nam ủng hộ trang chủ cực đoan kia cũng khí đến điên rồi, đợi đến khi bọn họ giết sạch đám hắc y nhân kia xong, sẽ tìm mình gây phiền toái, lúc này mà còn không ly khai tạm trốn nạn ập xuống đầu, thì còn đợi đến bao giờ?

Hắn nghĩ đến rất hay, nhưng Giang Vô Bận cũng không phải ngốc tử!

Thân hình Đỗ Lâm vừa động, Giang Vô Bận đã đuổi kịp, Đỗ Lâm chạy hướng Đông, y liền chạy hướng Đông, Đỗ Lâm đi hướng Tây, y liền đi theo hướng Tây, như hình với bóng, không chịu buông.

Thanh âm Đỗ Lâm như muốn khóc, “Giang đại kiếm khách, không liên quan đến ta a! Lúc trước người không phải cũng biết, cái kia là ngoài ý muốn! Ngoài ý muốn!”

Giang Vô Bận không nói gì, chẳng qua sắc mặt càng thêm bình tĩnh, bình tĩnh như đêm trước khi xảy ra bão táp.

“Oa oa oa ... Người đừng đi theo ta! Ta ...”

Còn chưa nói xong, Giang Vô Bận bỗng nhiên thả người một cái, một tay bắt lấy cánh tay hắn, khiến Đỗ Lâm sợ đến mức kêu thảm thiết.

“A!”

Kì lạ, thanh âm của mình khi nào lại xuất hiện độ cao thấp hỗn hợp?

Đỗ Lâm kinh ngạc mở mắt, vừa vận nhìn thấy một gã hắc y nhân từ giữa không trung ngã xuống, hiển nhiên đã bị Giang Vô Bận bổ một kiếm.

Ai? Từ từ ...

Lúc này Đỗ Lâm mới phát hiện trên lưng hắn có một cánh tay không phải của hắn, đang gắt gao ôm thắt lưng hắn, không chịu buông ra. Mà cả người hắn cũng bị Giang Vô Bận ôm vào lòng.

Nếu là mấy ngày trước, hắn còn có thể cố gắng chiếm chút tiện nghi, nhưng là hiện tại, nhìn đến lãnh diện tuấn nhan hào vô biểu tình của Giang Vô Bận, một chút sắc tâm kia liền hơi phi yên diệt.

“Ồ oa ... Ta đã nói là chuyện không liên quan đến ta ...”

“Người nói.” Thanh âm trầm thấp lãnh đạm cố tình dẫn theo một chút mỉa mai hoặc là ngày thường không nghe được, Giang Vô Bận hơi cúi đầu, ghé vào tai hắn nỉ non, “Ta đem ngươi đi chừng, hay nên đem ngươi cắt thành lát rồi đem nướng? Bằng không thì nướng sống cũng tốt.”

Này đối với Giang Vô Bận mà nói, cơ hồ có thể cho là thanh âm “ôn nhu chân thành”, nhưng lại làm cho hồn Đỗ Lâm bị dọa bay.

Không phải chứ? Y chẳng lẽ sinh khí đến vậy?

“Ta ... Cẩn thận!” Đỗ Lâm đang muốn cò kè mặc cả, lại vừa lúc thấy được sau lưng Giang Vô Bận, xuất hiện một thanh đao hướng về phía lưng y chém đến! Suy nghĩ còn chưa kịp, thân thể lập tức tự động di chuyển lên, dùng sức một cái, vị trí của hai người tức thì trao cho nhau, một trận gió lạnh thổi qua, đau đớn làm Đỗ Lâm nhìn không được kêu lên một tiếng, khóc lóc kể lể nói, “Giang Vô Bận, ngươi hảo ngoan ... cứ nhiên dùng ta làm lá chắn ...”

Biểu tình Giang Vô Bận rất quái lạ, dường như là kinh ngạc, rồi lại như khấn trương, hay nên gọi là kinh hoảng? Tay nguyên bản đang ôm Đỗ Lâm càng dùng sức, “Rõ ràng là chính ngươi chuyển, còn nói ta lấy ngươi làm lá chắn ... Ngươi ... ngươi hồ đồ sao?”

“A?” Đỗ Lâm lúc này mới phản ứng lại, nguyên lai là chính mình tự động làm lá chắn của người ta ư? Cái gì! “Ta lầm ...” Nói xong hai mắt liền tối đen, cứ như vậy mất đi ý thức.

“Đỗ Lâm! Đỗ Lâm!”

Giang Vô Bận lắc lắc người trong lòng, phát hiện hắn đã ngất, thân thủ liền điểm huyệt đạo giúp hắn cầm máu. Tay giơ lên, từ trong lòng lấy ra đan dược tùy thân, muốn đưa vào miệng Đỗ Lâm, lại phát hiện tiểu tử này đau đến cắn chặt răng, thế nào cũng không buông.

Giang Vô Bận cũng không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp đem đan dược cho vào miệng, cúi đầu xuống, hôn lên môi Đỗ Lâm, liền như vậy uy cho hắn.

Tất cả động tác đều tạm dừng.

Không quản là người trong Lâm Kiếm Trang, hay là nhóm hắc y sát thủ, đều chỉ ngây ngốc đứng nhìn bọn họ biểu diễn, nhìn “Kiếm vũ” không gần nam sắc không gần nữ sắc trong tin đồn hiện giờ lại ôm một thanh niên trong lòng mà mãnh hôn ...

Đến khi nụ hôn chấm dứt, Giang Tam tối sùng bái trang chủ điên cuồng hét lên, “Nga nga nga nga nga nga! Đỗ Lâm ta muốn giết hết cả nhà ngươi!” Song chùy nơi nơi, huyết nhục bay tứ tung, cổ sức mạnh này còn hơn lúc này rất nhiều!

“A a a a a! Tam ca, ngươi giết xong nói cho ta biết ta muốn quất roi vào thi thể hắn!” Một người khác cũng đã cuồng hóa.

“Quất roi xong nói ta biết! Ta quất thêm lần nữa!”

“Đồ ngu! Sao có thể có phần?”

“Vì sao lại không có phần? quất roi vào thi thể hắc tử mới là vương đạo! Cho dù không có phần, cũng phải thông báo cho vài người nữa!”

Xui xẻo là nhóm hắc y sát thủ không hề liên quan này, trở mắt nhìn một đám mãnh nam tráng hán đều mở to miệng mắng Đỗ Lâm – cũng là tình nhân của Lâm Kiếm Trang trang chủ, nhưng đao thương côn bổng lại toàn bộ hướng về phía bọn họ.

“Kiền! Bọn lão tử không phải nơi trút giận!” Nhóm hắc y sát thủ cũng tức giận, cũng xông lên, nhất thời mọi người đánh đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

Giang Vô Bận sớm đã ôm Đỗ Lâm về hậu viện. Cường đại khí thế gặp thần sát thần gặp phạt diệt phạt, làm nhóm sát thủ muốn tiến lên ngăn cản y đều lùi bước, tạo một đường đi thuận lợi cho y.

Y nhìn Đỗ Lâm trong lòng mình sắc mặt trắng bệch, hai hàng lông mày nhú lại, trong lòng nguyên bản đã rối bởi nay càng thêm hỗn loạn, rồi lại có từng trận co rút xa lạ, còn có những lời nói rối ren, làm y thầm nghĩ muốn đem đám hắc y nhân đi thiên đao vạn quả ...

Chỉ cần nghĩ đến Đỗ Lâm bị thương, càng tiến thêm một bước nghĩ đến Đỗ Lâm sẽ chết, điểm này làm chân y càng thêm lạnh. Tuy rằng biết rõ vết thương không trí mạng, nhưng vẫn nhịn không được mà sợ hãi ...

Loại tâm tình này đến tột cùng là ...

“Ta đến tột cùng là ...”

Ở nơi kia, thắng lợi không cần nghi ngờ là nghiêng về phía Lâm Kiếm Trang.

Hắc y sát thủ gần như bị tiêu diệt toàn bộ, người của Lâm Kiếm Trang tuy rằng cũng đã bị thương không ít, cũng có nhiều huynh đệ học nghệ không tinh bị ngã xuống, nhưng thân thể to lớn coi như không tồi.

Sau lưng bị thương, Đỗ Lâm vẫn hôn mê bất tỉnh, trải qua chấn trị của lang trung trong trang, cuối cùng đã thoát khỏi thời kì nguy hiểm nhất.

Lúc này, Giang Vô Bận vẫn ở bên cạnh Đỗ Lâm, chưa từng rời đi.

Ba bốn ngày qua đi, Giang Vô Bận lần thứ hai xuất hiện trước mắt mọi người trong Lâm Kiếm Trang.

“Lưu lại người sống chưa?”

“Trang chủ, lão nô hành sự bất lực, không phát hiện đầu lưỡi bọn họ có kịch độc ... Bọn họ đều đã nuốt thuốc độc tự sát.”

“Ân.” Những sát thủ này vốn là tử sĩ, lưu lại tính mạng mà cung khai mới là kì quái. Giang Vô Bận trầm ngâm một lát, phân phó, “Giang Phúc, ngày mai người mang theo ba mươi người đi tra tin tức của Văn Thu.”

“Trang chủ!” Giang Phúc kinh hãi, hắc tử còn muốn lưu lại giám thị tên Đỗ Lâm kia có đối trang chủ động thủ động cước không, nếu bây giờ mà bị phái đi, chẳng phải đã trúng diệu hổ ly sơn? Nói đùa cái gì!

“Thuận tiện tra một chút tin tức của hắc y sát thủ ... Đương nhiên, chuyện của Văn Thu mới là chính.”

“Nhưng là, lão nô tuy rằng bất tài, nhưng nếu ta rời đi, kia Đỗ ... không, Lâm Kiếm Trang này có chuyện phiền toái, vậy phải như thế nào?” Hắc tử không thể để tên yêu ma quỷ quái Đỗ Lâm kia tổn thương trang chủ cho dù là một sợi tóc!

Giang Vô Bận không biết nguyên nhân chân chính làm Giang Phúc lo lắng, nói tiếp, “Người có kinh nghiệm phong phú trong giang hồ, có thể theo dấu vết mà truy tìm được chân tướng sự thật. Văn Thu là hảo hữu tri kỉ của ta, thời gian dài không liên lạc, tuy rằng cũng là tác phong của hắc tử, nhưng ta lại cảm thấy sự tình có chút không thích hợp. Phúc quản gia, chuyện này chỉ có thể giao cho người, ta mới yên tâm.”

Trang chủ đều đã nói đến nước này, hắc tử còn có thể như thế nào?

Giang Phú chỉ có thể không cam lòng mà khoanh tay khom người hành lễ, ứng với câu, “... Thị.” Khi khom người xuống, liền hướng về phía Giang Tam đang đồng dạng lo lắng nháy mắt ra hiệu. Lỗ mũi đại hán cũng không linh hội sai ý tứ của hán, gật gật đầu, biểu tình ngưng trọng, nhìn bộ dáng kia, là thể sống thể chết bảo vệ trình tiết của trang chủ không bị cầm thú cướp đi, Giang Phúc lúc này mới yên lòng, thúc thủ đứng ở một bên.

Còn chưa đợi tâm của Giang Phúc buông hoàn toàn, Giang Vô Bận phân phó, “Đỗ công tử dưỡng thương đã nhiều ngày, phân phó thiện phòng chuẩn bị chút thuốc bổ.”

“Thị. Giang Thuận thái độ làm người thông minh, tay chân nhanh nhẹn, lão nô cho hán chiếu cố công tử.” Thuận tiện giám thị. Đương nhiên những lời không đúng với chức quản gia này hán không nói ra, chỉ nhủ thầm trong lòng.

Giang Vô Bận trầm ngâm một lát, trả lời, “Không cần.”

“A?” Giang Phúc sững sốt, cũng không có dị nghị gì, nói, “Thị. Hết thầy theo trang chủ phân phó.”

Giang Vô Bận gật đầu, liền hướng phía Tây đi.

Phúc quản gia như muốn già đi mười tuổi, “Trang chủ y ... rốt cuộc vẫn là ...”

“Mấy ngày nay trang chủ vẫn tự mình chiếu cố cái tên họ Đỗ kia, như vậy xem ra, chẳng lẽ tin đồn là thật?”

Giang Tam không thể tin mà nói ra một câu, mọi người xung quanh sau khi bị hóa đá, liền lần thứ hai tung ra ma quyền sát chưởng.

“Tam ca, nhớ thông tri mọi người đi lấy roi quất tử thi.”

Tiếp nhận thuốc bổ từ trong tay hạ nhân, Giang Vô Bận từ thiện phòng bưng chén cháo lên, lại chọn mấy khối điểm tâm xộp xộp, một cổ não nhét vào trong thực hạp, liền đi về phía hậu viện.

Trong viện đen kịt, không thấp nển, cũng khiến cho khoảng sân rộng lớn không có đến một chút hơi thở của người sống.

Nếu không nhờ ánh trăng chiếu xuống làm giảm cảm giác lạnh thanh này, chỉ làm người ta liên tưởng đến một từ “thảm bạch” càng làm tăng thêm cảm giác lạnh như băng.

Giang Vô Bận đẩy cửa vào phòng, người luyện võ phần lớn vào buổi tối, cho dù không có ánh trăng mờ mờ lung lung, hoặc không thấp nển, vẫn có thể thấy được nhất thanh nhị sở.

Đỗ Lâm cuộn mình trong chăn, hô hấp dồn dập, hiển nhiên rất không thoải mái.

Giang Vô Bận đặt thực hạp lên bàn, đi đến cúi đầu nhìn tình hình trên giường, liền vỗ vỗ mặt Đỗ Lâm, “Thức dậy, đến giờ uống thuốc rồi.”

Đỗ Lâm còn đang ngủ say, trong mũi toát ra một tiếng “Ân”, liền không có thêm phản ứng gì nữa.

Thấy Đỗ Lâm sắc mặt ửng hồng, trên mặt đều là mồ hôi, phỏng chừng rất khó chịu, hơn nữa chạm vào hán cũng thấy nóng đến kinh người.

Còn nhớ rất rõ nhiệt độ cơ thể của người này rất thấp, bây giờ lại nóng đến như vậy, thật sự quá không tầm thường.

Trên thực tế cho dù là khi hoan ái, nhiệt độ cơ thể của Đỗ Lâm cũng thấp đến dọa người ... Trong lòng Giang Vô Bận thoáng thất lại một cái, liền không để ý nữa mà cầm lấy đồng bồn, ra ngoài lấy nước dưới giếng, vắt khăn, rồi trở lại phòng.

“Nóng ...”

Vừa mới tiến vào, liền nghe được Đỗ Lâm rên rỉ, Giang Vô Bận nghiêng người ngồi bên giường, dùng khăn giúp hán lau đi mồ hôi trên trán, khăn lạnh vừa mới chạm vào, Đỗ Lâm đang mê man liền nhin không được run lên, tự động tiếp cận tay y.

Nhìn nụ cười thỏa mãn trên khuôn mặt kia, cùng với hai má vì phát sốt mà ửng hồng, Giang Vô Bận cảm thấy tim đập nhanh không ít.

Loại cảm giác này thường xuyên phát sinh trong những ngày chăm sóc hẩn, tầm thường đến nỗi tựa hồ không thể gọi là “dị thường”.

Giang Vô Bạ ngừng tầm mắt trên khuôn mặt khó có thể được trầm tĩnh như lúc này, đoàn loạn ma trong lòng kia cũng trở nên không phải rất đáng ghét.

“Đỗ Lân, thức dậy uống thuốc, rồi ăn chút gì đó.” Bất tri bất giác, thanh âm của y bị tình hình này cuốn hút, phóng nhu không ít.

“... Ân ...” Đỗ Lân đang bệnh nặng mê man không phải hiện ra điểm này, chỉ muốn tiếp cận đến nơi mát mẻ. Hẩn đã mê man một ngày, nếu không ăn cái gì, chỉ sợ sẽ chịu không nổi.

“Thức dậy, uống thuốc, ăn chút gì đi!”

Đỗ Lân vẫn không phản ứng.

“Mau tỉnh tỉnh!”

“... Hô ...”

“Uy! Hỏa hoạn! Giết người rồi!”

“... Hô nói nhiều quá ...”

“...” Giang Vô Bạ trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên mở miệng, “Nếu người không đứng dậy, ta sẽ không giúp người vẽ bức ** đồ.”

“Không được!” Âm cuối trong lời này đã không còn lạc, người bệnh nọ chẳng những mở mắt, mà thân thủ còn bắt lấy ống tay áo của y, “Người đáp ứng rồi, không thể đổi ý! Nếu người đổi ý, ta cho dù biến thành lệ quỷ cũng không buông tha người!”

Thanh niên vừa rồi còn đang mơ mơ màng màng, giờ phút này đã khôi phục thanh tỉnh, không biết là phát sốt vẫn có mãnh được ** đồ kích thích, song nhân Đỗ Lân đều có thể tỏa ra ánh sáng. Giang Vô Bạ hoàn toàn không nói gì.

Này đến tột cùng là ai a?

Y bỗng nhiên cảm giác được toàn thân mất hết sức lực, rất có xúc động muốn đào một cái hố to ở hậu viện, sau đó đem người này thả xuống chôn.

“Thức dậy, uống thuốc.”

Đỗ Lân lần thứ hai yếu ớt ngã lại trên giường, mắt sắp nhắm lại.

“Không được ngủ! Uống thuốc ăn cơm!” Chỉ cần người nào đó tỉnh lại, Giang Vô Bạ liền ức chế không được thái độ hung ác.

“Nga ...” Cho dù hiện giờ cân não không rõ lắm, theo bản năng cũng biết người trước mắt này không dễ chọc, Đỗ Lân mơ màng muốn ngồi lên, nhưng ngay cả cánh tay cũng nâng không nổi, “Ta ... không động được ...”

Khi hẩn nói chuyện thì lưỡi cũng khó động ... câu nói dừng mãnh phi thường muốn dây dưa đến chết vừa rồi đến tột cùng đã chạy đi đâu?

Giang Vô Bạ bắt đặc dĩ, cũng chỉ có thể như những ngày trước đứng dậy cầm chén thuốc, một tay nâng nửa người trên của Đỗ Lân lên, cho hẩn tựa vào người mình, choàng cánh tay quá phía sau, cầm chén thuốc đưa đến bên miệng hẩn.

“Đắng quá ...” Đỗ Lân vừa uống một ngụm liền chịu không nổi, lập tức nước mắt lưng tròng, vịn phần ủy khuất mà nhìn Giang Vô Bạ.

“Đắng cũng phải uống hết cho ta!” Đáng tiếc là chỉ cần hẩn thanh tỉnh, Giang Vô Bạ liền lập tức khôi phục thái độ lãnh ngạnh, đem chén thuốc bắt hẩn uống hết.

“Khụ khụ ... khụ khụ ...” Mặt Đỗ Lân đều nhả thành một đoàn, trong đầu mờ mờ mịt mịt, cái gáy còn ần ần đau, đã vậy tiểu mỹ nhân này còn hung hăng khi dễ hẩn, thực quá đáng.

Song nhân ngập nước đáng thương hề hề nhìn Giang Vô Bạ, đối phương cũng bất vi sở động, trực tiếp lấy chén cháo ra trộn, lại bị uy một lúc sau, lúc này Giang Vô Bạ mới dừng tay.

Đỗ Lân mờ mịt mà ngủ.

Giang Vô Bạ thật cẩn thận mà cỡi y phục hần, dùng thủ pháp nhẹ nhất nhu nhất mà thượng dược trên miệng vết thương của hần, đối với thân thể mị nhân đã từng mây mưa cùng mình, giờ phút này lại phải chiếu cố mà không chứa một chút tà niệm gì.

Này cũng không phải là khôi phục lại tâm như chi thủy giống dĩ vãng, mà là ...

Nhớ lại Đỗ Lân mơ mơ màng màng vì hần ngăn trở một đao, tâm tình Giang Vô Bạ liền bắt đầu phức tạp.

Thương thế của Đỗ Lân hơn mười ngày mới tốt, bất quá đến khi hần khôi phục thanh tỉnh và có thể tự chiếu cố mình, Giang Vô Bạ lập tức phải bận rộn, rời đi Lâm Kiếm Trang.

Chuyện này tất cả đều do một tin tức từ Giang Phúc nguyên bản đã rời Lâm Kiếm Trang ra ngoài thu thập được.

Đinh Văn Thu đi điều tra tin tức của hắc y sát thủ, kết quả mất tích một cách kỳ lạ.

Giang Vô Bạ không nói hai lời, chuẩn bị xuất hành, nói gì đi nữa cũng muốn tự mình tìm Đinh Văn Thu trở lại.

Trước khi đi, vị Giang Vô Bạ không biết phát ra cái âm tình gì này, đi vào sương phòng của hần, lạnh lùng nhìn hần một lúc lâu, nhìn đến hần cả người sợ hãi, mới bỏ lại một câu, “Thương của mình thì tự mình coi chừng, chờ ta về kiểm tra, nếu còn chưa hảo, người nhất định sẽ chết.”

Đỗ Lân hoàn toàn chính là mặc danh kì diệu ...

Cái gì a?

Sau đó Giang Vô Bạ hoàn toàn làm đúng theo lời y nói lúc trước, sai sử một người đến, làm Đỗ Lân chỉ có thể thương cảm hề hề mà xử lí miệng vết thương của hần.

“Hừ! Con súc sinh kia, ta tốt xấu gì cũng là vì y mới bị thương, đây là thái độ gì ...” Lầm bầm sát dược cho mình, sát sát, lại nghĩ đến chuyện khác, “Nói trở lại, ta lúc đó ăn nhầm cái gì mà đỡ một đao cho y a!”

Nếu là nói vì muốn Giang Vô Bạ nguôi giận, hoặc là nhân cơ hội này uy hiếp tiểu tử kia thêm hai bức ** đồ.

Loại, cũng có thể nói được, nhưng rõ ràng lúc trước mình vẫn chưa tự hỏi, thân thể liền đã hành động. Này giải thích như thế nào?

Đỗ Lân cơ hồ ngay cả chính mình cũng không rõ.

“Quên đi, mặc kệ! Phiền toái muốn chết! Ai yêu yêu, đau quá ... đau quá ...” Nước mắt Đỗ Lân đều nhanh chảy ra, điều này càng làm hần thêm hoài niệm khoảng thời gian hôn mê bất tỉnh trước kia.

Lại nói tiếp, những ngày đó sẽ không thực sự là Giang Vô Bạ chiếu cố hần chứ?

Nói như vậy, cảm giác bàn tay to kia vuốt ve trên lưng, thật sự là rất tốt ...

Nghĩ đến đây, thân thể liền có phản ứng.

Đỗ Lân nhìn nhìn nửa người dưới của mình đang hăng hái, vẻ mặt đau khổ, “Sách, trên người mang thương, hành động không tiện ... Ngay cả ** cũng không được nga ...”

Cứ như vậy nhịn được thêm mười ngày, chung quy đợi đến khi vết sẹo hoàn toàn bóc ra, còn lại một đạo nhục ngân.

Đỗ Lân cuối cùng có thể thoát khỏi giấc mộng tự lấy tay an ủi mình, lại thừa dịp lao đầu không có ở đây, rốt cuộc có thể quang minh chính đại chạy đi **.

Lúc đầu, Đỗ Lân trong phần hồng trần còn như cá gặp nước, khoái hoạt vô cùng, nhưng cứ như thế qua mấy ngày, liền nhớ tên lao đầu không biết đã hỗn đi nơi nào.

Giang Vô BẠN rốt cuộc có tìm được Đinh Văn Thu không? Như thế nào đi lâu vậy rồi mà còn chưa trở về?

Lại qua mấy ngày, Đỗ Lâm cũng thấy được hàng đêm sênh ca cũng không có thú vị gì, tự động tự phát quay về tiểu viện của mình, ngồi ngắm người.

Đạo thân ảnh mình đây đưa đã thành thói quen kia không ở đây, vì sao lại cảm thấy trống rỗng?

Đỗ Lâm không rõ.

Cứ như vậy, lại gần người thêm hai mươi ngày, Giang Vô BẠN cuối cùng đã trở lại.

Thời điểm Đỗ Lâm nhìn thấy Giang Vô BẠN thì không khỏi hoảng sợ.

Giang Vô BẠN từ trước đến nay vận bạch y giờ lại bám đầy bụi, tóc dài vấn lên thành búi, sắc mặt tiêu tụy, hai bên má cũng có chút hõm xuống, cảm lại càng thêm nhợt.

Không hiểu như thế nào, Đỗ Lâm nhìn thấy bộ dáng này của y, trong lòng lo lắng, nhưng ngoài miệng vẫn xấu như trước, “Như thế nào? Bất quá chỉ trong thời gian ngắn, người đã nhớ ta đến như vậy?”

Giang Vô BẠN ngồi trên cái ghế trong thư phòng, song nhãn cũng không nhìn hắn, một thân cô đơn khó có được làm Đỗ Lâm không kim lòng được mà tiêu sái tiến lên.

Bỗng nhiên Giang Vô BẠN vươn tay, ôm lấy thắt lưng hắn, đem mặt chôn tại bụng hắn.

Đỗ Lâm thiếu chút nữa sợ hãi hét to!

Giang Vô BẠN chưa từng chủ động như vậy thân cận với hắn, hiện tại là sao? Rốt cuộc là đang làm cái gì?

“Giang đại kiếm khách, người, người sao vậy?”

Thanh âm rầu rĩ truyền đến, “Ta không tìm được hắn ...”

“A?” Đỗ Lâm có chút sửng sốt rồi mới phản ứng lại, “Không thể nào?”

“Văn Thu hắn, ta như thế nào cũng không tìm được hắn ... nếu như lúc trước ta cường ngạnh một chút, không để ý đến cảm thụ tôn nghiêm của hắn, kia hiện tại hắn sẽ không ...” Nửa tháng này, Giang Vô BẠN suất lĩnh mọi người không sai biệt lắm đã lật tung hết cả giang hồ, nhưng vẫn là không tìm được Đinh Văn Thu.

“Bán Chiêu Văn” quả thật như hư không mà tiêu thất, một chút dấu vết cũng không lưu lại!

Mà nhóm hắc y sát thủ mới nói cho y biết Đinh Văn Thu đi về phía Bắc, lại càng khó tìm, cũng càng khó triển.

Cho nên, thời gian dài như vậy, Giang Vô BẠN một chút thu hoạch cũng không có.

Mà nhóm kiếm khách của kiếm thuật thập tuyệt trung, cũng gặp nan đề đồng dạng.

Giang Vô BẠN lúc này mới ý thức được hành động của mình, liền lập tức lấy tay đẩy Đỗ Lâm ra, cũng không nhìn hắn, thanh âm lần thứ hai khô lạnh đậm, “Xin lỗi, ta thất thố.”

Khi nhìn Đỗ Lâm, sợi dây buộc chặt trong lòng nhất thời đứt đoạn, đợi đến khi phát hiện ra, thì đã làm cái hành động mất mặt này, điểm ấy làm Giang Vô BẠN xấu hổ không thôi.

Đỗ Lâm nhìn bộ dáng chật vật và tiêu tụy của Giang Vô BẠN.

Cho nên, Giang Vô BẠN mới chật vật như vậy?

Nửa tháng này, là vì muốn cứu hảo hữu của mình mà vội đến xoay vòng?

Nhìn nam nhân lúc này mới đem tình cảm chân thật bộc phát ra, Đỗ Lâm cảm thấy có cái gì đó nhẹ nhàng đi vào nơi mềm mại nhất trong lòng. Cảm giác động lại của một tháng không gặp giờ phút này bùng nổ, hắn vươn tay đè lại vai Giang Vô BẠN, nhìn gương mặt phần hận tràn đầy tự trách kia, Đỗ Lâm nhìn không được cúi người xuống.

Giang Vô BẠN không dự đoán được hắn cư nhiên trong thời điểm này làm như vậy, sửng sốt một chút, đã bị đắc thủ.

“Đỗ ... Ân ...” Giang Vô Bận thân thủ muốn đẩy hẳn ra, ngay lúc đó lưỡi đã khiêu khích môi y, xông thẳng vào, mang đến một loại ma dương kích thích vừa quen thuộc vừa xa lạ, làm tất cả giấy dựa của y đều trở nên yếu đuối vô lực.

Bị người ôm gắt gao như vậy, cảm giác được nhiệt độ cơ thể của đối phương, đối với Giang Vô Bận hiện đang tự trách mình mà nói, không thể nghi ngờ là một lực hấp dẫn càng lớn.

Tại sao mình lại vô dụng như vậy?

Tại sao lại ở thời điểm cần thiết nhất lại không ở bên cạnh hảo hữu?

Tại sao lúc trước tâm như mơ màng, cho Đinh Văn Thu đi vào nguy hiểm, mà không hỗ trợ?

Biết rõ địch nhân nguy hiểm như vậy, tại sao còn muốn coi trọng ý tứ của hảo hữu, khoanh tay đứng nhìn?

Tôn nghiêm chết tiệt, khi đối mặt với nguy hiểm thì lại như giấy bàn yếu ớt, nhằm chán đến nỗi làm cho người khác nhạo báng!

Tín nhiệm chết tiệt, làm y tin tưởng vững chắc Văn Thu sẽ không xảy ra chuyện gì, kết quả bây giờ lại ...

Từng chút từng chút, đầu lưỡi bị động giờ đã cùng nhau múa, hai tay nguyên bản muốn đẩy ra của Giang Vô Bận, cũng đột nhiên nảy sinh ý nghĩ ác độc gắt gao mà ôm người Đỗ Lân.

Hô hấp dồn dập, thân thể giao triền, Đỗ Lân nguyên bản chỉ cảm thấy thân thể vừa động, muốn hôn liền hôn lên, hôn an ủi một chút, lại không dự đoán được nam nhân không thoát nổi trêu chọc này, thân mình đã gắt gao bị ôm, mạnh đến nỗi như muốn nghiền nát xương mình, hoặc như muốn làm cho cả người hẳn hoi làm một qua cái ôm, làm hẳn suýt nữa không hô hấp được.

Loại cảm giác cấp thiết này, cùng với cường ngạnh cảm lúc trước không có, thân thể kích thích, vì vậy hẳn cũng phản thủ mà ôm chặt người nọ, càng thêm dùng sức mà hôn.

Hai người dây dưa lẫn nhau, cùng nhau lạp xả, giờ phút này đều theo bản năng mà làm, thiên tính thú tính xâm lược trong vui thích chiếm cứ thượng phong. Đỗ Lân chỉ nghe thanh âm “Đồng” một tiếng vang lên, cả người đã bị ấn ngã trên một bàn.

Nơi này là thư phòng, đương nhiên sẽ không có giường, cái bàn là nơi tiện lợi nhất. Sách vở lẫn giấy bút đều bị đẩy hết xuống đất, “phốc lạp lạp” rơi xuống.

Hay cổ tay của Đỗ Lân bị nắm lấy, kéo lên đỉnh đầu, y phục sớm đã bị kéo xuống, lòng ngực pháp phòng theo từng nhịp hô hấp.

Tiếng thở dốc, tràn đầy khí vị của hung tính (giống đực =)]) phát tình, kích thích cảm giác của cả hai, thúc giục hành động tiếp theo của họ.

Dựa theo trí nhớ nửa tỉnh nửa say lần đó, Giang Vô Bận cúi đầu khăng cấn cổ Đỗ Lân, một đường dọc xuống dưới, đi đến ngực, đầu lưỡi liếm lên thù du, theo sau đó là răng nanh ma sát, rồi lại hăng hái cắn.

“A ...” Thanh âm khàn khàn lại điềm nị tựa như hoan nghênh, lại như phản kháng, Đỗ Lân trước mắt mơ hồ, hai chân không bị trói buộc đã quán quanh eo đối phương, mông nhẹ nhàng cọ xát bộ vị của đối phương, cảm nhận thật rõ ràng sự nóng cháy của thứ kia.

Hắn đã đến gần mẫu chỉ cô nương lâu lắm lâu lắm rồi, hiện tại gặp được sao có thể dễ dàng buông tha?

Hưởng chi hiện tại đã đến tuyến, rốt cuộc không khống chế được, quên mất đi sự đau nhức mệt mỏi đủ loại gì đó, hiện tại thậm chí muốn được mau mau hưởng thụ khoái cảm của việc bị xuyên qua.

“Nhanh ... nhanh lên ... A!” Kết quả của nhiều lần cọ xát khiêu khích, chính là ** đã sưng to đến muốn nổ tung, hai tay bị kiềm chế, cũng không thể tự mình lộn, kể duy nhất hiện nay, chỉ có thể thúc đẩy đối phương mau mau động thủ, giải cứu hẳn thoát khỏi sự ngựa ngáy này.

Trường khối bị kéo đến tận gối, đùi phải bị nâng cao, đặt trên cánh tay trái, bộ phận bồng bồng phần chắn như nhau cọ xát, cảm thụ sự cứng rắn nóng cháy của nhau.

“... Ngó ngó ... nhanh lên, nhanh lên nữa ...” Loại kích thích này nữ nhân không thể làm được, hạ thể cứng như thiết ma sát lẫn nhau, không bao lâu liền chảy ra mật thủy, Đỗ Lâm trong mũi hừ một tiếng, cổ họng nhẹ giọng rên rỉ, vì sắp đến cao trào, thất lưng cũng nhịn không được bắt đầu vận vẹo.

Cái mông lõa lồ, theo từng động tác va chạm, từng chút cọ xát nơi mẫn cảm của nhau, tuy rằng chưa chân chính mập hợp, nhưng thanh âm của thân thể ma sát tạo ra, tiếng nước *** dục, tiếng thở dốc nhu nị khàn khàn không dứt, đều luôn mãi khiêu chiến tính nhẫn nại của nam nhân.

“A ...”

“Ân ...”

Kết quả của nhiều lần cọ xát chính là cao trào của hai người, Giang Vô Bận nằm trên người Đỗ Lâm, y phục của y vẫn còn hoàn hảo, còn trường khổ của Đỗ Lâm sớm đã bị vứt qua một bên, một chân khác lại bị nâng lên hết cỡ, nửa người dưới trắng trợn cùng y dính sát vào nhau, nửa người trên y phục hỗn độn tụt đến cánh tay, cái gì cũng không che được.

Tuy rằng nơi này hôn ám, nhưng ánh trăng ngoài cửa sổ lại không chút nào luyến tiếc chiếu vào làm cho thân thể hần thêm một tầng huỳnh quang, thân thể bạch ngọc dưới sự phụ trợ của hắc y, càng có vẻ trong suốt, đưa tay chạm vào, chỉ cảm thấy da thịt trắng mịn, mặc dù đầy mồ hôi, nhưng lại như muốn hấp tay mình vào, làm người khác luyến tiếc lấy ra.

Hô hấp dần chậm lại, cao trào qua đi, gương mặt liền lộ ra màu bạc hồng, song nhân như nước, trên trán là một tầng mồ hôi tinh mịn. Hần của lúc này, không vô lại như ngày thường làm người chán ghét, tuy rằng dung mạo không đẹp, nhưng hiện tại khí chất lại đặc biệt, làm người ta luyến tiếc dời tầm mắt.

Giang Vô Bận bán nằm trên người hần, nhìn thấy mấy giọt mồ hôi chảy trên trán, liền thân thủ giúp hần lau đi.

Đỗ Lâm nhìn y, song nhân sương mù, mỉm cười, môi liền lập tức bị hôn trụ.

Lần hôn môi này khác xa sự kịch liệt lúc trước rất nhiều, như cuồng phong bạo vũ, Đỗ Lâm không kịp chống lại liền như nước chảy bèo trôi, thỉnh thoảng châm ngòi thổi gió.

Ngón tay trên người tới lui chung quanh tuần tra, hai tay Đỗ Lâm đã sớm được thả, lại bởi vì tư thế hiện tại, mà không ôm được vai đối phương, lại phản thủ mà nắm lấy mái tóc rối, thân thể ngưỡng lên, quá vui thích mà run rẩy, cũng vì chuẩn bị cho sự đau đớn tiếp theo.

“Ân ...”

Một tiếng rên rỉ thở dốc vang lên, Đỗ Lâm cảm thấy hai tay y nâng mông mình lên, dùng sức tách ra, hung vật theo sau hung hăng tiến vào, ở đầu chảy ra mật dịch, trực đảo Hoàng Long.

“Ân ...” Hai người đồng thời kêu ra một tiếng đau đớn.

Nhục nhận có vẻ không được thuận lợi, tuy rằng động tình, nhưng nơi này cũng không phải dùng để hoan ái, khô khốc nhỏ hẹp, mặc dù có dục dịch bôi trơn, nhưng bấy nhiêu vẫn chưa đủ. Giờ phút này song phương ngạnh sinh sinh xâm nhập, đều đau đến không chịu nổi.

Hai hàng lông mày của Đỗ Lâm nhíu lại, hiển nhiên là rất đau. Tuy rằng tham luyến sự khoái hoạt sau đó, nhưng giờ phút này cũng đã rất muốn chữ ảm lên.

Ngẩng đầu lên, còn chưa kịp mở miệng, lại thấy đối phương nguyên bản mang theo hương vị cấm dục nồng đậm giờ đây trào ra một đám mây đỏ, mồ hôi dọc theo mi tâm chảy qua mũi, theo chóp mũi, nhiều lên bụng của hần.

Đỗ Lâm liền cảm thấy một cỗ liệt hỏa theo giọt mồ hôi đó nổi lên, cùng một ngọn lửa khác trên người liên hợp, *** nổi lên làm hần quên sạch đau đớn.

Từ góc độ này có thể nhìn rõ được eo mình bị nâng lên, hai tay người nọ đặt dưới song mông của mình, vật kia chỉ mới sắp nhập được phân nửa, còn phân nửa vẫn ở bên ngoài.

Tưởng tượng đến Xà Hạt phu nhân yêu mị đến tận xương, cực đoan chán ghét hành vi không hợp người, rồi thì kiếm khách lạc hậu Giang Vô Bận vừa hận không thể chém mình thành tám khúc, vừa thấy loại cảnh tượng quá mức kích thích này dục hỏa liền càng dữ dội hơn.

Đỗ Lân nhìn không được bị dụ hoặc, vươn tay xuống hạ thân tìm kiếm. Đầu ngón tay đặt trên nửa thanh phân thân lõa lồ của đối phương cùng bí huyết nuốt được phân nửa thanh của mình, làm cho đối phương toàn thân cứng đờ, sau đó là thanh âm hung tợn nghiêng răng nghiêng lợi, “Đỗ, Lân!”

“Có gì phải ngưng ngưng?” Hắn thở hổn hển, mang theo nụ cười mị nhân, lớn mật hoặc nên gọi là làm càn mà vuốt ve bộ vị đang tương liên lẫn nhau, “Cơ hội khó được ... Lần sau ai biết được ngươi có hưng trí hay không, nên phải thừa dịp này mà hảo hảo nghiền cứu một chút, sợ ta không viết được ... A! Ô ô ...”

Tiếng cười nói mang theo thở dốc chấm dứt trong động tác mãnh liệt, Giang Vô Bận liền dùng tư thế kết hợp như thế, mạnh bạo mà đem thân thể hắn lật ngược, từ sau lưng nhận lấy sự xâm phạm cường hãn hữu lực.

Thương trên lưng đã tốt rồi, dùng kim sang được thượng đẳng nhất, ngay cả sẹo cũng không lưu lại.

Giang Vô Bận khom người cúi đầu, hôn lên nơi vết thương lúc trước, nhớ đến tâm tình khi sát được cho hắn của mình, thất lưng càng thêm dùng sức, nhiệt hỏa trường đại gắng gượng xâm nhập càng sâu vào địa phương kia.

Đỗ Lân chỉ có thể dồn dập thở dốc và nức nở rên rỉ trước hành động ô nhiễm trả thù phát ra, phân thân dựng thẳng cọc xát lên cạnh bàn, ngẫu nhiên va chạm vài cái, xúc cảm cường ngạnh khi dễ làm cho chất lỏng bàn bạc chảy ra.

Dùng đạo khô ráo dần quen thuộc với sự xâm nhập của cự vật, bắt đầu phun ra nuốt vào.

“Ân ... Ô ô ... A ...”

Mông bị nâng cao, nơi bí ẩn người khác vẫn chưa từng thấy qua, giờ đây liền bại lộ ra trước mắt đối phương.

Đỗ Lân cảm thấy tầm mắt đối phương nóng rực, làm cho mỗi tác da thịt trên người hắn đều cháy đến phát đau. Loại cảm giác này phối hợp với động tác của nhục nhận nơi bí huyết dưới hạ thân, càng làm cho tư tưởng hắn thêm hỗn loạn, dục hỏa lại càng nóng hơn.

Những bất an, không cam lòng, cùng với trong lơ đãng mà tưởng niệm người này, giờ đây hoàn toàn hóa thành khát vọng với người trước mặt. Sau khi tiến vào cơ thể đối phương Giang Vô Bận cảm giác được dục triều tràn ra càng mãnh liệt hơn dĩ vãng.

Y không nhẫn nại được mà tùy ý rong đuổi trong dung đạo nhỏ hẹp, y có thể cảm nhận được giữa song mông tuyết bạch này là một cái động nhỏ có bao nhiêu chật hẹp, gắt gao bao chặt lấy y không chịu thả lỏng, nội vách mềm mại như tơ trù, rồi lại nóng cháy như nham thạch, như muốn nuốt hết y vào, sau đó lấy liệt hỏa làm y tan chảy.

Dục hỏa đốt lên tận não, lại phát hiện mình vì tự hỏi mà dừng lại giữa chừng, Giang Vô Bận ôm thất lưng đối phương, trong thanh âm lo lắng thúc giục “Nhanh lên, dùng sức chút, dùng dùng lại” của đối phương, mạnh mẽ đâm sâu vào, đến khi vào nơi sâu nhất ...

Trong thời điểm cao trào nhất, Giang Vô Bận nghe được thanh âm thì thảo của chính mình, “Đỗ Lân, ta thích ngươi ...”

>>END 7

8. Chương 8: Nan

Đỗ Lân cả người như nằm mộng.

Tai hấn không có vấn đề gì chứ?

Hay là một đao kia không phải chém sau lưng hấn, mà là chém vào đầu? Sao hấn lại nghe được cái tên Giang Vô Bận tính tình siêu ngoan cố, siêu chán ghét hấn lại nói ra ba chữ “Ta thích người”?

Ha ha, nghe lầm, này hoàn toàn là nghe lầm thôi ...

Hấn rất muốn ha ha cho qua, nhưng sự thật lại không buông tha cho hấn nhẹ nhàng như vậy.

Sau khi Giang Vô Bận nói xong, cũng là sau khi cao trào qua đi, sau khi trận mây mưa của hai người kết thúc, sau khi bình minh dâng lên, có vẻ như Giang Vô Bận cũng không ngờ mình sẽ nói ra những lời này, xanh mặt ngồi một bên.

Không khí giữa cả hai lúc này, nói có bao nhiêu xấu hổ liền có bấy nhiêu xấu hổ.

Đỗ Lân có chút nhịn không được, đành mở miệng hòa giải, “Ách, Giang đại kiếm khách, cái kia, người cũng biết, sau khi làm xong loại sự tình này, giữa lúc tình triều mệnh mỏng, đầu sẽ trở nên mê muội, sẽ nói ra những lời mà bản thân không muốn nói ...”

Giang Vô Bận vốn đang nghiêm mặt ngồi ở một bên, nghe hấn nói như vậy, sắc mặt ngược lại càng thêm khó coi, một hơi tóm lấy cánh tay Đỗ Lân, dùng thanh âm đủ để đông lạnh người khác nói, “Người là nói ta gạt người?”

Khoảng cách gần đến nỗi có thể trông thấy rõ ràng gương mặt tuấn mỹ giờ đã biến thành bộ dáng của yêu ma quỷ quái, Đỗ Lân lập tức không cốt khí mà khuất phục: “Ha ha, sao có thể a! Ta chỉ là nhất thời lạnh mồm lạnh miệng ...” Nếu không nói hòa theo y, chỉ sợ khó giữ được cái mạng nhỏ này.

“Hừ!” Giang Vô Bận buông tay, tiếp tục hờn dỗi. Cũng không biết là đang tự bất mãn chính y, hay là bất mãn Đỗ Lân.

Đỗ Lân xấu hổ cười gượng hai tiếng, không thể phủ nhận, nếu thực sự bị Giang Vô Bận thích, kia kể tiếp chỉ có nước sôi lửa bỏng. Tuy rằng hấn thực thích thân thể Giang Vô Bận, nhưng không thể vì nhục dục hưởng thụ của mình, mà khiến cho sau này bị giam cầm?

Không được, cái loại ý nghĩ đi ra ngoài tránh đầu ngọn gió. Bị người khác thích, tương đương với không có việc tốt.

Nếu bị người treo cổ trên một cái cây, vậy rừng cây ở ngoài thì làm sao đây?

“Giang ...”

Đang muốn nói gì đó, chợt nghe phó nhân bên ngoài kêu to, “Trang chủ, không tốt! trang chủ!”

Tiếp theo chính là tiếng bước chân của mọi người đang hướng tới, thanh âm cực lớn, nghe vào có thể tưởng tượng được có bao nhiêu hùng vĩ.

“Không xong!”

Hai người đồng thời ý thức được sự tình không ổn, nhưng đã quá muộn để che dấu, người tới động tác nhanh chóng, Giang Vô Bận vừa mới lấy chân cho Đỗ Lân còn đang ***, cửa phòng đã bị người phá ra!

“Trang chủ! Đại sự không ổn ... A!”

Quản gia Giang Phúc từ trước đến nay vẫn trầm ổn hiện giờ đang thạch hóa mà giữ nguyên tư thế đẩy cửa, khi bọn gia đình đi theo phía sau hấn nhìn thấy tình hình trong phòng, cũng cứng người tập thể.

“Sách, thực không giáo dưỡng ...” Đỗ Lân vừa than thở vừa lấy chân bao người mình, miễn cưỡng từ mặt đất đứng lên, bất quá chỉ trong khoảng thời gian ngắn này, tất cả cũng đã thấy được ứ ngán trên người hấn.

Trong phòng tràn ngập mùi vị tanh nồng của chuyện vừa nãy, ngoại y của trang chủ bị vứt dưới đất, trong đồng đó có y phục hôm qua của Đỗ Lân, còn có cái bàn loạn thất bát tao, thậm chí ngay cả màn che trên trụ tử cũng bị xả xuống ...

Giang Phúc hai mắt khê đảo, “Đông” một tiếng té thẳng ra sau!

“Quản gia! Quản gia!”

“Quản gia người sao thế?”

Bọn gia đình lập tức chiếu cổ nâng hẳn dậy, Giang Tam thì dùng đôi mắt ngập nước nhìn chăm chăm về phía sau Giang Vô Bận, cho tới lúc chuyển đến trên người Đỗ Lâm, lập tức biến thành ánh mắt tràn đầy phần nộ, ngoan lệ mà oán hận.

“Yêu nghiệt! Là người mê hoặc trang chủ! Ta muốn giết người!” Cùng phóng đến là lưỡi búa tùy thân.

“Hanh hanh, đến đây đến đây ~ có bản lĩnh thì giết ta a! Ha ha ha, đáng tiếc trang chủ nhà người vẫn thích ta hơn người a ...” Người nào đó mặc dù hành động không tiện, nhưng vẫn cuồng tiếu kèm theo một bộ dáng tiếu nhân đắc chí, nhân tiện trốn phía sau Giang Vô Bận, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Giang Tam.

“Trang chủ!”

Giang Vô Bận chỉ thấy mi tâm ẩn ẩn đau, vươn tay, liều mạng mà vuốt, trên mặt lại là biểu tình muốn giết người, “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nếu không hảo hảo giải thích ...”

Lúc này Giang Tam mới không cam lòng mà thu hồi ánh nhìn oán độc trên người Đỗ Lâm, chuyển hướng Giang Vô Bận, vẻ mặt kích động, “Trang chủ, làm sao đây? Có người tặng vật này.” Nói xong, liền lấy một cái túi giấu trong tay Giang Phúc ra, đưa cho Giang Vô Bận.

Nếu chỉ là túi giấu thì không có gì ngạc nhiên, ngạc nhiên chính là trên túi giấu lại có thêu bức ** bí điển đồ gồm nam nữ mập hợp. Giang Vô Bận vừa tiếp nhận vừa nhăn mày, khi thấy thứ này, lại nghĩ được loại nùng hương diễm nị đến muốn nôn đó, y liền biết là do ai đưa đến.

“Yêu, là đồ vật của Xà hạt phu nhân a ... Người quả nhiên cùng Xà hạt phu nhân có ám muội!” Từ một bên thăm dò, Đỗ Lâm thấy cái túi giấu trong tay y liền vui vẻ tiếp lời, khẩu khí kia, hoàn toàn là thấy được thứ mình thích, một bộ sắc mặt như người được thiên đại bát quái hương vị.

“Cút!” Giang Vô Bận đã khôi phục lại thái độ bình thường trả lời. Nhưng cuối cùng vẫn thông cảm thân thể thẳng nhai này không khỏe, vậy nên cũng không hề động chân như dự đoán.

“Mở ra xem! Nhìn xem bên trong là cái gì?” Luôn bị đối đãi như vậy, Đỗ Lâm đã thành thói quen, lập tức mặt không đổi sắc thúc giục.

Giang Vô Bận do dự một chút, vẫn là thân thủ mở ra sợi dây, đồng thời nín thở, phòng ngừa bên trong có thứ ám chiêu gì đó.

Một miếng ngọc khấu từ trên miệng túi giấu rơi xuống, rơi đúng vào tay trái của Giang Vô Bận.

Lấy một khối phi thủy khắc thành long khẩu vĩ tương hàm, sinh động như thật, cực kì sống động, giờ phút này đôi mắt được tô điểm bằng hai viên hồng bảo đang đối diện với mắt Giang Vô Bận, làm cho vị trang chủ đứng đầu một trang này hấp một ngụm lương khí.

“Đây là cái gì a? Thoạt nhìn như là đồ trang sức của nam nhân ... A!” Đỗ Lâm bỗng nhớ đến một người mình đã từng gặp một lần, nam tử ôn nhuận nho nhã như ngọc: “Đây không phải là ngọc khấu của Đinh Văn Thu sao?” Nếu hẳn nhớ không lầm, vật trang sức này chính là thứ được Đinh Văn Thu đeo trên đai lưng.

Giang Vô Bận nắm chặt tay, hai mắt bắn ra lửa, từng chữ từng chữ gằn trong miệng, “Xà, hạt, phu, nhân!”

Tỏa long hoàn, đây chính là đồ vật Đinh Văn Thu từ nhỏ liền mang theo bên người, vật luôn theo bên người hiện tại cư nhiên lại vào tay Xà hạt phu nhân tội ác chồng chất. Không nghĩ cũng biết, chủ nhân của miếng ngọc khấu này sẽ có kết cục thể nào.

Xà hạt phu nhân, tính ngoan, hảo ***, bình sinh thích nhất là thu thập tuần mỹ nam tử, thành lập Cục Lạc Cung, xưng nữ đế, phong nam phi.

Hành vi của nữ nhân này kinh thế hãi tục, lại thương thiên hại lí, nàng học mị thuật nhiếp nhân tâm phách, sở học võ công chính là thái âm bổ dương tối âm độc, các nam phi ở hậu cung, đều là nàng dùng đủ các loại thủ đoạn từ lừa gạt đến cướp đoạt, từ con em quan lại, đến bình dân dân chúng, thậm chí còn có những

thiếu niên hiệp khách ngày xưa quất tháo giang hồ, đa số là vì muốn trừ hại nhưng lại bị mê hoặc, để sau đó luyện “Đỉnh Lô” công, ngược lại càng thêm thành toàn cho nữ ma đầu này.

Ấn oán giữa Giang Vô Bận và Xà hạt phu nhân, tồn tại đã lâu, cũng không có tân ý gì, đơn giản chỉ vì Xà hạt phu nhân kiến sắc tâm hỉ, lại thêm Giang Vô Bận căn cốt tuyệt giai, là một thiên tài học võ nhất đẳng nhất, là tính khí tuyệt hảo để luyện thành “Đỉnh Lô”, vì thế Xà hạt phu nhân liền trước quyền rũ y, vọng tưởng bắt người.

Nhưng Giang Vô Bận sinh ** khiết, trong đời hận nhất là loại người ** như Xà hạt phu nhân, đương nhiên là không cấp nàng khuôn mặt hòa nhã. Xà hạt phu nhân thích y, cũng là bởi vì y là người đầu tiên cự tuyệt nữ sắc hấp dẫn, lại là ** không dễ chinh phục, nhất là lương vãng, cũng liền như vậy dây dưa đến giờ.

Lần dây dưa gần đây nhất, Xà hạt phu nhân suýt chút nữa được như ý, nhưng vẫn bị Giang Vô Bận thoát được, bất quá một lần kia, cũng làm cho Giang Vô Bận nảy lên sát tâm với Xà hạt phu nhân. Chính là Xà hạt phu nhân ẩn nấp trong Cực Lạc Cung, trong cung cơ quan dày đặc, cao thủ nhiều như mây, không biết có bao nhiêu hiệp khách với ý đồ trừ hại, lại bị phản trở lại làm đồ chơi trong tay Xà hạt phu nhân, không công hãm được, Giang Vô Bận cũng không nắm chắc có thể dùng cách này trừ hại hay không. Cũng may y nhiều năm ẩn trong Lâm Kiếm Trang, Xà hạt phu nhân dù muốn cướp người cũng phải suy nghĩ, lúc này mới hình thành cục diện giằng co.

Lại không thể ngờ tới, đến ngày này giờ này, lại bởi vì sự mất tích của Đinh Văn Thu mà đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Người tặng túi gấm đâu?”

“Ngay tại tiền thính, đã trối người lại.”

Giang Vô Bận hừ lạnh một tiếng, không để ý đến y phục chưa chỉnh tề, đã vận khinh công lao nhanh về tiền thính!

Giang Tam bọn họ lạng lạng chạy theo, nghiêng nhiên đã quên mất sự tồn tại của người tên Đỗ Lân.

Bang nhân này như gió, lạng lạng đến, cũng lạng lạng đi, thật giống như đi ngang qua sân khấu biểu diễn.

Đỗ Lân cũng không trách móc, hiện tại trong đầu hắn chính là trò hay khác.

Nga nga, hẳn chính là nữ được hương vị thiên đại bát quái!

Bộ dáng Đinh Văn Thu tuy không gọi là khác thường, nhưng khí chất nho nhã lại tiêu sái cũng rất động lòng người, Xà hạt phu nhân này không hổ là *** còn trong nữ tử, nhìn người cũng đòi hỏi rất cao, thật sự là không phản đối!

Hiện tại việc ra như thế, có thể chính mắt nhìn thấy truyền thuyết Giang Vô Bận cùng Xà hạt phu nhân hồ kết. Điều này có thể làm cho những người đã từng bịa đặt tình sử này trở nên mệnh mông nhiệt huyết không?

“Nga nga nga, đây thật đúng là thiên đại hảo vận! Loại nhiệt huyết đã đưa lên cửa này, không xem thì uống a!”

Đỗ Lân hưng phấn dị thường, cũng nhờ cỗ khí lực này chống đỡ, hắn không quan tâm đến thương thế trên người, thất tha thất thểu chạy đến gian phòng mình trụ hằng ngày, tùy tiện lấy ra y sam, mặc lên người, liền khẩn cấp chạy đến đại sảnh.

Đỗ Lân là tâm tâm niệm niệm chạy đến xem kịch vui, nếu không phải do bị vết thương trên người hạn chế, chỉ sợ tốc độ còn nhanh hơn nữa, bất quá tốc độ hiện giờ của hắn cũng đã rất nhanh. Nhưng cho dù là vậy, đợi đến khi hắn tới tiền thính, cũng đã chậm một bước.

Trong thính đường trần ngập nhân ảnh, nhóm mãnh nam hộ trang xếp thành nửa vòng tròn, như hổ rình mồi nhìn chăm chăm vị khách không mời mà đến kia.

Quần gia Giang Phúc vừa bị ngắt lúc này hiện tại đang thẳng lưng đứng bên người trang chủ, đã mất đi hơi thở bình thường của ngày thường, vô luận là biểu tình nghiêm khắc, hay là khí thế đều không thể che

vào đầu được, hoàn toàn là phong phạm của một cao thủ, giờ phút này dùng ánh mắt lạnh buốt nhìn chăm chăm người trước mặt, tùy thời mà xông lên chém giết.

Mà người đứng đầu, không hề nghi ngờ chính là Giang Vô Bận Giang ** chủ, giờ phút này y đã có thêm một kiện tuyệt trường y, tóc cũng một lần nữa được chải vắn lên, khôi phục bộ dáng cao ngạo lạnh lùng ngày thường, trên gương mặt tuấn mỹ không chút biểu tình, chỉ có ánh mắt toát ra sát ý lạnh lẽo, chết chết nhìn chăm chăm đối phương.

Bội phục bội phục, trong thời gian ngắn lại có thể chỉnh sửa lại ngoại hình giúp chủ tử nhà mình tốt như vậy, hạ nhân Lâm Kiếm Trang thật là vĩ đại.

Bất quá tình hình hiện nay, xem ra Giang trang chủ mới là người muốn giết người kia nhất.

Sau khi Đỗ Lâm nhìn thấy đối tượng mà mọi người trong Lâm Kiếm Trang căm hận, liền phi thường hiểu được tâm tình lúc này của Giang Vô Bận.

Người bị các nam nhân xếp thành một vòng lớn hung tợn dùng ánh mắt lăm trè, đang đứng giữa đại sảnh.

Tám thiếu niên tuấn tú môi hồng răng trắng y phục đẹp đẽ quý giá, đứng thẳng theo hình quạt, nữ tử đứng đầu được hai người nâng tay.

Phu bạch thắng tuyết, xinh đẹp như hoa, giai nhân ước chừng hai mươi tám xuân xanh hơi nghiêng người, nhu nhược vô cốt tựa vào người mỹ thiếu niên, một thân cung trang đỏ sẫm vòng quanh dáng người yếu điệu, hợp hoan hoa cùng màu được thêu gần ngực, trước ngực ba đào mãnh liệt, đẹp đến nỗi có thể làm cho một nam nhân cuồng phun máu mũi.

Giờ phút này trên gương mặt thanh thuần mang theo yêu mị kia, lộ ra nụ cười mê hoặc lòng người, nhân thần sáng lạn bình tĩnh nhìn Giang Vô Bận.

“Giang lang, lâu quá không gặp, người ngày càng tuấn tú ...”

Thanh âm mềm mại diễm nị của nữ tử đến tai, đám người nghe được không khỏi nhuỷn cốt. Chính là thanh âm như vậy, lại làm Giang Vô Bận càng thêm chán ghét. Nhưng bọn gia đình họ viện định lực thấp, đã lộ ra thần sắc si mê.

“Xà hạt phu nhân, người rốt cuộc là đang giả thủ đoạn gì?” Giang Vô Bận lạnh lùng nói đồng thời ngưng tụ nội lực, hung tợn đập nát huyền mị tà pháp, cũng làm cho người bị mị thuật mê hoặc tinh thần tỉnh táo lại.

Người tới chính là tử địch Giang Vô Bận hận nhất – Xà hạt phu nhân.

Đỗ Lâm ở một bên nhìn trộm không khỏi tắc lưỡi.

Cái gì a? Không phải đã bắt lại người truyền tin rồi sao? Tại sao chánh chủ phu nhân này lại xuất hiện ở đây? Sách, người trong Lâm Kiếm Trang toàn là bao cổ, cư nhiên lại cho bọn người Cực Lạc Cung này tiến vào, lại còn đến chín người, thực nể mặt a.

Hắn đoán được, Giang Vô Bận sao lại không đoán ra?

Đối với sự xâm nhập không tiếng động của Xà hạt phu nhân, làm y căm tức cực hạn, rồi lại sinh ra một cỗ hàn khí.

“Ha hã, cũng không có gì. Chính là nhiều năm qua vẫn muốn tái kiến Giang lang một chút, tương tư lâu ngày, chung quy vẫn không được mời vào cửa. May mà trời thương, không lâu lúc trước, thủ hạ của nô vô tình thấy được Đinh công tử, liền nghênh đón quay về Cực Lạc Cung, tận tình khoản đãi. Nô biết Thu công tử là tri kỷ hảo hữu của Giang lang, lúc này mới ba ba mà chạy đến gặp Giang lang, là tới nói cho người chuyện này ...”

Vừa nghe thấy Đinh Văn Thu quả thật đã rơi vào trong tay Xà hạt phu nhân, sắc mặt Giang Vô Bận hoàn toàn thay đổi.

Thần sắc y nguyên bản lạnh lùng dị thường, giờ phút này càng thêm sương lạnh, hai hàng lông mày nhíu chặt, mắt phóng lãnh điện, lời nói tràn đầy uy hiếp phát ra từ kẽ răng.

“Xà hạt phu nhân, nếu Văn Thu xảy ra chuyện không hay gì, ta thề với trời, tuyệt đối sẽ san bằng Cực Lạc Cung!”

Xà hạt phu nhân kinh hô một tiếng, hai tròng mắt rung rung, thê thảm nói, “Nô một lòng hướng về Giang lang, sao lại có thể thương tổn hảo hữu của Giang lang? Nô bất quá chỉ là muốn mời Giang lang đến Cực Lạc Cung làm khách thôi ... Giang lang nói nô như vậy, thật làm nô thương tâm a.”

“Tiện nhân! Lớn mật!” Giang Tam nhất thời hét lớn ra tiếng, không thể nén giận được nữa!

Ý niệm của Xà hạt phu nhân đối với Giang Vô Bận, kia chính là Giang Mã Chiêu chi tâm, ai ai cũng đều biết, giờ phút này lại nói ra một cách trắng trợn lại như uy hiếp, nếu Giang Vô Bận không cùng nàng quay về Cực Lạc Cung, chỉ sợ độc phụ này sẽ xuống tay với Đinh Văn Thu.

“Trang chủ, xin hãy cho lão phu ra tay bắt độc phụ này, chỉ cần không có nàng, không lo không thể cứu Đinh công tử trở về!” Giang Phúc chấp tay hành lễ, hướng Giang Vô Bận xin chỉ thị.

Giang Vô Bận lạnh lùng nghiêm mặt, thoáng vuốt cằm.

Y thân là trang chủ, tự nhiên rõ ràng thực lực của Giang Phúc, mị công của Xà hạt phu nhân, đối với Giang Phúc tuổi tác cao và tuyệt đối trung thành tận tâm mà nói, cũng không có tác dụng gì.

Được Giang Vô Bận cho phép, Giang Phúc song chưởng run lên, vô cùng khí thế toát ra từ thân hình không cao lớn.

“Nga nga nga ...” Đỗ Lân hai mắt tỏa sáng, thật không ngờ lão nhân diện mạo xấu xí này lại là một cao thủ.

“Bất vệ, đây chính là cơ hội làm cho Giang lang thay đổi cách nhìn về Cực Lạc Cung, đi đi, cùng lão nhân gia hảo hảo mà ngoạn ngoạn.”

“Thị.” Tám gã thiếu niên hướng Xà hạt phu nhân khom người, liền kết thành một trận thế hướng Giang Phúc tấn công.

Giang Phúc chiêu thức vững vàng, nội lực hùng hồn, lại là người từng trải nhiều năm, đương nhiên rất khó triển.

Mà tám gã thiếu niên, lại là cao thủ Cực Lạc Cung đào tạo, chiêu thức võ công cũng có một nửa là cực kì quỷ dị, hầu như tất cả các chiêu thức đều là sát chiêu, phối hợp đến thiên y vô phòng.

Cái gọi là ‘nội hành khán môn đạo, ngoại hành khán nhiệt nháo’, Giang Vô Bận đứng bên kia càng xem mặt mày càng không tốt, trái lại Đỗ Lân đang nhìn lên bên này, thì lại là hỉ thượng mi sao, hưng trí bừng bừng.

Tuy tám gã thiếu niên này nhỏ tuổi, nhưng những chiêu thức sử dụng không thể nghi ngờ đều là võ công thượng thừa, lại có thêm trận thế phối hợp, tiến thoái có độ, uy lực vô cùng lớn. Giang Phúc muốn thắng cũng khó.

Bất quá cũng chính vì nguyên nhân này, mà trận đánh càng xem càng náo nhiệt phi thường. Chỉ thấy vạt áo hoa lệ bay tới bay lui đầy trời, kiếm quang tung hoành như vòng, thiếu niên tuấn tú như ngọc, chiêu thức hoa lệ xinh đẹp, đúng là cảnh đẹp không nói nên lời.

Về phần lão nhân kia, người ngoài nghề đương nhiên sẽ theo thói quen mà xem nhẹ.

Đỗ Lân là một người rảnh rang, vừa xem lòng vừa tràn đầy vui mừng, chỉ đơn giản ngồi dưới đất, từ trong tay áo lấy ra mấy khối điểm tâm lúc này thuận tay mang đi, một bên xem một bên ăn, khi thấy những đoạn đặc sắc, nội tâm liền trầm trồ khen ngợi, hẳn vẫn nhớ rõ hiện tại không nên bại lộ, bằng không chỉ rước lấy thiên đại phiền toái.

Ngay tại lúc trận đấu đang hết sức kịch liệt, chúng gia đình đều bất mãn vì bị Phúc bá giành, Giang Tam hét to một tiếng, liền muốn chạy đến ẩu đả với người của Cực Lạc Cung, không biết rằng đối phương cũng không phải đơn thân độc mã mà đến.

Thét lớn một tiếng, trên đầu tường liền xuất hiện một đám hắc y nhân quen biết đã lâu, huy kiếm thẳng xuống!

Sắc mặt Giang Vô Bạ vốn đã lạnh nay còn lạnh hơn, “Nguyên lai các người đã sớm cầu kết!”

Xà hạt phu nhân cười duyên nói: “Ha hã a, sao lại nói khó nghe như vậy! Nó chính là cùng bọn họ có giao tình, đứng cùng một trận tuyến thôi.”

“Khó trách Văn Thu lại rơi vào tay người ...” Đinh Văn Thu vì điều tra nhóm hắc y sát thủ mà bồn tẩu, giờ phút này vật tùy thân lại được Xà hạt phu nhân mang đến, tự nhiên sẽ khó thoát được mà nghi ngờ quan hệ của bọn họ.

Nghĩ đến đây, xung quanh đã đánh thành một đoàn, Giang Vô Bạ cũng không còn kiên nhẫn chờ, lập tức cổ tay run lên, kiếm trên lưng ra khỏi vỏ, mang theo hàn quang bắn về phía Xà hạt phu nhân.

“Giang lang thật nhiệt tình a, vậy nó cũng sẽ không khách khí.” Xà hạt phu nhân liên tục cười duyên, hai tay khẽ nâng, hồng sa trường trên người bay lên, bộ dáng kia, thật là có vài phần tiên khí.

Hồng sa phi vũ, kiếm khí ngút trời, hai người đánh rất đẹp mắt, cũng rất hung hiểm.

Đỗ Lân tìm được nơi có tầm nhìn tốt, chính là khe hở giữa hai giả sơn, hắn cuộn mình trong đó, cũng không tham dự vào trận đánh, chỉ ngồi ăn điểm tâm xem hổ đấu, sáng suốt bảo toàn tính mạng.

Ai quản hắc y sát thủ có liên quan đến Xà hạt phu nhân, lúc này nhân cơ hội đến tập kích trang, hắn chỉ cần xem, là tốt rồi.

Hắc y sát thủ cùng trang đình đánh nhau không có gì hay để xem, hắc y sát thủ là không kém, còn nhóm trang đình thì được Giang Vô Bạ chỉ bảo, cũng không phải tầm thường, nhất thời cục diện rơi vào thế giằng co.

So sánh với nhau, hai vị đang đánh nhau bên kia trông phần kích hơn nhiều.

Ánh mắt Đỗ Lân nhất thời bị trận đánh hoa lệ của Xà hạt phu nhân và Giang Vô Bạ hấp dẫn. Ngay cả điểm tâm cũng quên ăn, đầy đầu đều là từ ngữ tán loạn, nghĩ rằng nên đem màn này viết vào sách.

Ấn, màn này sẽ viết thành –

Hai người làm hết năng lực, ai cũng không chịu khuất phục ai, “Kiếm vũ” vì Xà hạt phu nhân muốn nạp thêm nam thiếp mới mà cực kì thương tâm, liều mạng đánh một trận với tình nhân, vốn có ý định muốn giết cái người phụ lòng mình này, nhưng lại rơi vào tình cũ khó dứt.

Khẽ quát một tiếng, kiếm Giang Vô Bạ rút cuộc kề bên cổ Xà hạt phu nhân.

“Giang lang ...”

Tiểu mỹ nhân hai mắt rưng rưng, song nhân trong suốt tràn đầy thương tâm, cũng toát ra đau đớn tận đáy lòng.

Giang Vô Bạ nhìn nữ tử làm y vừa yêu vừa hận này, những lần ân ái trước đây lần lượt hiện lên trước mắt, ái dục tình cừ, khiến cho người nam nhi luôn luôn lãnh tình như thiết này nhất thời tâm nhuyến.

Nhưng là vì người kia nạp tân thiếp, lại làm cho y càng thêm phần hận ghen tị, lập tức một kiếm đảo qua, không phải chém xuống cổ Xà hạt phu nhân, mà là chém xuống cái yếm đang bao quanh ngực, nhất thời nửa người trên của Xà hạt phu nhân hoàn toàn xích lõa.

Xà hạt phu nhân kinh hô một tiếng, lấy tay che ngực, tránh cho cảnh xuân lộ ra ngoài.

Chỉ thấy hai viên ngọc tròn tròn cực đại đầy sức sống, thúc giục nam nhân sớm đã bị *** khiêu khích.

Xà hạt phu nhân vang danh thiên hạ cứ như vậy mà dùng một tư thế hèn mọn, ủy khuất nằm dưới thân y, tiếp nhận mây mưa.

Giang Vô Bạ gầm nhẹ một tiếng, rút cuộc nhìn không được mà nhào tới, khẩn cấp ôm chặt vợ vật làm cho người ta thần hồn điên đảo này ...

Đỗ Lân đã muốn từ trong áo lấy ra chỉ bút, đặt điểm tâm sang một bên, chấm bút viết nhanh.

Linh cảm này, chính là đột nhiên ập đến, những cũng là lướt qua a! Nếu không mau ghi chép lại, có thể sẽ quên.

Lúc này, nhất định phải miêu tả rõ ràng cường điệu cái cảm giác yêu hận dây dưa này, nếu vậy lúc sau khi chiêm dục hỏa mới hay a!

Ân ân, nếu có hận trong yêu, như vật chắc có thể dùng đến những thủ đoạn không bình thường một chút đi?

Trong, Giang Vô Bận có chút câu nệ, khi làm chuyện kia, đều là do Xà hạt phu nhân dẫn dắt, mà lần này, rốt cuộc có thể làm đại nưg xoay người!

Lần này, đối đãi với Xà hạt phu nhân đã phản bội mình, nhất định phải dùng thủ đoạn kịch liệt đến nỗi làm người khác khó quên!

Dây thừng, kim khâu, dược, ngọn nến, sừng, vào lúc này sẽ phát huy hết tác dụng, oa ha ha ha! Có đoạn này, Giang Vô Bận cũng sẽ không còn bị nói là nam nhân yếu nhất trong những quyển sách hắc đã từng viết! Ha ha ha!

Thật tốt, rốt cuộc cũng có thể viết tiếp, lại là đoạn càng thêm thú vị! Lại nói, hắc đã sắp bị nhóm thư thương làm phiền chết, chuyện này rốt cuộc cũng được giải thoát rồi.

Thật sự là một kết cục mỹ mãn, chỉ cần tưởng tượng đến cảnh sách được bán cực chạy, mỗi người đều đang cầm như cầm bảo vật. Đỗ Lâm liền hỉ thượng mi sao, vui vẻ vô cùng.

“Đây là ai làm?” Đột nhiên, một tiếng gầm đánh gãy ảo tưởng của Đỗ Lâm, cũng làm hắc thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất.

Cái phản xạ “Không phải ta” để thoát tội, cuối cùng vẫn là bị nuốt vào bụng một cách khó khăn.

Bởi vì thanh âm rỗng giặn kia, không phải là giọng nam quen thuộc, mà là của nữ nhân kiêu kiêu mị mị, làm người khác xương cốt đều nhuyễn.

Ngoan ngoan, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cự nhiên lại làm cho Xà hạt phu nhân luôn luôn lảng lơ lại hết lớn như thế?

Đỗ Lâm chăm chăm nhìn lại, liền lắp bắp kinh hãi.

Vào lúc nào đã phân thắng bại rồi?

Chỉ thấy lão quần gia đã bị tám già thiếu niên điểm huyết đá qua một bên, còn bọn gia đình thì chân nhuyễn tay nhuyễn, ngã trái ngã phải, yếu ớt té xuống đất, được nhóm hắc y sát thủ chiếu cố.

Về phần Giang Vô Bận, đã bị Xà hạt phu nhân thân hình đầy đặn ép ngã xuống mặt đất, nữ tử xả khai y phục của y, lộ ra mảnh ngực đầy ngân tích.

“Xà hạt phu nhân ... người thật dễ tiện ...” Giang Vô Bận cảm thấy cả người như nhũn ra, hiển nhiên đã bị trúng ám toán. Nhưng rõ ràng y đã rất cẩn thận, sao lại bị trúng kế? Và khi nào bị trúng kế?

Y đang ở bên này không rõ, Đỗ Lâm bên kia liền đã đoán được tám chín phần.

Sách! Chắc chắn là đã động tay động chân trên cái túi gấm lúc nãy, sau lại thoa hương phấn trên người, rồi ngênh ngang tới đây. Hai mùi này tách ra thì không có gì đặc thù, nhưng nếu cùng một chỗ, lại thành nhuyễn cần tán gì đó.

Loại này thường sẽ không bị phát tác, cho đến khi động võ, khí huyết dâng lên mới phát tác, làm người ta mất hết sức, võ công sẽ biến mất trong một đoạn thời gian.

Sách, chiêu này được sư hồ điệp trong môn của hắc dùng không chỉ một lần, cho dù chưa ăn qua thịt heo và nhìn heo qua đường, cũng nhiều ít có thể đoán ra.

Bất quá hiện tại chuyện quan trọng không phải chuyện này.

“Ai ... đến tột cùng là ai phá vỡ đồng trình chi thân của người? Lão nương lúc trước không muốn đối người dùng vũ lực, hoàn toàn đều vì muốn người hảo hảo mà hưởng thụ lần đầu tiên nguyên dương, đối công lực

ta rất có ích, kết quả hiện tại lại bị người khác đoạt tiên cơ! Nói, là ai làm? Lão nương phải chặt hẳn ra thành tám khúc, để tiêu đi mối hận trong lòng ta!”

Xà hạt phu nhân lôi kéo vạt áo Giang Vô Bận, hung tợn lập lời thề, trên gương mặt xinh đẹp xuất hiện biểu tình đáng sợ, làm cho Đỗ Lâm đang trốn ở xa rùng mình một cái, hẳn thề dù cho có phát sinh chuyện gì, cũng tuyệt đối không nói ra là mình làm.

Giang Vô Bận bị Xà hạt phu nhân bắt được, được hiệu sở trí, cả người mềm nhũn. Giãy dụa cũng không thoát khỏi khốn cảnh, ngược lại càng hao khí, người cũng cực hỗn loạn, không chịu được bao lâu liền ngất đi.

Xà hạt phu nhân thấy hỏi cũng không được gì, liền ly khai Giang Vô Bận.

Loại cơ hội này cuối cùng đến tay nàng, dùng ngón chân nghĩ cũng biết nàng đang trong cơn thịnh nộ sẽ làm ra cái gì đối với Giang Vô Bận đã mất đồng trinh chi thân.

Nghĩ như vậy, Đỗ Lâm nhiệt huyết cuộn cuộn, phải biết rằng hẳn đã trong thư miêu tả không biết bao nhiêu lần, mắt thấy sắp xuất hiện trước mặt, có thể nào không hưng phấn?

“Loại kịch hay này, nếu bỏ lỡ, ta tuyệt đối sẽ hối hận cả đời!”

Đỗ Lâm từ trong giả sơn chui ra, thoáng do dự một chút, vẫn là đi xem vở diễn trăm năm khó gặp kia, còn về phần chạy trốn ... Giang Vô Bận đã rơi vào tay Xà hạt phu nhân, cơ hội chạy trốn cũng không có bao nhiêu, không vội không vội.

Quyết định xong, lòng nóng như lửa đốt mà muốn dùng ngựa thay chân, lại bởi vì quá mức hưng phấn mà không chú ý đến thương thế trên người, cước bộ Đỗ Lâm lao đảo một chút, suýt chút té trên mặt đất như cầu khỉ nê (chó gặm bùn?)

“Con mẹ nó ...độc ác như vậy ...” ở nơi ** không ai chú ý đến, kết quả đã bắt đầu đau.

Địa phương ở mông kia còn ỉn ỉn đau, lần này động tác quá mạnh, đương trường làm cho hẳn đau đến nước mắt lưng tròng.

Đối với Giang Vô Bận, hẳn đánh không lại, mắng chửi lại sợ người trở mặt, này hoàn toàn là hồ đồ thôi ...

Lúc này sẽ phát huy tinh thông của bản thân!

Đỗ Lâm trong lòng âm thầm thề, nhất định phải đem bản kia viết đến ** vô song, không chỉ phải viết đa dạng hơn so với quyển trước, mà còn coi như đòi lại những thiệt thòi mà mình đã chịu đựng.

Hắn hiển nhiên đã hoàn toàn quên, ở thời điểm hoan hảo, là chính hẳn kêu Giang Vô Bận “Dùng sức chút, đừng ngừng lại” ...

>>END 8

9. Chương 9: Tình Mê Ý Loạn

Xà hạt phu nhân đạt thành phượng nguyện, tự nhiên là nổi nhớ nhà tựa mũi tên.

Đóng một vai diễn độc ác như vậy, cho dù là Xà hạt phu nhân võ công cao cường, lại ác độc, còn có nhóm hắc y sát thủ phía sau làm hậu thuẫn, nhưng trong lòng vẫn lo sợ, sợ nửa đường sẽ bất ngờ xảy ra chuyện không tốt, một đường chạy hướng về phía Cực Lạc Cung.

Lại nói Xà hạt phu nhân này cũng là một nhân tài, hiểu được nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, đạo lý “Tiểu ẩn ẩn vu thị”, làm cho các đại hiệp trên giang hồ muốn diệt trừ yêu nghiệt này đi tìm nơi thâm sơn cùng cốc đến ngay cả lên trời, cũng không tìm được đến một sợi lông của ma nữ này, nhưng không ngờ được Xà hạt phu nhân lại gần ngay trước mắt, còn gần với dân chúng hơn bọn hắn.

Vì Đỗ Lân viết *** thư nên có cùng Xà hạt phu nhân giao hảo, vả lại hai bên cũng gần nhau, hơn nữa với khinh công người ngoài khó biết, quỷ thần khó lường, trộm lên vào đương nhiên không thành vấn đề.

Đỗ Lân giờ phút này trong lòng rất cảm tạ khả năng dự đoán của sư phụ, hành tẩu giang hồ, võ công có thể là mèo ba chân, nhưng khinh công nhất định phải vượt trội! Chạy trốn chết cũng tốt, rình coi cũng tốt, đây chính là lợi khí tuyệt hảo độc nhất vô nhị, hơn nữa mỗi vị sư huynh đệ trong hạ cửu lưu môn đều có kỹ thuật thoát vây, cho dù là lạc đến thiên lao của hoàng đế lão tử, cũng có thể bảo đảm chuồn được ra ngoài, bảo trụ một cái mạng nhỏ để sau đó Đông Phương tái khởi.

Hiện giờ, Đỗ Lân chỉ dựa vào mấy kỹ thuật này để xâm nhập vào Cực Lạc Cung, tiếp theo len lén bò đi mai phục. Chờ trò hay diễn ra.

Nói trở về, cũng là Xà hạt phu nhân rất coi trọng Giang Vô Bận, trên đường không mạnh mẽ áp đảo, cũng không muốn nhiều năm tâm huyết của mình bị qua loa mà ăn như vậy, nuốt cả quả táo khó tránh khỏi không hay, vẫn là tới rồi sau đó hảo hảo hưởng thụ mới là chính đồ. Đồng thời lại sợ Giang Vô Bận nửa đường chạy thoát, liền dùng miyao suốt chặng đường, làm cho Giang Vô Bận từ lúc bị bắt đến nay, đều là đầu óc hỗn loạn, thần chí không rõ.

Vì vậy một đường này, có thể xem là bình an vô sự không thể ngờ được, nhưng khi tới nơi của Xà hạt phu nhân, sóng to gió lớn mới chính thức bắt đầu.

Xà hạt phu nhân vội, Đỗ Lân còn vội hơn, hắn không thể chờ màn lịch sử này kéo dài ra thêm được nữa.

Khi nhìn thấy Xà hạt phu nhân rốt cuộc cũng mang Giang Vô Bận còn mê man tới tẩm cung, Đỗ Lân suýt nữa phóng pháo chúc mừng.

Đương nhiên, tâm tình này của hắn, Giang Vô Bận không biết. Nếu để Giang Vô Bận biết được tên tiểu tử này có chủ ý như vậy, chỉ sợ Đỗ Lân không chết cũng bị lột da.

Trải qua mười lăm ngày đi đường, cuối cùng Giang Vô Bận cũng nằm đến trên giường của Xà hạt phu nhân.

Cùng lúc đó, Đỗ Lân đã chờ đến lòng nóng như lửa đốt, cũng tìm được một vị trí nhìn trộm tốt nhất, chờ chính mắt xem màn ** xảy ra ngay sau đó.

Giang Vô Bận rất muốn đem tất cả việc trước mắt mình này biến thành cơn ác mộng, nhưng thật không may, này chỉ là trốn tránh sự thật mà thôi.

Tuy rằng đã thoát khỏi được hiệu, nhưng hai mắt Giang Vô Bận vẫn nhắm chặt, không muốn thấy nữ *** tặc chết tiết mà y cả đời thống hận nhất!

Bất quá, đối phương cũng không phải là cái đèn dầu, tự nhiên biết biện pháp làm y khuất tòng.

Giang Vô Bận chỉ ngửi được một cỗ hương khí nồng đến sắc chết người đánh thẳng tới, trên người nặng lên, một khối thân thể mềm mại ghé vào trên người y. Xà hạt phu nhân khanh khách mỉa cười nói: “Giang lang, ta chờ nhiều năm như vậy, hôm nay sở vọng rốt cuộc đã được đền đáp.”

Giờ này khắc này, Đỗ Lân đã sớm lên vào, trốn trên xà nhà.

Người ta đầu trộm đuôi cướp tài vật, còn hắn là đầu trộm đuôi cướp chính là rình coi người khác hoan hảo, xem như là một phong cách riêng.

Bởi vì đây là nơi thừa hoan của thân nhân, nên Cực Lạc Cung bố trí nơi này đặc biệt xa hoa, bài trí so với hậu cung chân chính của hoàng đế, chỉ có hơn chứ không kém.

Cũng vì vậy, đã cung cấp thiên đại tiện nghi cho Đỗ Lân.

Đỗ Lân không một tiếng động hiện trên xà nhà của căn phòng tráng lệ, co rụt thân lại, hoàn toàn không quan tâm Xà hạt phu nhân có phát hiện ra mình không. Đừng nói khác, vì hiệu quả của việc theo đuổi xa hoa, chỉ riêng cái hồng sa tầng tầng lớp lớp kia thôi đã che hết cả tầm mắt, nếu muốn ẩn thân trong một đống đồ vật lớn này, thật là một chuyện dễ như cầm vật nhẹ mà đi chuyển.

Hơn nữa, mỗi khi sướng hạnh, sẽ có một đội đại nhạc sĩ bên ngoài diễn tấu nhạc khúc, làm nền cho bầu không khí, đã phô trương nhiều như vậy, cho dù có phát ra thanh âm gì, Xà hạt phu nhân cũng không quá mức để ý.

Đương nhiên, nguyên nhân chính yếu là về vấn đề tầm nhìn. Nếu muốn nhìn chung toàn cục, trông đến nhiệt huyết mênh mông, tất nhiên phải từ trên xuống, lúc này mới bảo chứng mọi mặt đều chu đáo, không hề bị lộ mới đúng.

Tựa như giờ phút này, Giang Vô Bận một thân bạch y đang nằm trên chiếc giường rộng bằng mười người với hồng trù, phía trên là Xà hạt phu nhân với thân thể phong tao, hồng sa phiêu đăng, yên khí lượn lờ, thật xứng với bộ dáng của nam nữ ***, quả thực là điển hình của việc làm kẻ khác cảm xúc mênh mông a.

Đỗ Lân mỉm cười mà trốn ở trên, chờ trò hay bắt đầu.

Đáng tiếc, Xà hạt phu nhân tính tình cũng rất chậm chạp, tuy đã muốn sớm một ngụm nuốt Giang Vô Bận vào bụng, nhưng giờ phút này lại muốn hát điệu tình tứ, nói chuyện tình ái, miễn cho việc này không êm đẹp.

Giang Vô Bận hai mắt nhắm nghiền, không để ý nàng.

Xà hạt phu nhân thấy y lông mày nhíu lại, sắc mặt xanh mét, biết y trong lòng không vui, cười càng lớn hơn, “Bắt đầu từ mười năm trước, khi ta vừa trông thấy ngươi, liền động tâm với ngươi rồi. Ngươi có biết không? Tuy rằng lúc đó những thiếu hiệp trẻ tuổi nhiều đến đầy hầm đầy cốc, nhưng không một ai có thể làm ta động tâm. Một lòng một dạ của ta a, đều bị tiểu *** tặc ngươi câu đi rồi ~”

Đưa hai từ *** tặc ra oan uổng cho y, này còn có thiên lí hay không?

Giang Vô Bận vốn định nhịn xuống khẩu khí này, nhưng nhịn lại nhịn, vẫn là nhịn không xuống.

“Hừ, loại lời nói diên đảo thị phi hắc bạch này, ngươi cũng có thể nói ra.”

Nghe y nói, Xà hạt phu nhân đương nhiên cực kì vui vẻ, nhưng thấy hai mắt y vẫn nhắm như cũ không nhìn nàng, lại càng cảm thấy sự quật cường này của Giang Vô Bận rất đáng yêu. Lập tức cười khanh khách nói: “A yêu yêu, còn nói không phải tiểu *** tặc? Nam nhân trong thiên hạ nhiều như vậy, ta chỉ động tâm với một mình ngươi, nếu không phải thương ngươi yêu ngươi, ta đã sớm cưỡng bạo rồi, đến hôm nay mới ra tay, đã là chậm rất chậm. Đối lại là người khác, sao có thể làm ta trả giá như vậy? Trái tim của nô, đã sớm bị Giang Vô Bận chi phối, có thể làm cho nô mê muội đến tình trạng như vậy, Giang lang ngươi không phải thâm tâm tiểu *** tặc thì là gì?”

Một tràng làm nũng này, quả thật vừa ngọt vừa nị, đừng nói Giang Vô Bận đang ở phần hồng trần trong dạ dày một trận run rẩy, cho dù là người viết người tình ta nùng, mọi người cùng nhau đến “hắc hừ” như Đỗ Lân, cũng nhịn không được nổi da gà đầy người.

Xà hạt phu nhân nói xong, còn không kịp chờ Giang Vô Bận phản bác, đưa miệng đến hôn nhẹ hai bên má y, Giang Vô Bận cả kinh lập tức mở mắt ra, thân thể cũng mạnh mẽ trốn về phía sau!

Nhưng với phản ứng này, trong lòng Giang Vô Bận kêu một tiếng “tao”, độc phụ trước mắt này dùng biện pháp hạ được âm độc nhất, làm y toàn thân mất hết sức lực, liền ngay cả nội lực cũng không vận được, y hiện tại tuy rằng thanh tỉnh, nhưng là khí lực vẫn không có chút dấu hiệu nào cho thấy sắp khôi phục.

“Ha hã, được của nô mặc dù không tính là hay nhất, nhưng cũng không kém a. Giang lang nếu muốn khôi phục hoàn toàn, e rằng có chút khó khăn.”

Giang Vô Bận ngậm miệng không nói, trong lòng âm thầm tính toán.

Nếu cứ tiếp tục như thế, sẽ thật sự bị độc phụ này áp đảo. Tưởng tượng đến tình huống đó, Giang Vô Bận liền chảy mồ hôi lạnh đầy người, tình hình hiện tại, có thể nói y từ khi gặp được Xà hạt phu nhân liền thường xuyên gặp được ác mộng.

Bất quá loại tình hình này, tuyệt đối gay go gấp trăm ngàn lần so với ác mộng.

Xà hạt phu nhân nhìn y thần sắc biến đổi, cười khanh khách nói: “Giang lang, nô biết người võ công cao cường, nô bất quá là một thiếu nữ, đương nhiên phải phòng bị bảo mệnh. Giang lang chính là nam tử hán đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, tự nhiên sẽ không trách chứ?”

Giờ phút này trong lòng Giang Vô Bận đã tỉnh táo lại, y nhớ tới Đinh Văn Thu, đối với một Đinh Văn Thu trầm ổn, có lẽ hiện tại sốt ruột cũng không có cách nào, còn không bằng kéo dài thời gian, dùng toàn lực thúc đẩy nội lực, tìm cơ hội đào thoát mới đúng.

Lập tức, tâm thần vững lại, liền mở miệng chủ động nói: “Những hắc y sát thủ kia đến tột cùng là lai lịch thế nào?”

Lời y vừa thốt ra, quả nhiên là có người mừng có người ưu.

Vui mừng tất nhiên là Xà hạt phu nhân, cái xác bằng thiết này rốt cuộc cũng đã không chịu nổi mà mở miệng.

Còn ưu sầu đương nhiên là Đỗ Lâm đang nấp trên xà nhà, con mẹ nó, lúc này tán tỉnh lão đây còn có thể nhìn, xem như khúc nhạc dạo đầu, lần này nói đến chuyện đứng đắn, không biết còn muốn nói đến khi nào? Xà hạt phu nhân này cũng thật là, rõ ràng đã phẫn lâu như vậy, bây giờ không vội nuốt xuống bụng, còn có hứng thú nói chuyện phiếm? Nữ nhân đúng là nữ nhân, làm nhiều không khí như vậy để làm cái rắm gì, đao thật thương thật mà thượng, mới là vương đạo a!

Hai người phía dưới không phát hiện Đỗ Lâm nơi này đang oán giận đầy trời, Xà hạt phu nhân cười nói: “Nô còn tưởng rằng oan gia người hạ quyết tâm không nói chuyện chứ. Ha hả, vô phương, ta liền nói cho Giang lang biết. Lai lịch của hắc y sát thủ kia kỳ thật ta cũng không biết, từ tháng trước, khi nghe bọn họ nói muốn xuống tay với Giang lang, trong lòng nô liền oán hận, chạy đi tìm bọn họ gây phiền toái, kết quả khi nhóm hắc y nhân kia nhìn thấy nô, liền muốn cùng nô hòa giải.”

“Hừ!”

Cái gọi là “hòa giải”, còn không phải là cùng hợp tác đến công kích y sao? Giang Vô Bận đương nhiên không cấp cho nàng xem sắc mặt tốt, “Bọn họ muốn chính là mạng của ta, người làm như vậy, cẩn thận ăn trộm gà còn mất nắm gạo, tiền mất tật mang.”

“Yêu, chẳng lẽ Giang lang đang lo lắng cho nô? Ha hả, ha hả a ...” Xà hạt phu nhân cười đến càng vui vẻ, “Giang lang có biết nguyên nhân bọn người kia tập kích người không?”

Giang Vô Bận trong lòng nhảy dựng, nhưng trên mặt thì bất động thanh sắc, “Không phải nã nhân tiền tài, dữ nhân tiêu tai sao? Sát thủ chính là sát thủ, này thì có gì để nói?”

“Này tự nhiên là bất đồng, ha hả a ...” Xà hạt phu nhân tỉ mỉ nhìn khuôn mặt y, càng nhìn càng yêu, thân mình cũng nhích đến gần một chút, “Giang lang là người thông minh, đương nhiên biết sự tình không đơn giản như vậy ... Ha hả, bọn họ không chỉ tập kích người, mà còn tập kích những người khác trong Kiếm thuật thập tuyệt, cũng không phải vì tính mạng của các người, mà là ...”

“Là cái gì?” Ách, cảm giác được động tác của đôi tay kia, mũi lần thứ hai bị cổ hương thơm nồng nặc kia công kích, làm Giang Vô Bận suýt nôn ra, chỉ có thể cố gắng dời lực chú ý, đồng thời vận nội công, cho dù có làm tổn hại hơn phân nửa nội lực, cũng tuyệt đối không cho Xà hạt phu nhân cứ như vậy làm càn!

“Ha hả, Giang lang ngay tức khắc đây sẽ trở thành người của nô, nô cũng không gạt người ... Ha hả, người có biết bảo tàng lưu lại của đạo tặc ‘Thảo Thượng Phi’ năm đó?”

“Thảo Thượng Phi!”

Cái tên này, cho dù là người có kiến thức nông cạn cũng biết, Giang Vô Bận tuy rằng nhiều năm ẩn cư trong Lâm Kiếm Trang, nhưng tin đồn về chuyện này cũng có biết đôi chút.

“Chẳng lẽ là ... bọn họ đang tìm ...” Tâm thần vừa rã, chân khí thật vất vả mới ngưng tụ được lần thứ hai tán đi, Giang Vô Bận thậm mắng một tiếng, miễn cưỡng ổn định tâm thần.

“Đúng, chính là thứ từ năm mươi mấy năm trước, tên cự đạo đã từng tung hoành thiên hạ, hắn đã trải qua thiên tân vạn khổ đến Nam Cương tìm ra một tấm tàng bảo đồ, trở về Trung Nguyên. Vốn nghĩ muốn cùng

bảo tàng mà mình tìm ra này, tiêu dao khoái hoạt, cũng không ngờ lại lộ ra phong thanh, nhận lấy cừu sát của giang hồ, Thảo Thượng Phi chết bất đắc kì tử, xác bị đem đi uy tằm cá, mà tấm tàng bảo đồ kia cũng không biết lưu lạc về nơi nào ... Ha hả, đương nhiên, đây chính là lời đồn bên ngoài.”

“Bên ngoài ...” Chẳng lẽ sau lưng còn có chuyện gì sao?

“Này đương nhiên, chuyện lớn như vậy, đương nhiên sẽ có người giả thần giả quỷ, muốn độc hưởng. Trước đây giết Thảo Thượng Phi gồm tám người, đều là cao thủ nổi danh khi đó, bọn họ mỗi người đều giữ một mảnh của tàng bảo đồ, chỉ cần thu thập đủ tám mảnh này, liền có thể đến được bảo tàng trong truyền thuyết.”

“Chẳng lẽ ... mục đích của hắc y sát thủ là muốn ...”

“Ha hả, đúng vậy. Mục đích của bọn họ chính là thu thập tám mảnh tàn đồ này. Theo tin tức của Bí Văn Lục, mười trưởng bối của mười người trong kiếm thuật thập tuyệt, trong đó có tám người cất giữ tám mảnh bảo đồ, vì vậy nên bọn họ mới tập kích kiếm thuật thập tuyệt. Mục đích không phải giết, chính là bắt. Nhưng, hi hi, mỗi người các người đều không dễ trêu chọc, nếu phải làm đến cùng, bọn họ sẽ hao binh tổn tướng, cơn tức kia tự nhiên cũng nổi lên ... Đừng nói người khác, chỉ cần người người luôn luôn ở trong nhà thôi, đều đã giết không dưới ba mươi cao thủ của bọn họ, có thể làm cho không oán người sao? Ha hả ...bắt quá không dự đoán được Giang lang không phải là hậu bối của một trong tám người kia, Lâm Kiếm Trang bị soạt đến lên trời, cũng không thấy được đến nửa mảnh tàng bảo đồ, những sát thủ chết tiệt này có thể là bỏ công vô ích nhưng lại tiện nghi nò, được như ý lang quân như Giang lang đây.”

Giang Vô Bận giờ phút này đã hiểu hết tiền căn hậu quả.

Nguyên lai hành động của nhóm sát thủ này lại ẩn tàng bí mật lớn như vậy, bắt quá bí mật này không quan hệ gì với y, y cũng không cảm thấy hứng thú. Chính là bị vạ lây như vậy, cho dù là ai cũng sẽ không vui.

Xui xẻo, thật đúng là có đủ xui xẻo ...

Lại cho Xà hạt phu nhân có thể nhảy vào chỗ trống này, đó mới là chuyện xui xẻo nhất.

Cùng lúc đó, một người khác đang cảm xúc mê mông.

Con mẹ nó, như thế nào còn chưa bắt đầu?

Cùng tâm tình Giang Vô Bận hoàn toàn tương phản, Đỗ Lâm đã muốn không sai biệt lắm đi đến chỉ thẳng vào mặt Xà hạt phu nhân mà chửi má nàng, cứ như vậy kéo dài không làm chuyện đó, thực uống phí cho cái danh hào “Nữ *** tặc” vang vọng võ lâm của nàng.

Có lẽ cảm ứng được sự nộ trào mãnh liệt của Đỗ Lâm, hay là thời gian còn lại không nhiều lắm, Xà hạt phu nhân đã thành công dựa vào ngực Giang Vô Bận, hai tay nhỏ bé tham tiền vật áo, đi vào. Nhìn tình huống như vậy, nếu còn không bắt đầu, chỉ sợ nàng cũng bị dục hỏa đốt cháy!

Lập tức không khách khí, tay dùng lực một chút, bạch y trên người Giang Vô Bận phát ra thanh âm “roẹt”, đã bị xé thành hai nửa, lộ ra nửa thân trên xích lỏa.

Giang Vô Bận chỉ cảm thấy trên người chợt lạnh, muốn lấy tay ngăn lại cũng không kịp.

Xà hạt phu nhân nguyên bản còn muốn giả trang thực nữ khi nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, lập tức lộ ra biểu tình thèm nhỏ dãi ba thước, bắt quá nhìn nửa thân trên đẹp như vậy, nhưng bởi vì những vết thương của đủ các loại tình sự còn chưa biến mất, nhất thời cơn tức nổi lên.

Vừa động thân, mọi chiêu thức đều bộc lộ ra, đưa miệng qua vừa hôn vừa cắn, dùng đủ loại kỹ xảo để châm ngòi thân thể kia.

Giang Vô Bận muốn chống cự, nhưng thân mình như nhũn ra, một là vì được hiệu, hai là vì bàn tay chết tiệt đang không ngừng động trên người.

Y cảm thấy người như có sâu chạy qua chạy lại, lại nhìn đến y phục của Xà hạt phu nhân đã cởi ra hết, hai luồng tuyết trắng ngọc thổ trước ngực nhất thời nhảy ra, thứ đầy đà kia đang run rẩy, phối với khuôn mặt kiều mỹ kia, thật sự là khiêu chiến tự chủ của nam nhân.

Bất quá đối Giang Vô Bạ mà nói, đây tựa như một sự tra tấn.

Nhưng đối với Đỗ Lâm đang ẩn trên xà nhà xem trộm mà nói, cuối cùng đã thấy được hình ảnh kích thích mà mình luôn tâm niệm muốn thấy.

Hồng trù hỗn độn, hai thân thể giảo triền như xà, nữ tử phía trên toàn thân xích lôa, lộ ra da thịt trắng như tuyết, có thể làm một người toàn thân nổi hỏa, kia cự hung (thứ “đồ sộ” trước ngực ấy ;___;), kia eo nhỏ, kia chân dài, hoàn toàn là báu vật số một trong lòng nam nhân a!

Sách, tên tiểu tử Giang Vô Bạ này diễm phúc thật không nhỏ ...

Nghĩ như vậy, ánh mắt tự nhiên chuyển qua người Giang Vô Bạ.

Tuy rằng khoảng cách rất xa, nhưng Đỗ Lâm đã trải qua nhiều năm rình trộm, luyện được ánh mắt rất tốt, điểm ấy tự nhiên không thành vấn đề.

Chỉ thấy khối trắng lượn lờ, hồng trù cuốn quanh, Giang Vô Bạ đang bị đặt ở dưới lông mày nhíu chặt lại, trên gương mặt tuấn mỹ vô trù tựa hồ đang chịu một nỗi thống khổ cực lớn, hoàn toàn không có quan hệ gì đến biểu tình vui thích.

Chỉ là vẻ mặt thống khổ như vậy, vào giờ này khắc này, lại càng làm phong cảnh thêm hấp dẫn.

Mâu quang thanh lương lãnh lệ được che dấu dưới hàng mi dài đang nhẹ run rẩy, hai bên má là một màu đỏ thắm nhiên, khẽ cắn môi, lại như phát ra một thanh âm nào đó.

Mồ hôi tinh mịn chảy xuống trên trán, phản xạ thủy quang, làm cho nam tử nguyên bản cấm dục mười phần này càng tăng thêm không ít sắc khí.

Thân mình luôn được bao kín không hề hở giờ đây đã lộ ra hơn phân nửa, ngọc quan dùng để vấn tóc đã sớm bị tùy tiện vứt đâu đó trên giường, mặc vân phủ trên thân, thêm vào khuôn ngực như ẩn như hiện câu dẫn hai mắt người khác, cùng với sắc tâm phát ra mỗi lúc nhiều hơn. (mặc vân ở đây là tóc nhá pà con)

Đen cùng đỏ, cùng xuất hiện trên gương mặt đang vụn vỡ, tất cả đều kích động tầm mắt của người khác.

Tiếng thở dốc ngày càng đậm, thân thể theo động tác ngày càng phập phồng, không thể không trêu chọc cực hạn của kẻ khác.

Đỗ Lâm cảm giác được tim của mình đã muốn phá tan lồng ngực, cứ như vậy nhảy ra!

Liền ngay cả tứ chi cũng sắp không trụ được trên xà nhà, muốn nhảy xuống dưới ...

Hắn nhớ tới khi người nọ đặt hắn dưới thân, cảm giác da thịt tiếp xúc nhau, nhớ tới tiếng thở dốc gấp gáp của người nọ, thanh âm hừ nhẹ khi cao trào, nhìn gương mặt gần ngay trước mắt kia chìm đắm trong biểu tình ** ...

Đỗ Lâm bỗng nhiên cảm thấy không quá thoải mái.

Nghĩ đến hiện tại Xà hạt phụ nhân cùng nam nhân xinh đẹp này **, đồng thời hưởng thụ cảm giác dục tiên dục tử, hắn liền cảm thấy cực kỳ không vui.

... Chờ một chút!

Đỗ Lâm bỗng ý thức được ý nghĩ vừa rồi của mình là sao!

Cái gì a? Khó chịu? Tâm tình khó chịu cái gì? Hắn không phải luôn muốn nhìn thấy Giang Vô Bạ cùng Xà hạt phụ nhân làm chuyện kia sao? Hiện tại đã được như ý nguyện lại còn có tâm tình gì đây? Thật là ... bất quá chỉ có hai lần cùng Giang Vô Bạ thượng sàng, liền thay đổi đến như vậy sao?

Đầu đã bị hỏng rồi ư?

Hung tợn thâm mắng chính mình, Đỗ Lâm xốc lại tinh thần, tiếp tục xem diễn.

Đáng tiếc Giang Vô Bạ không cho hắn cơ hội này.

Hương thơm nồng nặc làm cho thứ gọi là “nhẫn nại” hoàn toàn biến mất, Giang Vô Bạ nhìn hồi lâu, rốt cuộc không chịu nổi nghiêng đầu, “Oa” một tiếng nôn không ngừng.

“Người!” Xà hạt phu nhân không dự đoán được lại xảy ra tình huống này, nhất thời sắc mặt xanh mét, thân mình đã muốn vọt sang một bên, “Giang Vô Bận!”

Nàng chưa từng bị đại vũ nhục như vậy!

Nam nhân này cư nhiên lại trong thời điểm cùng nàng hoan hảo mà nôn, có lắm không?

Này đáng sát ngàn đao!

Đỗ Luân ở trên xem náo nhiệt, cũng suýt nữa cả kinh lẫn xuống.

Nga, hắn chỉ biết Giang Vô Bận lợi hại xuất hồ ý liệu, cái khác không nói, chỉ bằng tài năng trên giường của Xà hạt phu nhân điểm kinh khủng này, trên đời không mấy nam nhân có thể làm được!

Bất quá một trận nôn này của Giang Vô Bận, cảm tình không thoải mái trong lòng Đỗ Luân ngay lập tức trở thành hư không, làm hắn lần nữa trở lại tâm tình trời quang mây tạnh.

Đương nhiên, điểm này bị Đỗ Luân trực tiếp xem nhẹ.

Dù sao trong đầu hắn ý nghĩ chợt nảy ra có rất nhiều, bằng không cũng không thể viết ra nhiều *** thư như vậy, theo thói quen mặc kệ là được.

“Nôn ... nôn ...” Giang Vô Bận thật vất vả đem những thứ trong bụng nôn đến không sai biệt lắm, tuy rằng dục hỏa còn chưa xuống, nhưng đầu óc đã thanh tỉnh rất nhiều.

Mắt thấy sắc mặt Xà hạt phu nhân xanh mét, thân mình khẽ run, sắp nổi bão, Giang Vô Bận nắm bắt cơ hội, quyết định thật nhanh mở miệng: “Người ... khụ khụ ... cho dù có được người của ta, cũng không có được tâm của ta.”

Những lời này nói ra thật buồn nôn, Giang Vô Bận đều bị chính lời nói ghê tởm của mình mà toàn thân đầy da gà.

Những lời này vừa kết thúc, Xà hạt phu nhân là chấn kinh, Đỗ Luân là trực tiếp rung động!

Giang Vô Bận nhắm mắt không nhìn nàng, cố nén ghê tởm, lạnh lùng nói: “Ta đã có người trong lòng.”

Một tiếng sét đánh xuống giữa bầu trời đang gay gắt nắng, hung tợn nện xuống đầu của Xà hạt phu nhân và Đỗ Luân.

Không phải chứ? Giang Giang Giang đại hiệp, người chưa đến nỗi độc ác như vậy chứ, hay nói giỡn còn không nói, ngay cả sắp chết cũng tìm đệm lưng cho mình, không khỏi quá mất đạo đức!

Đỗ Luân trong lòng kêu rên, cầu thần bái phật cho Giang Vô Bận bị mất giọng, bằng không cho Xà hạt phu nhân bị điếc tai cũng được.

“Nói! Là ai? Người mà người thích là ai?” Giấm chua của Xà hạt phu nhân đã thành sóng to, hận không thể đem tiện nhân trong tâm Giang lang ra thiên đao vạn quả! Cư nhiên dám cùng Xà hạt phu nhân tranh thức ăn, chán sống rồi đúng không?

“Hắn là ...” Giang Vô Bận mấp máy môi, thanh âm cũng nhỏ đi không ít, tựa hồ là thì thào nói ra tên một người, đừng nói là Đỗ Luân đang ở trên xà nhà cao kia, liền ngay cả Xà hạt phu nhân gần trong gang tấc cũng không nghe được.

“Người nói cái gì?” Xà hạt phu nhân kiềm chế lửa giận. Tiếp cận về phía trước một chút.

Đỗ Luân lòng cũng nóng như lửa đốt mà hướng về phía trước một chút, cầu trời phù hộ, Giang đại hiệp người ngàn vạn lần đừng hại ta ...

“Hắn là ...” Nửa câu sau vẫn như cũ không nghe rõ lắm.

Một thoáng hướng về phía trước này, liền làm hỏng việc!

“A?” Đỗ Luân vừa động thân một cái, muốn nghe rõ ràng chút, liền thấy trước mắt nhoáng lên một cái, từ trên xà nhà té xuống dưới!

“A a a!” Đây có thể xem là sự cố đột phát, Đỗ Lâm không lường trước được, Xà hạt phu nhân tự nhiên cũng không đoán được!

Đỗ Lâm hoa tay múa chân muốn ngăn lại tư thế ngã nhào này, nhưng tay chân có múa thế nào đi nữa cũng không bắt được hồng lăng bay đầy phòng, vì thế Đỗ Lâm không thể quay đầu tiếp tục hành trình té xuống.

Xà hạt phu nhân được xem là một cao thủ, nhưng cao thủ cũng biết kinh ngạc, nhất là khi thấy một người không rõ thân phận đột nhiên từ xà nhà của tấm cung mà nàng nghiêm ngặt bố trí ngã xuống, nàng đương nhiên là ngây ngẩn cả người.

Này gần người cũng đã chậm nửa nhịp, chậm nửa nhịp kỳ thật cũng không có gì quan trọng, nhưng hồng lăng là hồng cái người bên cạnh nàng, chính là cái cừu nhân hận nàng không thể ngay lập tức gặp nạn xui xẻo, người này trong tình thế không xong như vậy phản ứng nhanh hơn nàng một chút, nhưng chỉ có điểm này, liền có mệnh rồi.

Giang Vô Bận tuy rằng công lực bị ăn mòn đến không sai biệt lắm, nhưng sau một lúc nôn ra, hiện tại đã có chút tinh thần và khí lực, vì thế thừa cơ hội ngàn năm có một này, dùng toàn bộ nội lực vừa tụ được điểm yếu huyết trên lưng Xà hạt phu nhân, đẩy tay một cái, liền đẩy nàng đang tạm thời không thể động dậy ngã ra nơi khác.

“Oa a a ... a!”

Tiếng thét chói tai cùng với một tiếng “Đông” như tiếng nổ, Đỗ Lâm trực tiếp té vào trên người Xà hạt phu nhân.

Trùng thể mạnh như vậy, cho dù là võ lâm cao thủ như Xà hạt phu nhân cũng không chịu được, phun ra một búng máu, đương nhiên, huyết đạo cũng bị đột va chạm này mà được giải.

“Đi!” Giang Vô Bận xoay người xuống giường, một chút lực lượng vừa tụ tập được cuối cùng bùng nổ, lôi kéo Đỗ Lâm đang chóng mặt bỏ chạy.

“Giang Vô Bận!” Thân ảnh Xà hạt phu nhân như con báo, giờ phút này sao còn nửa phần khí chất quyền rũ hoặc nhân kia, hiện tại nàng như một con báo cái bị chọc giận, thậm chí cắn xé cái tên muốn xâm nhập vào địa bàn mình, đoạt lại con mồi thuộc về nàng.

“Nha!” May mắn Đỗ Lâm đã chóng mặt đến hồ hồ đồ đồ, nhưng cũng không phải ngốc, tay giơ lên, nhất thời một bao bạch phiến tung đầy trời, cản trở đường đi của Xà hạt phu nhân.

“Khụ khụ! Khụ khụ ...” Xà hạt phu nhân không thể không dừng bước, bất quá lần này cũng đã nhận ra được tên đầu sỏ trên trời giáng xuống làm nàng bị nội thương, lập tức giận dữ hét lên: “Đỗ Lâm!”

Đỗ Lâm bị thanh âm chứa hận ý mãnh liệt này làm cho cả người run rẩy, kinh hách quá độ tái tung thêm một bao bạch phiến, lôi kéo Giang Vô Bận chạy ra ngoài!

Người ngoài cửa sổ đã bị một đồng thanh âm lớn trong tấm cung dọa đến choáng váng, dù thế nào cũng không ngờ được lại có người chạy vào Cực Lạc Cung giường oai. Thẳng đến sau khi trông thấy Đỗ Lâm kéo Giang Vô Bận chạy ra, mới phản ứng lại, hét lớn: “Bắt trộm a! Có kẻ trộm xâm nhập!”

Đỗ Lâm ngay cả đầu cũng không quay lại, túm lấy cánh tay Giang Vô Bận, nhờ vào não bộ nhớ lại bản đồ nơi này, chạy về phía trước.

May nhờ hần trí nhớ lợi hại, kinh công tuyệt diệu, tất cả những người truy hần đều không đuổi kịp, người ngăn hần lại cũng bị hần trái phải tránh thoát, cứ như vậy một đường như chẻ tre, bất tri bất giác đi vào chỗ sâu trong Cực Lạc Cung.

“Đi ... tìm giải được ...” Giang Vô Bận cả người hư nhược vô lực, thật sự nếu không tìm giải được, bị bắt cũng là chuyện không sớm thì muộn.

“Người lần này hại ta thảm rồi!” Đỗ Lâm khóc không ra nước mắt, lúc này thuận tay bắt lấy, hiện tại phiền toái này ném xuống không được, không ném xuống cũng không được.

“Đừng nói lời vô nghĩa ... mau ...” Giang Vô Bận tựa hồ đã nghe được tiếng vạt áo ma sát của Xà hạt phu nhân.

Đỗ Lân sao lại không nghe thấy được, lập tức gia tăng cước bộ, dựa theo trí nhớ tìm được được đàn phòng, phi thân bay qua thủ vệ, nội bộ cơ quan vừa động, liền phong trụ cửa đá lại.

“Hô ...” Tạm thời an toàn rồi, bất quá sự an toàn này có thể kéo dài bao lâu mới chính là vấn đề.

Đỗ Lân thở hổn hển hai khẩu khí, liền đi qua đó xem tình hình của Giang Vô Bận.

Tình hình của Giang Vô Bận tuyệt đối không gọi là tốt, nhưng ít nhất vẫn còn mạng, ách ... và vẫn còn trinh tiết.

Đỗ Lân vươn tay bắt mạch cho y, lại tới gần hơn mở ra miệng Giang Vô Bận xem xét, hần lật qua lật lại nhìn nhìn, nhẹ nhàng thở ra như trút được gánh nặng, “Quá tốt rồi ... May mắn nữ nhân kia hạ được người chỉ là [Thốn cân tán] bình thường, không phải thứ kì dị nào đó.”

Giang Vô Bận liên tục thở dốc.

Nếu y nhớ không lầm, “Thốn cân tán” có vẻ là thuốc mê của người trong giang hồ hay nhắc đến, không động thủ được khi được hiệu phát tác, tứ chi đồng thời nhuyển nhược vô lực, còn không bằng một người bình thường, loại đồ vật này tượng như sắt nhân kiếp hóa, là thứ cần dùng khi bắt người, đồng thời giá lại cực đắt, được xưng là nhất lưỡng tiện trị bách kim, sao lại có thể rơi vào miệng tên nhãi này, lại biến thành thứ “bình thường”?

Y tựa vào bức tường đá trong đàn phòng, dùng hết toàn lực vận nội công để tán đi những cảm giác không xong này, chờ đến khi lấy được giải được, khôi phục nội lực, là đủ lắm rồi.

Đỗ Lân xoay người ở bên kia đàn lô tìm nửa ngày. Chỉ nghe hần liên tục “Oa”, “Nga”, “A, thứ này cư nhiên cũng có” không ngừng bao gồm cả những tiếng vô hạn kinh hỉ và cảm thán, làm cho người nào nghe được cũng đều tâm phiền.

Đỗ Lân có thể chờ, nhưng Giang Vô Bận lại không thể chờ, lập tức cả giận nói, “Người ... rốt cuộc xong chưa?”

“Xong rồi xong rồi!” Đỗ Lân không ngừng đáp lại, cầm vạt áo lên, bỏ không ít bình vào.

“Nhiều như vậy?” Giang Vô Bận gian nan mở mắt, liếc một cái, kinh ngạc không thôi.

“Nga, đây là của người, còn lại chính là của ta.” Đỗ Lân thuận tay đưa một bình bạch sứ cho y, tiếp đó vui mừng phấn khởi ngồi dưới đất bắt đầu loay hoay với những cái bình khác.

Giang Vô Bận không nói gì, bất quá những nếp uốn có thể ép chết người ở mi gian của y có thể nói lên tất cả.

“Sách, mấy loại này chúng ta bình thường lấy như ăn cơm vậy, sao mà sai được?” Đỗ Lân lắc lắc cái bình trong tay.

Giang Vô Bận vẫn như cũ không nói gì tiếp nhận, đem được nuốt vào miệng, nhất thời một cỗ nhiệt lưu từ đan điền mãnh liệt trào ra, Giang Vô Bận liền biết đây đúng thật là giải được.

Giang Vô Bận nhắm mắt ngồi xuống, Đỗ Lân thì ở một bên liên tiếp bỏ bình được vào ngực, chỉ chốc lát sau, Giang Vô Bận thu công ngồi dậy, song nhãn nhìn Đỗ Lân, nhìn đến Đỗ Lân cảm thấy sợ hãi.

“Giang đại kiếm khách, người ...”

“Người ... vì sao lại ở đây?”

Thanh âm của Đỗ Lân lập tức nghẹn trong yết hầu.

Giang Vô Bận song nhãn như điện, bắn thẳng vào đáy lòng Đỗ Lân.

Y nói rõ ràng từng chữ một: “Nói a, người vì sao lại ở đây?”

Đỗ Lân ha ha cười gượng hai tiếng, nịnh nọt nói: “Ngày đó thấy người bị bắt, ta lo lắng cho người, liền trước chạy đến xem ... Ách, ta cùng Xà hạt phu nhân lúc trước từng có giao tình, người cũng biết, cho nên ta đối nơi này cũng quen thuộc hơn ... May mắn kịp lúc, này không phải đã cứu người ra sao? Ha ha ... ha ha ha” Nói đùa ư, nếu để Giang Vô Bận biết mục đích thật sự của hần khi đến đây, kia hần liền thảm.

Giang Vô Bạ nhin không được nghiêng mắt nhìn hắ, đầu óc lúc nầy hỗn loạn một đoàn giờ cũng đã trở nên sáng suốt hơn, đương nhiên cũng hiểu được lí do chân chính khi tới đây của tiểu tử này.

Vừa nghĩ vậy, lửa giận liền nhin không được thẳng vọt lên!

Đỗ Lân, người thật là tốt a! Ta đối người nói ra câu kia, tuy rằng là lời nói trong vô thức, nhưng tốt xấu gì cũng là lời nói từ trong đáy lòng, người cư nhiên xem nó như giẻ rách mà quăng qua một bên, người cho rằng Giang Vô Bạ ta là ai?

Lúc nào cũng bị người đề lên đầu lên cổ, người thật sự cho rằng ta là loại người rất dễ ức hiếp sao?

Nghĩ đến đây, Giang Vô Bạ cố gắng nhin xuống lửa giận, ôn nhu nói: “Kia buổi tối kia ... người người ...”

Đỗ Lân sững sốt một chút rồi mới phản ứng lại, nghe Giang Vô Bạ nói lời kia, lập tức ủy khuất: “Đúng rồi đúng rồi, người ngày đó làm cực kì mãnh liệt, kết quả đem ta lộng thương ... Ta mặc kệ thương tích trên người vẫn cố gắng đến cứu người, người cư nhiên lại trả cho ta một bộ mặt lạnh. Nhìn xem, ta đã đắc tội với Xà hạt phu nhân rồi.”

“Đúng nga, vậy người muốn ta bồi thường người như thế nào?”

A?

Đỗ Lân cảm thấy có chút kì quái, hôm nay Giang Vô Bạ bị gì vậy? Sao lại nói chuyện tốt như thế? Chẳng lẽ bị Xà hạt phu nhân khi dễ đến nỗi ... làm cho đầu óc cũng bị hư luôn?

Cơ hội tốt như vậy, không lợi dụng là tên ngốc!

Lập tức cao hứng nói: “Chúng ta hai người quan hệ cái gì, người chỉ cần tái vẽ cho ta thêm năm mươi bức ** đồ là được.”

“Đỗ Lân ...” Giang Vô Bạ bị một phen dằn vặt lúc nầy làm cho gương mặt biến hồng, một cỗ mị ý làm người mặt đỏ tim đập, lúc này bỗng nhiên đối Đỗ Lân triển khai một nụ cười, cười đến băng tan tuyết tan, làm cho Đỗ Lân cũng nhanh chóng hòa tan đi, “Người chỉ muốn ** đồ? Người cảm thấy ** đồ so với ta hoàn hảo hơn sao?”

Đỗ Lân chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cả đời hắ cũng không ngờ tới Giang Vô Bạ sẽ cười như vậy với hắ, nói với hắ như vậy, tuy rằng trong lòng cảm thấy có chỗ rất không thích hợp, nhưng vẫn tim đập mạnh, tay chân như nhũn ra, chỉ có thể ngây ngốc nhìn người kia nở một nụ cười mà cả đời cũng không thấy được lần thứ hai, không chớp mắt lấy một cái.

Mĩ sắc hại nhân a, mỹ sắc hại nhân ...

Tay Giang Vô Bạ hơi dùng sức chống xuống đất, làm thân thể nghiêng về phía trước, cũng càng đến gần Đỗ Lân đang biến thành tượng đất, nụ cười tuyệt mỹ càng không keo kiệt cứ như thế nở ra, cười đến tiểu tâm can của Đỗ Lân, lắc lư lắc lư bay ra ngoài nhảy nhót.

Giang Vô Bạ lúc này, tóc không cột lên, uốn lượn dưới đất, y phục cũng không che đậy được bao nhiêu, mắt chỉ cần nhìn vào liền thấy cả một mảng xuân sắc. Giờ phút này vì không đủ khí lực mà nghiêng người chống trên đất, cùng với tác phong kiên cường lãnh ngạnh ngày thường một trời một vực. Làm cho Đỗ Lân đã từng hưởng qua tư vị nào đó tê dại đến tận xương cốt.

Lấy mạng người ... người này thật sự muốn lấy mạng người ...

Giang Vô Bạ càng thêm dựa sát vào người hắ, tim Đỗ Lân đập nhanh hơn vài nhịp, đầu rất nhanh bị sung huyết, Giang Vô Bạ bỗng nhiên tiếp cận đến hôn môi hắ.

Đầu Đỗ Lân ông ông vang lên, hắ nhớ đến khi nầy lúc mình xem trộm, còn có cảm giác tức giận tận sâu trong nội tâm kia, lại nói tiếp, nầy vẫn là Giang Vô Bạ chủ động hôn hắ.

Cảm giác được đầu lưỡi đối phương như tìm hiểu khe liếm môi hắ, đầu Đỗ Lân như muốn nứt toạc ra, lập tức khẩn cấp hé miệng, đầu lưỡi quần quanh lưỡi đối phương, dây dưa không dứt.

Tay Giang Vô Bạ cũng đưa đến vuốt ve, miệng cùng tay chân đều sử dụng, áp Đỗ Lân xuống đất, vừa ôn nhu vừa nhiệt tình đối đãi hắ.

** cấp tốc dâng lên làm Đỗ Lâm thở dốc không thôi, nhin không được kịch liệt đáp lại sự chủ động nhiệt tình của Giang Vô Bận.

Vào ngay lúc khí thế hùng hực này, chợt nghe bên tai vang lên một tiếng hét rít gào!

“Đỗ Lâm! Ta giết ngươi!”

Đại môn của đan thất bị mở ra, cả đám người Cực Lạc Cung ngăn chặn bên ngoài. Xà hạt phu nhân đứng ở giữa, một bộ dáng bất gian tại giường.

“A? A ... không phải, đây là hiểu lầm!” Đỗ Lâm cuống quýt giãy dụa, muốn giải thích, hắn cũng không muốn nửa đời sau bị cái mẫu sát tinh khó chơi này đuổi giết.

“Này còn gọi là hiểu lầm sao? Lâm nhi, ngươi chẳng lẽ không biết ta thích ngươi bao nhiêu sao? Ngươi đặc biệt đến Cực Lạc Cung cứu ta, thật là làm cho ta vui sướng vạn phần a ...” Giang Vô Bận dường như sợ hấn chưa đủ thắm, gắt gao ôm hấn, đã vậy còn hôn một cái lên miệng hấn.

Hành động này trực tiếp làm Đỗ Lâm hóa đá, Xà hạt phu nhân bên kia như đổ dầu vào lửa, lập tức bạo phát!

“Đỗ Lâm! Nạp mạng đi!”

“A! Không phải lỗi của ta a a!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Giang Vô Bận nhanh tay lẹ mắt đưa tay tham nhập vào vạt áo của Đỗ Lâm, cũng không quản những cái bình này là gì, trực tiếp dùng nội lực bóp nát, vẩy lên người địch nhân đang muốn chạy tới giết người trước mặt!

“A! [** thiên hạ] của ta, [Phong lưu tiểu quả phụ] của ta, [Chỉ yêu một mình ngươi] của ta, [Đại bồng tổi hảo] của ta!” Tiếng kêu thảm thiết của Đỗ Lâm làm cho Giang Vô Bận quyết định nín thở, cũng thân thủ che lại miệng mũi người nào đó, liền như vậy một đầu hắc tuyến xông thẳng ra ngoài. Phía sau, ầm ầm truyền đến thanh âm rên rỉ của nam và nữ.

Sách, được tính thật mạnh!

Giang Vô Bận kéo Đỗ Lâm ra khỏi đan thất, đang tính toán thừa dịp đang hỗn loạn mà tìm Đinh Văn Thu, lại phát hiện bên ngoài đã biến thành loạn thất bát tao.

“Trang chủ!” Giang Tam cầm đầu nhóm gia đình Lâm Kiếm Trang nhìn thấy y, quả thực mừng rỡ như điên.

“Các người như thế nào ...” Giang Vô Bận không dự đoán được, y còn định sẽ quay lại cứu bọn họ nữa.

“Có người đến cứu chúng ta, chính là vị đại gia kia, hắn cũng tới cứu Đinh công tử!” Giang Tam chỉ tay về phía sau, Giang Vô Bận thấy một nam tử tương đối kỳ lạ.

Thêu hoa văn phức tạp, hắc y với kiểu dáng không bình thường bao lấy toàn thân nam tử, ngồi trên lưng một con hắc cự hổ lớn dị thường, ngũ quan thâm thúy, tuần nhan lạnh lùng như đá, toàn thân tản ra lệ khí âm trầm làm người khác run rẩy.

Hắn cũng không động thủ, chỉ ngồi trên hắc hổ dững mành phi thường, mọi người trong Cực Lạc Cung hoàn toàn không có năng lực chống đỡ.

Không biết người này có quan hệ gì với Văn Thu? Bất quá có một người lợi hại như vậy đến giúp đỡ, cũng là chuyện tốt!

Đang suy nghĩ, một tiếng kêu truyền đến từ hướng khác, Giang Vô Bận thoáng trông thấy những thân ảnh quen thuộc đang chạy đến.

“Thâm Vi! Ô Y! Các người cũng đến đây?”

“Kia đương nhiên, Hàn Kỳ bọn họ lát nữa sẽ đến!”

Thật tốt quá, ngay cả người của kiếm thuật thập tuyệt cũng đến! Thừa cơ hội này, hảo hảo thanh toán Xà hạt phu nhân một chút.

Giang Vô Bạ quyết định chủ ý, liền muốn làm âm ỉ một phen. Vừa quay đầu, chỉ thấy Đỗ Lâm thất thần ngồi tại chỗ bất động, xung quanh một mảng mây đen ảm đạm.

Giang Vô Bạ đi đến, “Uy, hoàn hồn đi! Người trước tìm nơi nào trốn, đừng ngồi ở đây ngẩn người.”

Đỗ Lâm đột nhiên tỉnh lại, túm lấy vai Giang Vô Bạ, hét lớn: “Người lừa ta!?”

Giang Vô Bạ cười lạnh nói: “Là người sai trước không phải sao? Ta chẳng lẽ còn không biết mục đích của người khi đến đây? Người còn không phải vì muốn tận mắt nhìn thấy Xà hạt phu nhân cùng ta ân ái, mới chạy đến Cực Lạc Cung này?”

“Này ...”

“Hơn nữa, người còn muốn trốn đúng không?”

Đỗ Lâm chớp mắt mấy cái, bỗng nhiên cả kinh kêu lên, “Người, sao người lại biết?”

Giang Vô Bạ cười lạnh: “Ta sao lại không biết?” Biết tiểu tử người có chủ ý như vậy, bắt quá ta đã giác ngộ, người cũng đừng nghĩ sẽ được ở một bên xem náo nhiệt. Lúc trước lần ta qua lại như vậy, lần này ta nhất định phải đòi lại cả vốn lẫn lời!

Đỗ Lâm bị nói đến nhẹn không được cuộn mình lại, chuyện này đúng là y sai trước, khóc nói: “Chính là người trả thù quá độc ác ... Ô ô ô, Xà hạt phu nhân chết tiết này nhất định sẽ đuổi theo ta đến chân trời góc bể ... cứ nhiên cùng nàng cướp nam nhân còn bị nàng phát hiện, thảm rồi, thảm rồi ...”

Giang Vô Bạ kéo lấy thân thể hắn, nhìn khuôn mặt khóc đến rồi tỉnh rồi mù kia, trong lòng buồn cười, trên mặt vẫn bất động thanh sắc.

“Người nếu sợ nàng trả thù, có thể ở lại Lâm Kiếm Trang. Nàng đến một lần ta đánh một lần, không phải được rồi sao?”

Đỗ Lâm hiển nhiên đã bị hành động này của y dọa ngây người, hơn nữa khi nói những lời này, sắc mặt Giang Vô Bạ lãnh ngạnh, sát khí lượn lờ, làm cho người khác run sợ.

Còn không đợi Đỗ Lâm hoàn hồn, Giang Vô Bạ bỗng nhiên tiến đến, hôn lên môi hắn, sau đó đẩy hắn ra, lạnh lùng nói một câu, “Đừng tưởng việc này cứ như vậy là giải quyết xong, trở về tiếp tục.” liền trực tiếp chạy lấy người.

Nhìn y ngày càng xa chạy về phía Cực Lạc Cung, thân ảnh đàng đàng sát khí, Đỗ Lâm toàn thân nổi đầy da gà, cả người như biến thành cái sàng.

Ở lại Lâm Kiếm Trang?

Trở về tiếp tục?

Ý tứ gì?

Đỗ Lâm chỉ cảm thấy cơn lạnh từ gót chân chạy dọc lên lưng, sau đó chạy thẳng lên đầu, run đến không kiềm chế được.

Đùa cái gì chứ?

Hiện tại Giang Vô Bạ như một con cá trở mình vùng lên, nghĩ cực kì thông suốt thì ai dám trêu chọc đây?

Hắn đã không thể tưởng tượng được tiếp theo đây mình sẽ có bao nhiêu thê thảm.

>>END 9

10. Chương 10: Vĩ Thanh

Hai ngày nay giang hồ xôn xao bởi hai tin tức.

Một là Cực Lạc Cung một đêm bị giết sạch, không biết đến tột cùng là thế lực nào trừ gian diệt ác, thật sự là làm cho người ta tiếc nuối. Còn nữa, Xà hạt phu nhân hung ác cực kì thừa dịp hỗn loạn mà chạy thoát ra ngoài, không biết tung tích, này không cần nghi ngờ là một việc cực kì đáng tiếc.

Hai chính là “Kiếm vũ” cao thượng kiêu căng làm người ta hận đến không thể cuồng biển kia cư nhiên có người trong lòng, lời đồn đãi lúc trước quả nhiên không phải là tin đồn vô căn cứ. Điều này làm cho vô số nữ tử ngưỡng mộ ỷ khóc đến chết đi sống lại, còn cái “người trong lòng” bị người khác ghen tị đến hận không thể loạn đao chém chết kia còn một mình chạy trốn, vì thế làm cho người của Lâm Kiếm Trang lại tái thiệp giang hồ, hành động còn khoa trương hơn lần trước khi đi tìm “Bán chiếu Văn” Đinh Văn Thu.

Vẫn có rất nhiều người lắc đầu, thật không biết “người trong lòng” trong truyền thuyết kia đời trước tạo ra nghiệt gì, cư nhiên gặp phải Giang Vô Bận, nửa đời sau đừng nghĩ đến việc được sống an ổn.

Dương nhiên, còn có sự tình họa đơn vô chí kia.

Không biết từ đâu truyền ra, nghe nói Xà hạt phu nhân may mắn thoát được vẫn đối Giang Vô Bận tà tâm bất tử, tuyên bố phải loạn đao chém chết người đáng thương kia, tìm hơn ba mươi đại hán cường *** hấn, có thể thấy được này oán niệm là cực kì sâu đậm.

Nguyện thần phạt phù hộ “người trong lòng” đáng thương kia ... A di đà phật.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ha-cuu-luu-chi-hoat-sac-sinh-huong>